

Χρυσανδρῶν Ζωοκερῶν αὐτῶν
ῥοαωωαυδ[ό]ν

Τῶν δὲ γεφυρῶν Νικάνωρ
ἐν ἡμῶν πατρῶν

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ
ΚΑΙ ΒΙΟΙ
ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΗΜΩΝ
ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ
ΤΟΥ ΜΕΝ ΑΘΗΝΑΙΟΥ ΤΟΥ ΔΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΩΣ
ΩΝ Η ΜΝΗΜΗ ΤΗ 7 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

(Άσκητῶν τοῦ μέν ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Ἀργολίδος
τῆς Πελοποννήσου καὶ ἐν τῷ δήμῳ Μηδεᾶς
μεταξὺ Ἀργους καὶ Ναυπλίου τῷ 921, τοῦ δὲ
ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Γρεβενῶν, τῷ δήμῳ Βενταίων
τῆς Δυτικῆς Μακεδονίας καὶ ἐν τῷ τοῦ Καλλι-
στράτου ὄρει ἐνθεν τὸ ἡμίωρον ἀπέχον τὸ
πάλαι συνώνυμον τῆς Μονῆς χωρίον Ζίμ-
πουρδα τῷ 1519 ὁσῶς τελειοθέντων)

ΕΚΔΟΣΙΣ
Ἀρχμ. ΕΥΘΥΜΙΟΥ ΔΕΛΑΔΗ Τ. Θ.
Δαπάνη εὐσεβοῦς γυναικὸς
1925
Ἐν Πειραιεὶ μὴν Μαΐος

Τύποις Ἐφημ. «»

«Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ» (ψαλμ. Ξζ' 58)

«Τοὺς δοξάζοντάς με δοξάσω» (Βασιλ. β' 31)

«Διnéσωμεν δὴ ἄνδρας ἐνδόξους καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν τῇς γενέσει» (Σιργάχ Κεφ. ΜΔ' 1)

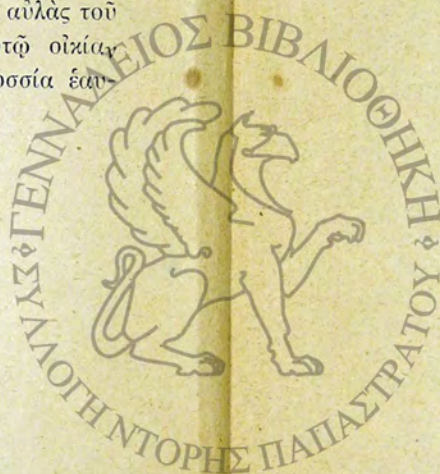
«Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου Κύριε τῶν δυνάμεων ἐπιποθεῖ καὶ ἐκλείπει ἡ ψυχή εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου... Καὶ γὰρ στρουθίον εὗρεν ἐν ἑαυτῷ οἰκίαν καὶ τρυγῶν νοσσιάν ἑαυτῇ οὐ θήσοι τὰ νοσσία ἑαυτῆς» (ψαλ. 83).

[Πάν γνήσιον φέρει τὴν σφραγίδα καὶ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐκδότου]

Σιργάχ

ΓΕΝΝΑΔΙΩ
ΤΩ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΩ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤῃ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΥΠΕΡΤΙΜΟΥ
ΚΑΙ ΕΞΑΡΧΟΥ ΠΑΣΗΣ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ (*)
ΕΥΛΑΒΩΣ

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

(*) ὅρα βιογραφίαν αὐτοῦ ἐν Πανελ. Λευκώμ. τόμ. ζ' σελ. 102.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἀπονέμων σεβασμόν καὶ εὐλάβειαν πρὸς τὸν Ὅσιον Πατέρα ἡμῶν Νικάνορα τὸν θαυματουργόν, τὸν κτήτορα τῆς ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Γρεβενῶν γεραρᾶς, Πατριαρχικῆς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ Ζάμπουρδας κοινῶς λεγομένης, προβαίνομεν νῦν διὰ τῶν εὐλογιῶν καὶ εὐχῶν αὐτοῦ, εἰς τὴν ἐκδοσὶν τῆς ἱερᾶς τοῦ Ὁσίου ἀκολουθίας καὶ τοῦ τηλαυγοῦς αὐτοῦ βίου, ὃν συγγραφεὺς ὑπῆρξεν Ἱερομόναχος τις Αὐξέντιος καλούμενος, κατὰ τὰ τέλη τοῦ ἑβδόμου αἰῶνος.

Εἰς τὴν ἐκδοσὶν ταύτην πλὴν τοῦ πρὸς τὸν Ὅσιον σεβασμοῦ, παρῶν τρυφέ με καὶ ἡ παντελής ἔλλειψις ἀντιτύπων τῆς ἱερᾶς αὐτοῦ ἀκολουθίας ὥς ἐκ τῆς παρόδου χρόνου ἀπὸ τῆς τελευταίας ἑβδόμης ἐκδόσεως γενομένης ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1908 ὑπὸ τοῦ κ. Ἀποστόλου Σαχίνη, ὅπερ ἐμφαίνει τὴν οὐκ ὀλίγην χρῆσιν, ἣς αἰτία ἡ πρὸς τὸν Ἅγιον αὐξάνουσα εὐλάβεια. Τῷ ὄντι 17 μόνον παρῆλθον ἔκτοτε ἔτη ἐν ᾗ 124 εἶχον παρῆλθαι ἄλλοτε ἀπὸ τῆς ἐν ἔτει 1774 πρώτης ἐκδόσεως ἐν Ἑνετίᾳ ὑπὸ τοῦ Νικολάου Σάρου δαπάναις τοῦ ἐκ τοῦ χωρίου Κοζάνης Κάλλιανη ὀνομαζομένου Δ. Ι. Τολιοπούλου μέχρι τῆς προτελευταίας τῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ γενομένης τύποις Θ. Κ. Ἡρακλείδου καὶ Σιας ἥτις παρὰ τοῦ ἐκδότου μνημονεύεται ὡς δευτέρα, ἀγνοοῦντος ἴσως ὅτι πρὸ αὐτῆς ὑπάρχουσι ἕτεροι πέντε ἐκδόσεις τοῦτέστιν ἡ ἐν Κερκύρᾳ ἐκ τοῦ τυπογραφείου Διοικήσεως τῷ 1817 ἡ ἐν Κωνσταντινίᾳ (Μπεσικτιασι) τῇ συνδρομῇ τῆς ἐν Δημηλοκιονίῳ Ἀδελφότητος τοῦ Ἁγίου τύποις Σ. Ἰγνατιάδου τῷ 1864 ἡ ἐν τῇ ἰδίᾳ πόλει Θεσσαλονίκῃ 187 ὑπὸ τοῦ Δ. Ζωτοῦ ἡ ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ Β. Δ. Ζώτου τύποις κ. Κ. Ἀντωνιάδου τῷ 1888 καὶ ἡ ἐν Πάτραις ἐκ τοῦ τυπογραφείου ὁ Κάδμος τῷ 1890 ὃν αἱ πλείους διασαφηνίζουσι τὸν τόπον λεπτομερῶς τῆς τοῦ Ἁγίου γεννήσεως θανάτου αὐτοῦ καὶ γονέων τοῦ ἀναρῶσεως εἰς τὸ Μοναχικὸν τάγμα καὶ βαθμοῦ Ἱεροσύνης, ἀναχωρήσεως ἐκ τῆς ἐαυτοῦ πατρίδος, δράσεως αὐτοῦ ἐν τῇ ἐξασκήσει τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων του, θαυμάτων κτλ. μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ ὡς ἐν τῷ Μ. Συναξαριστῇ Κ. Δουκάκη 1894 ἐκδοσίς Ἀθηνῶν περιγράφεται, ἐν τῷ τοῦ Ἀγιορείτου Νικοδήμου μαρτυρεῖται (1819) καὶ ἐν τῷ τοῦ κ. Μιχ. Γαλανοῦ ἐπιβεβαιούται. Ἐτι δὲ καὶ μεταξὺ τῶν Ἁγίων ἡ μνήμη αὐτοῦ ἐν τοῖς μηνιαίοις τοῖς τε ὑπὸ τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας ὡς καὶ τῆς Ἑλλάδος ἐγκραρυμένοις συγκαταριθμεῖται.

Πλὴν τῆς ἀκολουθίας ἥτις δύναται νὰ θεωρηθῇ πιστὴ ἀνατύπωσις τῶν προγενεστέρων, διαφέρει αὕτη τῶν μνησθεισῶν κατὰ τοῦτο, καθ' ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν προσετέθη ὁλόκληρον τὸ Συναξάριον τὸ ἀποτελοῦν οὕτως εἰπεῖν, ὑποχρεωτικὸν τῆς ἀκολουθίας μέρος, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐσυντομεύσαμεν τὸν βίον τοῦ Ἁγίου ὡς καὶ τοῦ Ἀγ. Θεοδοσίου ἀφαιρέσαντες τοὺς πλεονασμούς καὶ προσθέσαντες λεπτομερείας τινάς εἰς ἀμφοτέρας ἐξ ἱστορικῆς πηγῆς προσερχομένης πρὸς δὲ καὶ τινὰ θαύματα τοῦ πρώτου ἀναγόμενα μέχρι τῆς συγχρόνου ἡμῶν ἐποχῆς Ἐτι δὲ συμπεριελάβομεν ἐν τῷ τέλει τὸν παρακλητικὸν τοῦ Ἁγίου κανόνα γραφέντα τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1894 ἔτος, (συγγραφεὺς τούτου ἄγνωστος ἡμῖν) τυπωθέντα δ' ἐν Πάτραις ἐκ τοῦ τυπογραφείου ὁ Κάδμος τῇ προτροπῇ καὶ δι' ἐξόδων τοῦ μ. καρίτου Διονυσίου Μοναχοῦ ἀδελφοῦ τῆς Μονῆς ἐν ἔτει 1901 καὶ ἐκ νέου

πάλιν τῇ συνεισφορᾷ τοῦ Ἱερομονάχου Διονυσίου Ντινοπούλου πνευματικοῦ τέκνου τοῦ πρώτου ἐν Κοζάνῃ τῷ 1921 ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Ἡχώ» κ. Μιλ. Τζώνη.

Μνείας ὅμως γιγνομένης ἐν τῷ Συναξαρίῳ περὶ τοῦ Ἀγ. Θεοδοσίου τοῦ νέου καὶ εὐρόντες τὴν ἀκολουθίαν αὐτοῦ ἐν τῇ Ἑθνικῇ Βιβλιοθήκῃ Ἀθηνῶν ἐκδοθεῖσα ἐν Ναυπλίῳ τῷ 1888 ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. Συμεὼν τοῦ Πελοποννησίου, Καθηγουμένου τῆς Μονῆς Ἀγ. Γρηγορίου τοῦ Ἀθωνος ἐνθα συγγραφεὺς τοῦ βίου τυγχάνει ὁ Ἱερός Μαλαξὸς Ναυπλιώτης ἀκμάσας τῷ 1538—1594 περίπου χορηγίας ἐφημέριος εἰς τὴν ἐν Ἑνετίᾳ Ἑλληνικὴν κοινότητα ἐθεωρήσαμεν εὐλογον ἵνα μετὰ τὴν τοῦ Ἀγ. Νικάνορος ἀποτελέσωμεν δυστύλους σελίδας παληλίζοντες τὰ τοῦ Μικροῦ ἐσπερινοῦ καὶ Μεγάλου Στιχηρά, Δοξαστικά, Ἀπόστοιχα, Ἀπολυτίκια, Ἰδιόμελα Λιτῆς, Καθήσματα Ἀγίων τε καὶ Ἑορτῆς κ.τ.λ., πλὴν τῶν κοινῶν στιχηρῶν τοῦ τε ἐσπερινοῦ καὶ Ὁρθρου οἷον προκειμένου, Ἀναγνωσμάτων, Ἀποστόλου, Εὐαγγελίου ἅτινα ἀνήκουσιν εἰς ἀμφοτέρας τῶν Ἀγίων ἀκολουθίας, καὶ ἅτινα εἴπειον ἐξ ὅλων τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδόσεων τοῦ Ἁγίου Νικάνορος θέσαντες ταῦτα κατὰ σειράν ἀπαρτάλκτως μετὰ τὴν τοῦ Ἁγίου Διάταξιν πρὸς εὐκολίαν τῶν ψαλλόντων αὐτήν. Ὅθεν παραδίδοντες τὸ μικρὸν τοῦτο πονημάτιον τοῖς εὐσεβέσιν ἀδελφοῖς ἡμῶν ἐξαιτούμεθα τὴν ἐπιείκειαν αὐτοῖς διὰ πᾶσαν τυχόν ἑλλειψιν ἡμῶν.

Ἐγγραφον ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Μαΐου 1925

Ἀρχιμ. ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΔΕΛΛΑΛΗΣ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ & ΒΙΟΙ ΤΩΝ ΟΣΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΗΜΩΝ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΩΝ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΑΙ ΤΗ 7^η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ἀγ. Θεοδοσίου.—Στιχηρά Ἀγ. Νικάνορος

Ἦχος α'

Τῶν οὐρανίων ταγμαίων

Πελοποννήσου οἱ παῖδες, δεῦτε συνδράμωμεν, καὶ ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, συνδοξάσωμεν πάντες, τὸν νέον Θεοδοσίον καὶ αὐτῷ ἐκβοήσωμεν λέγοντες, μὴ διαλείψης προσβεῖν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν οἰκείων θεοραπόντων σου.

Ἐπὶ τῇ θεῇ σου μνήμῃ νῦν Θεοδόσιε, τὰ τῆς Μελοποννήσου καὶ Ἀθηναίων συγχάριε, συστήματα τρισμάκαρ τῶν εὐσεβῶν, φιλεόρτων ἐν πνεύματι, τὰ μὲν ὡς γνήσιον γόνον ἔχοντα σέ, τὰ δὲ ὡς καύχημα ἀσκήσεως.

Ὁ θαυμαστός ἐν Ὅσις, ἡμᾶς καὶ ἑνδοξός, σήμερον συγκαλεῖται τὴν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην, τελέσαι ἐτησίως διὰ καὶ ἡμεῖς, συνελθόντες τιμήσωμεν, ὡς ἑραστὴν τοῦ Κυρίου καὶ ὡς φρουρὸν ἡμῶν πάντοτε καὶ πρόμαχον.

Ἐπὶ τῇ θεῇ προνοίᾳ Θεοπόθητος στοιχειωθείς ἀνῆλθεν εἰς αἰθαῖριον ὕψος, διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ὑψηλῶν ἀρετῶν ὁ θαυμάσιος, καὶ ἰκεταίει γνησίως ὑπὲρ ἡμῶν, σὺν Ἀγγέλοις πρὸς τὸν Κύριον.

Ἦχος β'

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν

Δεῦτε ὁ χορὸς τῶν Μοναστῶν καὶ τῶν φιλεόρτων τὰ στίφη, πανηγυρίσωμεν, μνήμην τὴν αἰτήσιον, καὶ πανσεβάσιμον, τοῦ ὁσίου Νικάνορος θερμῶς ἐκβοῶντες πρόφθασον καὶ λύτρωσον, νῦν τοὺς ἰκέτας σου, πάσης λοιμικῆς ἀσθενείας, καὶ τῶν συμφορῶν, καὶ κινδύνων Πάτερ ταῖς πρὸς Κύριον προσβείαις σου. [Δε]

Ὅπως συνεκράθης, τῷ φωτὶ, σὺ τῷ ἀπροσίτῳ Παμμάρκα ἡλίου τοῦ νοητοῦ, τοῦ ἐν Θαβώρ λάμπαντος ἀγαθῆς Θεότητος καὶ πρὸς τούτου τὸν ἔρωτα, Σοφὲ ἀνετάθης, πόνοις τῆς ἀσκήσεως σαρκὸς τὰ βράσματα, πάντα κατασβέσας ἐνθέως, καὶ τῆς οὐρανίου καὶ θείας, δόξης ἡξιώθης παναοίδιμε.

Πάσας τὰς τοῦ βίου ἡδονάς, θέοντα καὶ ἄστατον πλοῦτον, καὶ τὴν ἐπίκτητον δόξαν βδελυξάμενος, πατρίδα ἔλιπες τὸν Σταυρὸν γὰρ ἀράμενος, ἐπ' ὅμων προθύμως, Χριστῷ ἠκολούθησας, Νικάνερ ὅσιε ὅθεν παρ' αὐτοῦ ἐκομίσω, στέφανον ἀμάρτανον δόξης, καὶ μετὰ Ὅσιων συνῆριθμῆσαι.

Ἦχος Πλ. Α'

Δόξα

Ἦχος Γ'

Δεῦτε Ναυπλιέων τὰ πλήθη, συνδράμωμεν ἐπὶ τῷ ἱερῷ ναῷ τοῦ πολιοῦχου πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίου, καὶ ἐπὶ τῇ αἰτησίῳ μνήμῃ αὐτοῦ, δοξάσωμεν, τὸν ἐν Ἀγίοις ἐπαναπαυόμενον Θεόν, αἰτούμενοι δωρηθῆναι ἡμῖν, τῶν δεινῶν ἀπολλαγὴν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς ὁ αὐτός.

Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου καὶ εἰς τὸ νοίκιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ θεασώμεθα τὴν δόξαν τῆς Μεταορφώσεως Αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ Πατρός, φωτὶ προσλάβωμεν φῶς, καὶ μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι, Τριῖδα ὁμοούσιον ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸ μέγα κλέος τῶν Μοναζόντων Νικάνορα τὸν παμμέγιστον, ἐν ὧδαῖς καὶ ὕμνοις εὐφημήσωμεν σήμερον οὗτος γὰρ ὡς δόδον ἡδύπνον, μέσον ἀκανθῶν ἀνεβλάστησε, καὶ τὸν Χριστὸν τὸν Θεὸν ὁλοφύχως ἐνστερνισάμενος, Ναὸν αὐτῷ περικαλλῇ καὶ περιβλεπτον, ἐπὶ γῆς ἐκ βάθρων ἀνεδείματο. Ὁθεν καὶ ἀνδρικῶς κατὰ τοῦ ἀντιπάλου ἀγωνισάμενος, τὸν τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσατο ὃ καὶ προσβεῖν ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ.

Τὸ γνόφον τὸν νομικόν... ὅρα καὶ νῦν Λιτῆς Ἀγ. Θεοδοσίου

Εἰς τὸν σιχ. ὁροσόμοια ἡχος β' Οἶκος τοῦ Εὐφρανθεῖ

Χάρις τὸ ἱερὸν, τῶν Ἀθηναίων κλέος, καὶ χαίροις τῶν Ἀργείων φρουρὸς καὶ ἀντιλήπτωρ, τρισμάκαρ Θεοδόσιε.

Σήμερον ἡ σεπτὴ, καὶ εὐσημος ἐπέστη τοῦ Θεοφόρου μνήμη, εὐφραίνουσα τὸν πίστει καὶ πόθῳ ἐορτάζοντας.

Σιχ. Τίμιος ἐναντίου Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ

Μὴ λείπης ἐκτενῶς, προσβεῖν τῷ Κυρίῳ, ὑπὲρ τῶν ἐκτελούντων πίστώς σὺν θεῇ μνήμῃ ὃ Νέε Θεοδόσιε.

Νίκην ἤρας Σοφὲ, κατὰ τοῦ ἀντιπάλου, καὶ εἰληφας τὸ στέφος, Νικάνερ καὶ γὰρ ὥφθης, ὀνόματι καὶ πράγματι.

Σιχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον

Ἀξίον σέ τιμᾶν καὶ σέ δοξάζειν ἅμα, τὸν λίαν τιμηθέντα, καὶ μάλα δοξασιθέντα παρὰ Θεοῦ Τρισόλβιε.

Λέχον τὸν Εὐσεβῶν, λιτὰς τε καὶ δεήσεις τῶν σέ τιμώντων πόθῳ καὶ δώρησαι τὴν ὥσιν, ψυχῆς αὐτοῖς σώματος.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίῳ

Ὑπέρθεε Τριῖς, Πάτερ, Υἱὲ καὶ Δέσποινα ἀγαθὴ, ἡμῶν μὴ ἐπιπνεῦμα, λιταῖς, τῆς Θεοτόκου, νῦν λάβη, τῶν σέ ὁμολογούντων, Κυκαὶ τοῦ ὁσίου, οἰκτείρησον τοὺς ῥίως Θεοτόκου ἐν ὧρα τῆς ἐλάσεως, δούλους σου.

Ἀπολυτίκια ὅρα εἰς τὸν μέγαν ἐσπερινὸν καὶ Ἀπόλυσις

«Οὗτος ἐστὶν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός· αὐτοῦ ἀκούετε»
(Λουκ. Θ. 35. Ματθ. 17 δ. Μαρκ. Θ. 8.)

Θαβώρ καὶ Ἐριμών ἐν τῷ ὄρει σὺν ἀγγελοῖς

Θέλων ἐκδειξάμενος τοῖς μαθηταῖς, δὴ αἰνῶν ἐξ ὕψους καὶ σοφίαν παρὰ πατρός· ἐν ὄρει ἀνῆλθε Χριστὲ τῷ Θαβωρῷ καὶ λάμπας ὡς Δεσπότης πάντας· ἐφώτισας· Ὡς τοὺς Ἀποστόλους θειῶν φωτῶν κατηύγασας τότε ἐν τῷ ὄρει Χριστὲ Θαβώρ· οὕτως ἡμῶν πάντων τὰς ψυχὰς φωτοδότα, φώτισον καὶ σῶσον ὡς ὑπεράγαθος.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν εὐλαβῶς, τὴν σεπτὴν Εἰκόνα, τοῦ Σωτῆρος τὴν θαυμαστήν καὶ θεοπρεπεστάτην, τοῦ μεταμορφωθέντος, χάριν δαψιλεστάτην ἀπαρνούμενοι.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ ἑσπερινῷ μετὰ τὸν Προοιμιακόν, τὸ, Μακάριος ὁ υἱός σου Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώνμεν στίχους ἢ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τῆς ἑορτῆς δ' καὶ τοῦ Ἁγίου δ'.

Ἦχος δ'. Κοσμῶ Μοναχοῦ

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, ὄρος οὐρανὸν ἐμμεῖτο, νεφέλη ὡς σκιὴν ἐφειλότο. Σοῦ Μεταμορφωμένου ὑπὸ Πατρὸς δὲ μαρτυρουμένου, παρὴν ὁ Πέτρος σὺν Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ, ὡς μέλλοντες συνεῖναι σοὶ καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῆς παραδόσεώς σου· ἵνα θεωρήσαντες τὰ θαυμάσιά σου, μὴ δειλιάσωσι τὰ παθήματά σου, ἃ προσκυνῆσαι ἡμᾶς, ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, παραλαβὼν τοὺς Μαθητὰς εἰς ὄρος ὑψηλὸν Μεταμορφώθης ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἀκτίσι δυνάμεως καταυγάζων αὐτούς, ἔνθεν φιλάνθρωπια, ἐκεῖσε ἐξουσία, δεῖξαι βουλόμενος· τῆς Ἀναστάσεως τὴν λαμπρότητα, ἧς καὶ ἡμᾶς ὁ θεός· ἐν εἰρήνῃ καταξίωσον, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος.

Εἰς ὄρος ὑψηλόν, μεταμορφωθείς ὁ Σωτὴρ τοὺς κορυφαίους ἔχων τῶν Μαθητῶν· ἐνδόξως ἐξέλαμψας· δηλῶν, ὅτι οἱ τῷ ὕψει τῶν ἀρετῶν διαπρέψαντες, καὶ τῆς ἐνθέου δόξης ἀξιοθήσονται. Σὺ λαλοῦντες δὲ τῷ Χριστῷ, Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας ἐδείκνυν, οἱ ζῶντων καὶ νεκρῶν κυριεύει, καὶ ὁ πάλαι διὰ νόμον, καὶ προφητῶν λαλήσας ὑπῆρχε Θεός, ὃ καὶ φωτὴ τοῦ Πατρὸς, ἐκ νεφέλης φωτεινῆς ἐμαρτύρει λέγουσα· Αὐτοῦ ἀκούετε τοῦ διὰ Σταυροῦ, τὸν Ἄδην σκυλεύσαντος, καὶ νεκροῖς δωρουμένου ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ὅρος τὸ ποτὲ ζοφῶδες καὶ καπνῶδες, νῦν τίμιον καὶ Ἅγιον ἐστὶν ἐν ᾧ οἱ πόδες ἔστησαν Κύριε· πρὸ αἰῶνων γὰρ κεκαλυμμένον μυστήριον ἐπ' ἐσχάτων ἐφάνερωσεν ἡ φρικτῆσου Μεταμόρφωσις, Πέτρῳ, Ἰωάννῃ καὶ Ἰακώβῳ· οἵτινες τὴν ἀκτῖνα τοῦ προσώπου σου μὴ φέροντες καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν χιτῶνων σου, ἐπὶ πρόσωπον εἰς γῆς κατεβαρύνοντο, οἱ καὶ τῇ ἐκτάσει συνεχόμενοι, ἐθαύμαζον βλέποντες, Μωϋσῆν καὶ Ἠλὶαν συλλαλοῦντάς σοι. Καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἐμαρτύρει λέγουσα. Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε, ὅστις καὶ δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Ἁγίου προσόμοια

Ποίοις εὐφημιῶν στέμμασι, στεφανώσομεν τὸν θεοφόρον· τοῦ Χριστοῦ τὸν φίλον τὸν γνήσιον, καὶ πιστὸν Κυρίου θεράποντα· τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος δοχεῖον, τὸ μέγα τῶν θλιβομένων παραμύθιον, τῶν πάντων τῶν Ναυπλίων καταφύγιον, τῆς μετανοίας τὸν ὁδόν, τῆς Σιών τῆς ἁνῶ οἰκίητορα· τὸ τερόπνον, δι' οὗ κομιζόμεθα πλουσίως, τὸ μέγα ἔλεος.

Ὡς φωστῆρα παγκόσμιον, ὡς ἄστρα πολύφωτον, ἐν τῷ στερεώματι καταυγάζοντα, τῆς ἐκκλησίας Πανεύφημε, καὶ πᾶσαν φωτίζοντα τὴν ὑψηλὴν φαιδρῶς, τῶν θαυμάτων σου λάμπει, πάντες σήμερον, εὐφημοῦμέν σε πόθῳ συνελθόντες, καὶ πιστῶς τὴν ἱερὰν σου ἐπιτελοῦμεν Πανήγυριν.

Μεγαλυνάρια

Ὡς στερρὸς ἀδάμας ὁ τοῦ Χορστοῦ καὶ ἐν Καλλιστράτῳ ἀναλάμψας νέος φωστήρ, ὁ Ὅσιος Νικάνωρ τὸ θρόμμα Θεσσαλονίκης, Χριστιανῶν τὸ κλέος καὶ ἡ βοήθεια. Νίκης τὸ ἐπώνυμον εὐσεβῶς καὶ τὸν ἐν ἀσκήσει, διαλάμπαντα τηλαυγῶς, τῆς Θεσσαλονίκης τὸ γέννημα καὶ θρόμμα, Σερβίων καὶ Κοζάνης πάντες τιμῶμεν.

Ρῦσαι Θεοδόσιε καὶ ἡμᾶς ἐξ ἀνδρῶν ἀδίκων προτιμώντων τὰ πονηρά, τὰς συκοφαντίας ἐν τῷ παρόντι βίῳ καὶ ὡς τῷ Ἀγρεὶ Πέτρῳ σὺν τῷ Πατριάρχῃ αὐτὰς φανέωσον. Χαίροις Ναυπλιέων ὁ ἱατρὸς, Ἀργείων τὸ κλεος, Ἀθηναίων θεῖος βλαστός, χαίροις Κοινοβιάρχου ὁμῶνυμε τρισμάχα κρίνη τῶν ἱαμάτων νέε Θεοδόσιε.

(Μεγαλυνάρια ἐκδότου)

Ποίοις ὑμνωδιῶν κάλλειν ἐπαινέσωμεν τὸν Θεοφόρον; τὴ σεπτὴν Ἀθηνῶν βλάστημα καὶ τερπνὸν Ἀργείων ἐντρούφημα, τὴν τῶν ἀσκητῶν θεῖαν κορηπίδα, τὴν στήλην τῆς ἐκκλησίας τὴν ὑπέρλαμπρον, τὴν κορήνην τῶν ἱαμάτων τὴν ἀένναον, τὸν παιδευτὴν τῶν ἀφρόνων, τὸν θεριμὸν προστάτην ἡμῶν, τῶν αἰτουμένων ἑκτενῶς δωρηθῆναι ἡμῖν εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Ποίοις μελωδιῶν ἀνθεσιν ἀναδύσωμεν τὸν Θεοφόρον; τὸν τοῦ Θεοδοσίου ὁμότροπον, τὸν Κοινοβιάρχου, Νέον Θεοδοσίον, τὸν ὀφθέντα χρόνοις ἐν ἐσχάτοις, τὸν στυλὸν τῆς καρτερίας τὸν ἀκλόνητον, τὸν πύργον τῆς ἡσυχίας τὸν ἀσάλευτον, τὸν ποταμὸν τῶν θαυμάτων, τὸν βυθὸν τῆς χάριτος, δι' οὗ ἡμεῖς πρὸς ζωὴν, φαιδρῶς ὁδηγούμεθα, τὴν θεῖαν ὄντως καὶ ἀληκτον.

Πάντας τοὺς τὴν ἐτήσιον μνήμην σου, πόθῳ συνδραμόντας ἐκτελέοι, καὶ παρισταμένους ἐκ πίστεως ἐν Ναφ πανσέπτῳ τῷ θεῷ σου καὶ σὺν εὐλαβείᾳ δεομένων, ἐκ νόσων καὶ συμπτωμάτων ἐλευθέρωσον, κινδύνων, καὶ παντοίων περιστάσεων, δεινῆς συκοφαντίας, ἐξ ἀνδρῶν ἀδίκων, προτιμώντων τὰ πονηρά, καὶ γὰρ σε θεριμώτατον ἀρωγὸν ἐπιγραφόμεθα.

Ἐγκρατείας καὶ δάκρυσι, προσευχαῖς καὶ δεήσεσι, πάθη τὰ τοῦ σώματος κατεμάραντας, καὶ τὸν ἐχθρὸν κατεπαύσας, Νικάνωρ στερρότατε καὶ δοχεῖον καθαρὸν τῆς Τριάδος γεγένησαι, παναοίδιμε καὶ τρυφὴν πᾶσαν πρόσκαιρον μισήσας, πρὸς οὐράνιον καὶ θεῖαν, μετεβίβασθης ἀπόλυσιν.

Νίκης ὄντως φερώνυμος, ἀληθῶς ἀναδέδειξαι πλοῦτον γὰρ ἐμίσησας, καὶ εὐγένειαν καὶ πᾶσαν ἄλλην τοῦ σώματος, παμμάχα ἀπόλυσιν, καὶ κατέβρασας στερρῶς, τοῦ Βελίαρ τὰ Βέλμνα, καὶ ἀπειλήσας, νίκης στέφος, Νικάνωρ οὐρανόθεν καὶ Ὅσιων ταῖς χορείαις, συναγελάσῃ γηθόμενος.

Ἀρετὴν πᾶσαν ἡσχησας, ἐπιμόνως Θεόπνευστε τὸν Σταυρὸν ἐπ' ὧμων γὰρ σὺ ἀράμενος, Χριστῷ θεριμῶς ἠκολούθησας καὶ χάριν οὐράνιον, ἐκομίσω παρ' αὐτοῦ, κατ' ἀξίαν τῶν πόνων σου, παναοίδιμε, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους τῶν ἐν πίστει, τὴν σεπτὴν σου καὶ ἀγίαν, ἐπιτελοῦντες Πανηγυρίν.

Δόξα, ἡχος πλ. β'

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τοῦ ἱαματικοῦ Θεοδοσίου ἡ ἐτήσιος πανηγυρίς, Λεῦτε οὖν φιλέσθωτοι, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ λέγοντες· χαίροις ὁ τὰ σκιρτήματα τῆς σαρκὸς καταβαλὼν διὰ τῆς ἀσκήσεως, τὴν ἀνδρείαν τοῦ πνεύματος σεαυτῷ περιθέμενος· χαίροις ὁ θριαμβεύσας τῶν πονηρῶν δαιμόνων τοὺς δούλους, τῇ ἰσχύϊ τῇ δοθείῃ σοι παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ,

Ἐκ στηρενούσης νηδύος, καρπὸς εὐκλεῆς ἀνεβλάστησε. Νικάνωρ ὁ παναοίδιμος, καὶ εὐωδίας πνευματικῆς πᾶσαν ἐνέπλησε τὴν ὑφήλιον, καὶ μύρα θαυμάτων καθ' ἑκάστην προχέει, τοῖς εὐσεβῶς αὐτῷ προστρέχουσι. Τοῦτον οὖν καὶ ἡμεῖς ἁσμασιν ἐγκομίων καταστήσωμεν, λέγοντες· χαίροις ὁ τῇ παντευχίᾳ τοῦ Πνεύματος θωρακισθεὶς, καὶ κατὰ τῶν δαιμόνων ἀνδρείως ἀγω-

χαίροις ὁ τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῖς ἔργοις ἐφάμιλλος καὶ συγκληρονόμος τῆς βασιλείας Χριστοῦ· ὃν καθικέτευε, θαυματουργῶς Θεοδόσιε λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

μισθεῖς. Χαίροις ὁ τῆς νίκης φερώνυμος, ὁ λαμπρὸν τὸ τροπαῖον κατὰ τοῦ ἀντιπάλου στησίμενος, καὶ τῆς νίκης τὸ στέφος παρὰ τοῦ ἀγωνοθέτου Χριστοῦ κομισάμενος. Χαίροις ὁ θερμὸς προστάτης καὶ ἀντιλήπτωρ τῶν πίστει προσιόντων σοι. Ἀλλὰ καὶ νῦν μὴ διαλείπης προσβεῦναι μακάριε τῷ σωτῆρι καὶ Θεῷ, ὅπως ἴλεως γενήσεται ἡμῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς Ἦχος δ' αὐτὸς Ἀνατολίον

Προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν Σὴν, Χριστέ ὁ Θεός, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου Μαθητάς, Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, ἐν τῷ Θαβώρ ἀνελθόν. Σοῦ δὲ Σωτὴρ Μεταμορφωμένοι, τὸ Θαβώριον ὄρος φωτὶ ἐσκέπτετο. Οἱ Μαθηταὶ σου Λόγε, ἔρριψαν ἑαυτοὺς ἐν τῷ ἐδάφει τῆς γῆς, μὴ φέροντες ὁρᾶν τὴν ἀθέατον μορφήν. Ἀγγελοὶ διηκόοντες φόβῳ καὶ τρόμῳ, οὐρανοὶ ἐφριζαν, γῆ ἐτρόμαξεν, ὁρῶντες ἐπὶ γῆς, τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Εἰσοδος. Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον ἦχος βαρὺς. Ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐν τῷ Οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ Γῇ, πάντα ὅσα ἠθέλησεν ἐποίησεν (τρὶς), καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. γ'. 1)

Δικαίων ψυχὰι ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφίεται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἔξοδος αὐτῶν. Καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα πεδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται. ὅτι ὁ Θεὸς ἐπείρασεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χουσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκαύτωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσιν καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλᾷ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐν αὐτῷ συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. ε' 16)

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήφονται τὸ Βασίλειον τῆς εὐπρεπείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου, ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτοὺς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακα δικαιοσύνης, καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα, ὅξυνει δὲ ἀπότομον

ὄργην εἰς ὁμοφαίαν. συνεπολεμήσει αὐτῷ ὁ Κόσμος ἐπὶ τοὺς παρώτρωνας. Πορεύσονται εἴστοχοι βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ κύκλου τόξου τῶν νεφῶν ἐπὶ σχοπὸν ἀλοῦνται. Καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ὀφθήσονται χάλασαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὁ ὁρὸς θαλάσσης, παταμοὶ δὲ συγκλύσωσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιμῆσει αὐτούς. Καὶ ἐρημόσει πᾶσαν τὴν Γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς, καὶ σύνετε, μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς. Ἐνωπίσασθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν. Ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα (Κεφ. δ' 7)

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι ἐν ἀναπαύσει· ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐδὲ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἔτων μεμέροται. Πολὺ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώπων, καὶ ἡλικία γῆρας, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γινόμενος ἡγάπηθη, καὶ ζῶν μετὰς ἀμαρτωλῶν μετετέθη. Ἠοπάγη, μὴ κακία ἐλλάτῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φανερὸς ἀμαρτοῦ τὰ καλὰ, καὶ ὁμωσμός ἐπιθυμίας μεταλέγει νοῦν ἀκακόν. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακροὺς. Ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὸν Λιτὴν, στιχ. Ἰδιόμελα

Ἦχος β'

Ἦχος α'

Ἐπέστη ἡ ἐτήσιος μνήμη σου, Θεοδόσιε πατὴρ ἡμῶν ὅσιε, ὥσπερ φωσφόρος ἀστήρ, πάντων τὰς καρδίας καταλαΐζουσα, καὶ χαρμονικῶς πρὸς αἶνον, καὶ δόξαν Θεοῦ ἐγείρουσα, ὥπερ νῦν παρестὼς ἐκδυσώπει ἀπαύστως, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εὐφραίνον πόλις Θεσσαλονίκη, καὶ ἀγάλλον Χριστὸν δοξάζουσα, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνεβλάστησε Χιζάνωρ ὁ θαυματόβουτος, ὁ σήμερον ἡμῖν εἰς εὐφημίαν προκείμενος· ὃν εὐφημοῦντες ἐν πίστει ἀνακραζόμεν ἰεγόντες· χαίροις ὁ τὸν ἀρχέκακον ἐχθρῶν ἀνδρικῶς τροπωσάμενος, καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν ὀλοφύχως σαντῷ ἐνστερνισάμενος, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, τοῦ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ' αὐτὸς

Ἦχος β'

Ἐκ νεότητός σου φέρον τελειότητος φρόνημα, ὑπέδου σαντὸν θεοφόρε τῷ ζυγῷ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τὸν βίον ζηλώσας τοῦ θείου Θεο-

Τὸν ἐξ ἀκάρου νηδύος κατ' ἐπαγγελίαν ἀναλάμψαντα, καὶ τῷ Δεσπότη τῶν ὅλων ὁσίως εὐαρεστησάντα, τὸν τῆς Ἐρήμου πολίτην,

δοσίον, τοῖς ἴσοις μέτροις τῆς ἀρε-
τῆς ἐκείνου ἀφοσιώσας, καὶ τὴν σά-
κα σκιρτῶσαν δουλῶσας τῷ πνεύ-
ματι, τὸν τῆς ἀσκήσεως ἐξετέλεσας
δρόμον· ἀλλ' ὃ μακαριώτατε πάτερ,
καὶ θαυματουργὲ Θεοδόσιε, τοῖς τι-
μῶσι τὴν μηνίμην σου, αἰτῆσαι ἱλα-
σμόν καὶ μέγα ἔλεος.

Ἦχος γ'

Ἰσος ἔλαμψας ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ
ὁμονύμου σου Θεοδοσίου ὡς τὴν
ἰσαγγελον αὐτοῦ πολιτείαν ζηλώσας,
ἴσῃ καὶ τὴν χάριν παρὰ Χριστῷ ἀ-
πείληφας τοῦ ἰσθαι τὰς νόσους,
καὶ ἐκδιώκειν τὰ πνεύματα, ἀλλὰ
πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, πάτερ
Θεοδόσιε, εἰρηνεῦσαι τὸν κόσμον
καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα ἡχος πλ. δ'

Εὐφραίνεσθε πόλεις Ναύπλιον
καὶ Ἄργος πλουτίσασαι τοιοῦτον
πολιοῦχον, καὶ πρέσβυν πρὸς Θεὸν
ἀδιάλειπτον Θεοδόσιον τὸν νέον·
οὗτος γὰρ τῇ Σοφίᾳ τοῦ Πνεύμα-
τος καταγαλῖσθεις, πᾶσαν ἄρνησιν
τῇ ἐναρέτῳ αὐτοῦ πολιτείᾳ ὑπερη-
κόντησεν, αὐτὸν καὶ ἡμεῖς μεσίτην
προσάγοντες, αἰτοῦμεν δυσωπεῖν τὸν
Χριστὸν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς ἡχος δ αὐτὸς

Τὸν γνώφον τὸν νομικόν, ἢ φω-

καὶ τοῦ Καλλιστοράτου τὸ στήριγμα,
ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις μελωδίζῳς
εὐφημῶμεν, καὶ Χριστὸν τὸν Θε-
ὸν δοξολογῶμεν, λέγοντες· ὁ γεν-
ναῖον ἄριστέα τὸν θεοφόρον σου,
κατὰ τοῦ δεινοῦ πολέμητος ἀνα-
δείξας, καὶ τῆς νίκης τὸ στέφος αὐ-
τῷ δώρησάμενος, παράσχου καὶ ἡ-
μῖν ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, ἄφρατον ἁ-
μαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ'

Ἐλάμψε τοῖς πέτραις σήμερον,
ὡς ἄλλος ἀστήρ φαινὸς, Νικάνωρ ὁ
παναοίδιμος, πάντων τῶν πιστῶν
φωτίζων τὰς διανοίας, καὶ νόσους
χαλεπὰς ἀποδιώκων, ἐκ τῶν ἐν πί-
στει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν σεβῶ-
σμον μηνίμην αὐτοῦ παρορησίαν γὰρ
πρὸς τὸν Θεὸν μεγίστην ἐκτήσατο
ὃ καὶ πρεσβεῖται ἀπαύστως ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα ἡχος πλ. δ'

Δεῦτε πιστοὶ συνελθόντες ἐνθέως,
πνευματικὴν χορείαν συστησώμεθα,
ἐν τῇ ἐνδόξῳ πανηγύρει τοῦ Θεο-
φόρου Πατρὸς, καὶ τοῦτον ἐπαίνοις
καὶ ὕμνοῖς χαρμονικῶς καταστέ-
ψωμεν. Τὸν γὰρ ἀόρατον ἐχθρὸν,
τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ ἀνδρικῶς
ἐτροπώσατο, καὶ νῦν τῶν πόνων τὰ
γέρα παρὰ Θεοῦ ἐκομίσατο· καὶ νῦν
ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων χοροβα-
τῶν, Χριστὸν ἀπαύστως δοξολογεῖ,
μετὰ τῶν Ὁσίων καὶ πάντων τῶν
Δικαίων, οὓς ταῖς πρεσβείαις Χριστὸς
ὁ Θεὸς ἐν εἰρήνῃ τὴν ζωὴν ὑμῶν
διαφύλαξον, καὶ τῆς μελλούσης κο-
λάσεως λύτρωσε, ὡς ἀγαθὸς καὶ φι-
λάνθρωπος.

Νόμου καὶ προφητῶν σε Χριστέ,

τεινὴ τῆς Μεταμορφώσεως διατά-
ξατο νεφέλῃ, ἐν ἣ Μωϋσῆς καὶ Ἡ-
λίας γενόμενος καὶ τῆς ὑπερφύτου
δόξης ἀξιοθέντες Θεῷ ἔλεγον. Σὺ
εἰ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰ-
ῶνων.

πιστὴν καὶ πληρωτὴν ἐμαρτύρησαν,
ὁρῶντες ἐν τῇ νεφέλῃ, Μωϋσῆς ὁ
θεόπτης καὶ Ἡλίας ὁ ἐμπειρὸς ἀρ-
ματηλάτης καὶ ἀφλεκτος οὐρανοδρό-
μος ἐπὶ τῆς Μεταμορφώσεώς σου,
μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς τοῦ Σοῦ φωτι-
σμοῦ ἀξίωσον Δέσποτα ὑμνεῖν σε
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀπόστιχα τῶν Ἀγίων

Ἦχος δ' ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς Ἦχ. α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων

Μεταναστεύων ἐν ὄρεσιν ἡγί-
σθης, φεύγων τὴν προσπάθειαν τῆς
ματαιότητος, τῆς κοσμικῆς πάτερ
δοσε, καὶ ἡσυχίας μεταδιώκων τὴν
ὠραιότητα· κάλλος γὰρ ἐκόθησας
μὴ μαφαινόμενον, τῶν ὀρεκτῶν τὸ
ἀκρότατον, ὡς προμνηστεύων, τὴν
βασιλείαν σου τὴν οὐράνιον, οὐ ὡς
ἡρώδης, καὶ ἐπέτυχες· ὁ τυγχάνει
Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε
σῶσαι καὶ φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τῶν φιλέοργων τὰ σίφη, δεῦτε
συνδράμωμεν, καὶ ὕμνοις ἐγκωμίων
καταστήσωμεν πόθῳ, Νικάνωρα τὸν
μέγαν, οὗτος γὰρ νῦν πανδαισίαν
προτίθεται, τοῖς τὴν αὐτοῦ ἐκτελοῦ-
σι χαρμονικῶς, θείαν μηνίμην καὶ
σωτήριον.

Στιχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ἁγίου αὐτοῦ

Ὁμοιοῦσας Θεοδοσίῳ Θεῷ, τὸν
τροπὸν κατὰλληλον, ὃ ὁμονύμησας,
ἐνδεδειγμένος Θεοδόσιε, τῆς βασι-
λείας συγκληρονόμος Θεοῦ γεγένη-
σαι, θέσει τε θεοῦμενος, φῶς ἐχρημά-
τισας, τῇ μετουσίᾳ τῆς χάριτος, τοῦ
παρακλήτου, καταλαμπρύνων πιστῶν
συστήματα, καὶ ἐκκαθαίρων ἀρρω-
στήματα καὶ δοξάζων Χριστὸν τὸν
Θεὸν ἡμῶν, ὃν ἰκέτευε σῶσαι καὶ
φωτίσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὸν πολιστὴν τῆς ἐρήμου, τὸν ὁ-
σιώτατον, τῶν Μοναστῶν τὸ κλέος,
τῶν Πιστῶν τὸν προστάτην, Νικά-
νωρα τὸν θεῖον, πάντες πιστοὶ εὐ-
φημῶμεν σήμερον, οἱ πρεσβεῖται
ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, λυτρωθῆναι
πάσης θλίψεως.

Στιχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Στάσεις, πάτερ τοῦ σώματος παν-
νύχοις, πάθη καθυπέταξας τῷ νοε-
ρῷ τῆς ψυχῆς, καὶ ἀπαθείαις ταῖς
πέτρουξιν ὠραῖσμένους χάριν ἐδέξω

Θαυμάτων ρεῖθρα πηγάζει, ἡ θεία
κάρα σου, τοῖς πίσει προσιοῦσι,
θεοφόρε Νικάνωρ, καὶ νόσους ἐκ-
διώκει παντοδαπὰς· ὅθεν ταύτη

ἰᾶσθαι ὅσιν, ἀνθρώπων ἐν πνεύματι προστρέχουσι, δός καὶ ἡμῖν τῶν τὰ ἀρυστήματα, καὶ ἀπελαύνειν τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας, καὶ διασώζειν τοὺς μετὰ πίστεως προσερχομένους, τῷ κυρ Σοφί, καὶ ταχεῖν αἰτουμένους, πρεσβείαις σου, ἐγκλημάτων τὴν λύσιν, καὶ ψυχῶν τὴν ἀποζάχαρον.

Δόξα

Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον συγκαλεῖται ἡμᾶς, τοῦ θεοφόρου καὶ ἱαματικοῦ Θεοδοσίου, ἡ ἐτήσιος πανήγυρις. Δεῦτε οὖν φίλεστοι φαιδρῶς ἐορτάσωμεν τὴν μνήμην αὐτοῦ, λέγοντες. Χαίροις ὁ τὰ σκισημάτια τῆς σαρκὸς καταβαλὼν διὰ τῆς ἀσκήσεως, τὴν δὲ ἀνδρείαν τοῦ πνεύματος σεαυτῷ παραθέμενος. Χαίροις ὁ θριαμβεύσας τῶν πονηρῶν δαιμόνων τοὺς δόλους, τῇ ἰσχύϊ τῇ δοθείσῃ σοι παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ. Χαίροις τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου τοῖς ἔργοις ἐφάμιλλος, καὶ συγκληρονόμος τῆς βασιλείας Χριστοῦ, ὃν ἰκέτευε, ἀσκητῶν ἐγκαλῶπισμα Θεοδόσιε, λυτρωθῆναι ἡμᾶς ὁρατῶν καὶ ἀορατῶν ἐχθρῶν, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς. Ἦχος πλ. β'.

Πέτρον καὶ Ἰωάννη καὶ Ἰακώβω, τοῖς προκρίτοις μαθηταῖς σου Κύριε, σήμερον ὑπέδειξας ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ. τὴν δόξαν τῆς θεϊκῆς σου μορφῆς· ἔβλεπον γὰρ τὰ ἱμάτιά σου, ἀστράψαντα ὡς τὸ φῶς, καὶ τὸ πρόσωπόν σου ὑπὲρ τὸν ἥλιον, καὶ μὴ φέροντες ὁρᾶν τὸ ἀστεκτον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, εἰς γῆν κατέπιπτον, μηδὲν ἀτενίσαι ἰσχύοντες. Φωνὴς γὰρ ἡκουὸν μαρτυροῦσης ἁνωθεν. Οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Τὸ νῦν ἀπολύεις. Τὸ τρισάγιον καὶ Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ'. Θεὸς πίστεως.

Τὸν ὁμώνυμον Θεοδοσίον καὶ ὁ- Νίκης εἵληφας, ἄρθατον στέφος

Βιωτὴν ἀγαπήσας ἰσάγγελον, τὰς τοῦ βίου ἡδονὰς βδελυξάμενος, πλοῦτον καὶ εὐγένειαν εἰς οὐδὲν λογισάμενος, καὶ τῷ θείῳ πτόθῳ πυρποληθεὶς, πατρίδα κατέλιπες, καὶ τῷ Χριστῷ θερμῶς ἠκολούθησας. Ὅθεν· καὶ εἰς ὕψος ἀρετῶν ἀναδραμών, κτὴν ἐν οὐρανοῖς μετ' Ἀγγέλων συναγαλλεῖ, καὶ τῇ Τριᾷδι παρίστασαι, ἐκτενῶς δεόμενος, ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμώντων σε,

μότροπον ἀναδειχθέντα, τὸν ἐν ἐσχάτοις τοῖς χρόνοις, ἀναφανέντα ἀστέρα τοῖς θαύμασιν ἄδυτον, θαυματουργόν, καὶ ἱαματικόν, Νέον Θεοδόσιον, εὐσεβοφρόνως ὑμνήσωμεν λέγοντες. Πάτερ ὅσιε Χριστὸν τὸν Θεόν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα... τὸ αὐτό. Καὶ νῦν... τῆς ἐορτῆς. Ἦχος βαρύς.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμπσον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τὸ φῶς σου, τὸ αἰδίον, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδότα δόξα σοι.

Καὶ ἀπολύεις

Εἰς τὸν Ὁρθρον τὸ: Θεὸς Κύριος, καὶ τὰ τροπάρια

τοῦ Ἀγ. καὶ τῆς ἐορτῆς

Μετὰ τὴν α'. Σαυχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α', Τὸν συνάρχον λόγον Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ

Τὰς φροντίδας τοῦ βίου ἀπαρνησάμενός, καὶ Ἀγγέλων τὸν βίον ἀναλαβόμενος, ἐγκρατεῖα τὴν ψυχὴν κατελάμπρυνας, καὶ θανάτων ἐκ Θεοῦ χάριν ἐδέξω δαψιλῶς. Θεοδόσιε θεοφόρε, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύων τῶν εὐσεβῶς ἀνευφημούντων σε.

Νικίνωρ ὁ κλεινός, τοὺς πιστοὺς συγκαλεῖται, ὑμῆσαι τὴν αὐτοῦ πανσεβάσμιον Μνήμην, αἰνῶμεν καὶ δοξάζομεν, τὸν δοξάζοντα Κύριον, ὃ παρίσταται, ὑπὲρ ἡμῶν ἰκετεύων, βλάβης ρύσασθαι, παντοίαις τοῦ πολεμίου, καὶ πάσης κολάσεως.

Τὸ αὐτό.

Δόξα

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς ὁ αὐτὸς

Ὁ ὁμότιμος λόγος Πατρὶ καὶ Πνεύματι σαρκωθείς ἐκ Παρθένου εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνεστράφη τοῖς ἐν γῇ καθάπερ γέδραπται καὶ ἀνελθὼν ἐν τῷ Θαβώρ, σὺν προκρίτοις μαθηταῖς, ἐνδόξως μετεμορφώθη· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτοῦ τὴν θεῖαν, καὶ παναγίαν συγκατάβασιν.

Ἀγώνας τοὺς σεπτοὺς, εὐσεβῶς τοῦ δόσιου, Νικάνωρος πιστοί, εὐφημήσωμεν πόθῳ, οὗτος γὰρ ἠγωνίατο, ἀληθῶς ὑπὲρ ἀνθρώπων ὅθεν ἔσπεψε, τοῦτον Χριστὸς τοῖς στεφάνοις τῆς ἀσκήσεως καὶ κληρονόμον τοῖς ἁγίοις, λαμπρότητος ἔδειξε.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς. Κατεπλίγη Ἰωσήφ τὴν τῶν βροτῶν ἐναλλαγήν (ὅρα δ'. φθῆς)

† Οἱ ἐν τῇ Μονῇ ψάλλοντες συνήθως τὴν παρακλήσεως Δόξα: Ὁς τῶν ἁσωμάτων συνόμιλον... ὅρα ὅπισθεν.

Μετὰ τὴν Β' στιχολογίαν

*Ηχος δ'. Ἐπεφάνη σήμερον

Τῷ φωτὶ λαμπόμενος τῷ ἀπροσί-
τῳ, ὡς ἀστὴρ ἐξέλαμψας, ἐν τῇ παν-
σέπτῳ σου μνήμῃ, καταφωτίζων
Θεοδόσιε. τοὺς ἀδιστακτῶ ψυχῇ προ-
σιόντας σοι.

Τὸ αὐτὸ

*Ηχος γ'. Τὴν ὠραιότητα

Ἀξίως Ὅσιε, σὺ τοῦ ὀνόματος,
πολιτευσάμενος, νίκης φερώνυμε, καὶ
τὸν ἐχθρὸν καρτερικῶς, εἰς τέλος
τροπωσάμενος, πόνους καὶ ἰδρωσί-
σου, τοῦτον Πάτερ ἀπέπνυξας, καὶ
κατετραυμάτισας. τῶν δαιμόνων τὰς
φάλαγγας. Διὸ καὶ νικητὴς ἀναδέ-
δειξαι, καὶ τῆς νίκης τὸ στέφος ἀ-
πέλιψας.

Δόξα

Ὁμοιον

Τὸ ἀδαμάντινον τῆς καρτερίας
σου, καὶ τὸ ἐπίπονον τῆς σῆς ἀσκή-
σεως, ὁρᾷν ὁ βάσιανος ἐχθρὸς, τὰ
σπλάγχνα ἐπιτρόσκειτο· στένων οἱμοί
ἔλεγε, καὶ ἐντρομέως ἐκρούγασε παῦ-
σον τοῦ τοξεύειν με, ἐγκρατέας τοῖς
βέλεσιν, οὐ φέρω γὰρ ὁρᾷν σε Νι-
κάνορ, ἐν σώματι ἀσωμάτως βιοῦντα.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς

*Ηχος δ' αὐτός.

Ἑορτὴ ὑπέρλαμπρος ἡ τοῦ Δεσπό-
του, ἦλθε· δεῦτε ἅπαντες, ἐπὶ τῷ
ὄρει νοερώς, προκαθαρθέντες ἀνέλ-
θωμεν, τῷ Θαβωρῷ Χριστὸν ἐπο-
ψόμενοι.

*Ηχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωάννης.

Ἐπὶ τὸ ὄρος Θαβώρ, μετεμορφω-
θης Ἰησοῦ, καὶ νεφέλῃ φαιεινῇ, ἐ-
φηπλωμένη ὡς σκιαν, τοὺς Ἀπο-
στόλους τῆς δόξης σου κατεκάλυψεν.
Ὁθεν καὶ εἰς γῆν ἐπανέβλεπον, μὴ
φέροντες· ὁρᾷν τὴν λαμπρότητα τῆς
ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου.
Ἀναρχε Σῶτερ Χριστέ ὁ Θεός, ὁ
τότε τούτοις τό φῶς σου λάμπας,
φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὸν πολυέλεον Κἀθ.

*Ηχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τὴν τῶν θαυμάτων εἰληφώς θεί-
αν χάριν, παρὰ τοῦ πάντων χορη-
γοῦ καὶ Δεσπότου, πολλὰς ἰάσεις

*Ηχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Δόγον

Τῶν θαυμάτων τὴν χάριν πεπλου-
τηγώς, θεοφόρε Νικάνορ παρὰ Θεοῦ,
ἀξίως τῶν πόνων σου, ἐκομίσω τὰ

καθ' ἐκάστην ἐκτελεῖς, τῶν ἐν εὐλα-
βείᾳ ἐν τῷ Ναῷ προσφοιτῶντων
σοι, καὶ ἐπικαλουμένων σε μετὰ πί-
στεως μάκαρ· διὸ προσφόρως καλῇ
θαυματουργός καὶ ἱαματικός ὄσιε.

Ἐπαθλα, τοῦ ἰᾶσθαι τὰς νόσους ψυ-
χῆς τε καὶ σώματος, τῶν ἐν πίστει
καὶ πόθῳ ἀεὶ προσιόντων σοι. Ὁ-
θεν καὶ Αἰμόρουν, τῇ ἀφῇ τοῦ κρα-
σπέδου, εὐθύς ἐθεράπευσας, καὶ Πα-
ράλυτον ἡγείρας, προσευχῇ σου πρὸς
Κύριον ὃ προσέβουε σοφῇ ἐκτενῶς
τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι
τοῖς εὐσεβῶς ἐκτελοῦσι τὴν πανέορ-
τον μνήμην σου.

Δόξα

Τὸ αὐτὸ

*Ηχος δ'. Ἐπεφάνη σήμερον.

Θαυμαστός ὁ Κύριος, ὁ ἀναδείξας
θησαυρόν πολύτιμον, τὴν θείαν Κά-
ραι σου Σοφίαν, πιστῶς γὰρ ταύτῃ
προσιστρέχοντες, ἐκ τῶν κινδύνων, καὶ
νόσον λυτρούμεθα.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς *Ηχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σιαυρῷ...

Ὁ ἀνελθὼν σὺν Μαθηταῖς ἐν τῷ ὄρει, καὶ ἐν τῇ δόξῃ, τοῦ Πατρὸς
ἀπαστράψας, σὺν Μωϋσῇ, Ἠλίας σοι παρίστανται, Νόμος καὶ Προφῆται
γὰρ ὡς Θεῷ λειτουργοῦσιν· ὃ καὶ τὴν Υἱότητα τὴν φυσικὴν ὁ Γεννήτωρ,
ὁμολογῶν ἐκάλεσεν Υἱόν, ὃν ἀνυμνοῦμεν σὺν Σοὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Εἰτα οἱ Ἀναβαθμοὶ. Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμήμει πάθη κτλ.
(ὁρα παρακλητικὴν δ' ἡχον). Εἰτα τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τοῦ δ' ἡχου

Προκείμενον ἡχος δ'

Στίχ.—Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ,
Στίχ.—Τὶ ἐνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν
ἡμῖν. Τὸ πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον τρεῖς. Εἴτα Εὐαγγέλιον
τοῦ Μεγάλου Ἀντωνίου τὸ τοῦ Ὁρθρου.

Ὁ Ἱερεὺς

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταβιβᾶσθαι ἡμᾶς τῆς ἀκροάσεως τοῦ Ἁγίου Εὐαγ-
γελίου Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκετεύσωμεν. Σοφία ὁρθοὶ ἀκούσωμεν τοῦ
τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου. Εἰρήνῃ πᾶσιν. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ἁγίου
Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα. Πρόσχωμεν. (ια'. 27—30)

Εἶπεν ὁ Κύριος τῆς ἐκ τοῦ Μαθηταῖς. Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ
τοῦ Πατρὸς μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει, τὸν Υἱόν, εἰμὶ ὁ Πατήρ· οὐδὲ
τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰμὶ ὁ Υἱός, καὶ ὃ ἐὰν βούληται ὁ Υἱὸς
ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ

ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρὸς εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρύσεται ἀνάπαισιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστι.»

Εἶτα δὲ ψάλτης.—Δόξα σοι Κύριε, Δόξα σοι. **Καὶ εὐθὺς χῦμα δὲ Ν. ψαλμός.** Δόξα Πατρί... Ταῖς τοῦ σου Ὁσίου πρεσβείαις Ἐλεῆμον ἐξάλησον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων. Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς.... Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις Ἐλεῆμον.... Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειπον τὸ ἀνόμημά μου.

Καὶ τὸ παρὸν Ἰδιόμελον

Ἦχος πλ. β'.

Ἦχος β'.

Ὅσιε Πάτερ, εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος τῶν κατορθωμάτων σου· δι' ὃ ἐν τοῖς οὐρανοῖς εὐρεμισθὸν τῶν καμάτων σου, τῶν δαιμόνων ὄλεσας τὰς φάλαγγας, τῶν Ἀγγέλων ἐφθασας τὰ τάγματα, ὃν τὸν βίον ἀμέμπτως ἐξήλωσας. Παρησίαν οὖν ἔχων πρὸς Κύριον εἰρήνην αἶτησαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα σήμερον, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν ὁσίων εὐφραίνονται, καὶ ἀνθρώπων τὰ πλήθη, ἐπὶ τῆς γῆς συναγαλλονται, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Μνήμῃ τοῦ θεοφόρου Πατρὸς, καὶ Χριστόν ἐκτενῶς δοξάζουσι, τὸν τοῦτον δοξάζοντα.

Εἶτα ὁ Διάκονος τὸ, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.....τὸ Κύριε ἐλέησον ἐκ τρίτου τετρακτίς, καὶ εὐθὺς μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἐκφώνησιν. Ἐλέη καὶ οἰκτιρμοῖς.....ἄρχονται οἱ κανόνες πρῶτον τῆς εὐορτῆς οἱ δύο κανόνες εἰς Η' (ἴδε ἐν τῷ μηνιαίῳ τούτῳ) καὶ τοῦ Ἁγίου εἰς σ'.

ᾠδὴ, α'. Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Χριστοῦ ταῖς λαμπρότησι, καταυγάζομενος ὅσιε, τοὺς πίστει τὴν μνήμην σου πανηγυρίζοντας, καταλάμπρυνον, καὶ σκότους ἁμαρτίας, πρεσβείαις σου λύτρωσαι, σοφὲ Θεοδόσιε.

Ρωννύμενος χάριτι, παντοδυνάμῳ τοῦ κτίσαντος, ἀνδρείαν ἀνέλαβες γνώμην αἰοδιμε, καὶ τὸν δρόμον τὸν σχολίον τὸν μέγαν, ποσὶ

Τὰ χεῖλη τὰ βέβηλα, καὶ ὄντα ἀνάπτει, Νικάνορ μακάριε, ὅπως τὴν Μνήμην σου τὴν χαρμόσυνον, ὑμνήσω θεοφόρε καὶ ἔσω γηθόμενος, σοῦ τὰ θαυμάσια.

Ἡ θεία καὶ πάμφωτος, σήμερον Μνήμη σου ὅσιε, παιδρῶς ἀνατέταλκε, πάντας φωτίζουσα, τοὺς προστρέχοντας, τῷ θεῷ σου Τεμένει, καὶ πόθῳ δοξάζοντας, τὸν σὲ δοξά-

κατεπάτησας καὶ κατηδάρισας.

σαντα,

Δόξα

Ὑψοῦσαν ταπείνωσιν, πατὴρ ἡμῶν ἔσχηκας, δι' ὃ σου δεόμεθα, θεοράπτευσον ὅσιε, τὰς ἀσθενείας ἡμῶν καὶ τὰς ὁδύνας, πάσας ἐπικούφισον τῶν καρδιῶν ἡμῶν.

Ναὸς καθαρώτατος, ἐγένον πάτερ τοῦ Κτίστου σου, σπαντὸν καθηράμενος, ἐνθὺς ὅσιε, πόνους σώματος, καὶ προσευχαῖς συντόνοις, καὶ πάντας τῷ κρείττονι ὑποταξάμενος.

Καὶ νῦν

Σὺ μόνῃ θεόνυμφε, τὸν ἐν ὑψίστοις, καθήμενον, ἀγκάλαις ἐβάστασας σάρκα γενόμενον· σὺ γὰρ πέφηνας, ἐκ πάντων τῶν αἰώνων, δοχεῖον ἐπάξιον τοῦ Παντοκράτορος.

Σκηνὴ θεοχώρητε, καὶ ἐπουράνιε τράπεζα, τὸν ἄρτον ἡ φέρουσα, τὸν ἀγεώγητον, πάσης λύτρωσαι, γεννῆς τοὺς ὑμνούντας καὶ πίστει γεραίροντας, τὸν Θεῖον Τόκον σου.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

Ἐσταυρὸν χιρᾶς Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ῥάβδῳ, τὴν Ἐρυθρὰν διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ περὺσαντι, ἣν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς ἄρμασι κροτήσας ἤνωσεν, ἐπ' εὐρους διαγράψας, τὸ ἀήτητον ὄπλον. Διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, οὗ δεδόξασται.

ᾠδὴ Γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοδόκε.

Ἀδύτου φωτὸς τῇ φωτανγείᾳ, λαμπόμενος· πάτερ ἐμφανῶς, τοὺς σκότει τῶν κακώσεων, κεκακωμένους λύτρωσαι, καὶ φωτισμὸν ἀνέσεως τοῖς ἀνυμνοῦσί Σε δώρησαι.

Νοὸς καθαρότητι καὶ τρόπον, ἐφάμιλλος γέγονας Σοφίᾳ, θεῷ Θεοδόσιῳ σαφῶς, οἷα αὐτῷ ὁμώνυμος· ὅθεν καὶ χάριν εἴληφας, τὴν τῶν θαυμάτων ἐνεργεῖαν.

Ἡ θεία σου Μάκαρ πολιτεία, Ἀγγέλους κατέπληξε σοφείᾳ, ὁρῶντες γὰρ ἐν σώματι, ἀγγελικῶς βιοῦντάς σε, χαρμονικῶς ἠγάλλοντο, τὸν πάντων Κτίστην δοξάζοντες.

Νηστεῖαις καὶ δάκρυσι Παμμάκαρ, καὶ θεαῖς πανύχοις προσευχαῖς, σπαντὸν καθοπλισάμενος ἀντίστης ἀνδρικώτατα, κατὰ τοῦ Κοσμοκράτορος καὶ νίκης στέφος ἀπέληφας.

Δόξα Πατρὶ

Θλιβόμενος πάθει ποικίλοις, ἐν πίστει προστρέχων τῷ σῷ τεμένει Θεοδόσιε, ἀγίαις μεσιτείαις σου πάντας ἡμᾶς ἐπίσκεψαι, ἐκδυσαπῶν τὸν φιλόανθρωπον.

Γενναίως μισήσας θεοφόρε, τὸν Κόσμον, καὶ τούτου τὰ τετραπλάσια· πλοῦτόν τε καὶ εὐγένειαν, καὶ πᾶσαν ἡδυπάθειαν, καὶ τὸν Σταυρὸν ἁράμενος, Χριστῷ θεομῶς ἠκολούθησας.

Καὶ νῦν

Ὁ κτίστης σε κλίμακα Παρθένε, Εὐρίχωρον σκηνώμα τοῦ Λόγου, καθάπερ προθέμενος βροτοῖς ἐκ τῶν καὶ πλάκα θεόγραφον Ἀγνή, καὶ γηίνων θλίψεων, καὶ ἐκ φθορᾶς κλίνην πορφυρόστομον, γυνάσκον- πρὸς ἀφθαρτον, ζῶν ἡ μεσιτεία βοῶ- μέν σοι, χαῖρε Μαρία Θεόνυμφε.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

» *Ῥάβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται· τῷ βλα-
στῷ γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα. Ἡ στερευνούση δὲ πρῶν, Ἐκκλή-
σια νῦν ἐξήνθησε, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.*

Κάθισμα

Ἦχος γ'. Τὴν ὥρα· ὁ· η· α.

Τὸν ὡραιότατον Χριστόν ἐπόθη-
σας, καὶ τὰ τοῦ σώματος πάθη ἐνέ-
κρωσας, ἀγγελικῶς ἐπὶ τῆς γῆς
θεοδόσιε βιοτεύσας, ὅθεν τὴν ἁγίαν
σου ἐορτάζομεν κοίμησιν, καὶ πι-
στῶς σοῦ δεόμεθα, Πάτερ τοισόλβιε,
ἵνα προσβύης Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'. Κατεπλήγη Ἰωσήφ.

Ἐν τῷ ὄρει ὁ Χριστός, τοῦ Καλ-
λιστοῦ αὐτῶν ἀληθῶς, σε ἀνέδειξε Σο-
φί, ἄλλον φωστῆρα παμφαν, τῆς
Οἰκουμένης· τὰ πέριτα φωταγωγοῦν-
τα, θάλλων τὰς ψυχὰς τῶν τιμῶν-
των σε, νόσων σκοτασμοῖς ἐκδιώ-
κοντας· ὅθεν πιστῶς σε ἅπαντες γε-
ραίσομεν καὶ μετὰ πόθου κραυγά-
ζομεν· Νικάνορ σῶς, πάσης ἀνάγ-
κης τοὺς τελούντας τὴν μνήμην σου.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς ὁ αὐτις

Θέλων ἐνδείξανθαι, Χριστέ τὴν
δόξαν σου, καὶ τὴν συνάφειαν πρὸς
τὸν γεννήτορα, τρεῖς τῶν προκρί-
των μαθητῶν, παρέλαβες, καὶ τῷ
ὄρει τῷ Θαβὼρ φιλάνθρωπε, σὺν
αὐτοῖς ἀναβέβηκας, ἐνθα σοι παρέ-
στησαν Μωσῆς καὶ Ἠλίας τε, ἐ-
νώπιον δι' αὐτῶν μετεμορφώθης,
λάμπρας τηλαυγέστερον.

Τὴν τῶν βροτῶν ἐναλλαγὴν, τὴν
μετὰ δόξης σου Σωτήρ, ἐν τῇ δευ-
τέρᾳ καὶ φοικτῇ, τῆς σῆς ἐλεύσεως
δεικνύς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβὼρ με-
τεμορφώθης. Ἠλίας καὶ Μωσῆς
συνελάλουν σοι, τοῖς τρεῖς τῶν Μα-
θητῶν συνεκάλεσας· οἱ κατιδόντες
Δέσποτα τὴν δόξαν σου, τῇ ἀστρο-
πῇ σου ἐξέστησαν, ὁ τότε τοῦτοις
τὸ φῶς σου λάμπρας, φώτισον τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Ῥήγ δ'. Ὁ καθημέμενος ἐν δόξῃ

Τοῦ Σατὰν τὰς πανουργίας, αὐ-
δαμῶς ἐδειλίασας, ἐνοικοῦσαν ἔχων
Ρητορίας τῶν σοφῶν σου, Ἀ-
ποστόλων ἐπόμενος, Βασιλεῦ τῶν

χαρίν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, φθο-
νῶν δ' ἀνθρώπων τὴν κακόνειαν
καθυπέμεινας, δυναμούμενος σθένει
σοφῇ τῷ τοῦ Πνεύματος.

Ἰσχυσεν ὁ φθόνος πείσαι, ἄν-
δρα ἀρετῇ διαπρέποντα, οἷος ἦτο ὁ
σοφὸς Πέτρος καὶ ἀγιότατος, καὶ
κατὰ νοῦν Πάτερ, ἄδικα ἐμελέτησεν
ἀλλ' ἡ θεία χάρις τούτων πάντων
δ' ἐρρύσατο.

ὅλων, πάντα εἰς οὐδὲν ἐλογίσαιτο, ὁ
σὸς θεράπων Νικάνορ ὁ θαυμάσιος
καὶ ἀνεδραμε, πρὸς ἀρετῶν ὕψος
Δέσποτα.

Ἀνδρικῶς κατὰ τοῦ πλάνου, καὶ
δεινοῦ πολεμήτορος, ἀντετάξω Μά-
καρ, ὅπλῳ τοῦ Σταυροῦ συμφορά-
μενος, καὶ νικητῆς ἀνεδείχθης κα-
τερώτατος, καὶ ἀπέληφας, στέφανος
τῆς νίκης ἀμάραντον,

Δόξα Πατρὶ

Ὡφθης γὰρ ἐν τῷ ὄνειρῳ τῷ ἡ-
θέντι θεόφρονι, Ἀρχιμήτῃ τότε ἐν
Βασιλευσῇ, ὑπάρχοντι καὶ προ-
σεῖπας τούτῳ τοῦ παύσασθαι τῆς
κατὰ σοῦ ὁργῆς καὶ ἐξωρίας πικρᾶς.

Ἰκεσίαις σου Παμμάρκα, τὸν Θε-
ὸν ἐκδυσώπησον, ἄφαισιν πταισμά-
των, πᾶσιν ἡμῖν δοῦναι ὡς εὐπλαγ-
νος, τοῖς προσκυνούσιν ἐκ πίστεως
τὴν Κάραν σου, καὶ λυτρώσασθαι,
πάσης λοιμώδους κακώσεως.

Καὶ νῦν...

Καταπλήττονται Ἀγγέλων στρα-
τηγία Πανύμνητε, ἀνυμολογοῦσαι,
μέγας τῆς θείας λοχείας σου,
μεθ' ὧν δυσώπει Παρθένε, πάντας
σώζεσθαι, τοὺς ἐν πίστει σε εἰλι-
κονεῖ μακαρίζοντας.

Ρυπωθέντα με Παρθένε, καὶ βορ-
βορωθέντα τοῖς πταισμάσι, κάθα-
ρον τοῦ οὐλοῦ ὁμῶς μοι δακρύ-
ων παρέχουσα, ὡς ὁμροφώρος
νεφελῇ, ἵνα κραῖωσαι. Ἀπειρώγαμε
χαῖρε πιστῶν ἡ ἀντίληψις.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

*Εἰσακή· οὐα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενό-
ησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν θεότητα.*

Ῥήγ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ἐξέστη, ὡς ἔφραπεν, ἐν τῇ πα-
ρουσίᾳ σου, ὁ Ἀρχιερεὺς ὁ θεῖος,
καὶ ἐπρωτότα, τίς εἰ καὶ πῶς γέγο-
νας, ὡς Μάκαρ, τί δὲ τὸ αἶτιον,
δι' ὃ ἐγκαλεῖς με τὸν Σωτήρα μου.

Γενόμενος ἔξυπνος, ὁ θεῖος Πέ-
τρος ἐσκέπτετο πάντα τὰ ἐν ὕπνῳ
αὐτῷ ὁρμήντα, ἐνθὺς ὅθεν γνοὺς
μετενόησε, ἐφ' οἷς εἶχε κατὰ νοῦν

Ὡς δένδρον κατὰκαρπον, πεφυ-
τευμένον Ὡς πρὸς τὰς διεξόδους
τῶν ὑδάτων, ἔφως παρέχων καρπὸν
εὐφραίνοντα, πάντων τὰς καρδίας
τῶν πιστῶς ἐκτελούντων ἡσυχασί,
τὴν σεβάσμιον Μνήμην σου.

Νικάνορ τὰ σκάμματα, καὶ οἱ σε-
πτοὶ ἀγῶνές σου οὗς ἐν ταῖς ἐρη-
μοῖς καθυπέστης, σπεύδων πρὸς ὁ-

Μακάριε κατὰ σοῦ διαπραΐας Θεο-
δόσιε.

ρος τῶν ἀρετῶν ἀνελθεῖν, νικῶσι
τὰς γλώσσας τῶν βροτῶν, ὄντως
ἀρῇ γῶνισαι, ὑπὲρ ἄνθρωπον
Ὅσιε.

Δόξα

Ὁμώνυμον ἔσχηκας, ἐν οὐρανοῖς
Μακάριε, θεῖον Θεοδόσιον καὶ σύ-
σκηνον, μεθ' οὗ δυσώπει ὑπὲρ ἑκτε-
νῶς, ἵνα πάντες λυτρωθῶμεν πειρα-
σμῶν, ἀδίκου ἀλάστορος καὶ δεινοῦ
πολεμήτορος.

Ἰδεῖν τὰ Οὐράνια, κάλλη ποθῶν
αἰοῖδιμε, πρόσκαιρον κατέλιπες πα-
τρίδα, καὶ τὰς ἐρήμους Πάτερ διώ-
δευσας, καὶ γέγονας δόξα Μονα-
στῶν, καὶ Ὁσίων ὁμόσκηνος, καὶ
Ἀγγέλων συμμετοχος.

Καὶ νῦν... Θεοτόκιον

Ἀνάρχος ἐκλάμπαντι, ἐκ τοῦ
Πατρὸς θεόνημφε, ἀρχὴν ἐπηγάγω
κατὰ σάρκα, καὶ ἀνεφάνης ἀρχὴ τῆς
ὄντως ἀρχῆς, τῆς τεκνηνομένης ἀλη-
θῶς πᾶν τὸ δημιουργήμα ὁρατὸν
καὶ ἀόρατον.

Κακίας ἐξάρπασον τὸν σὸν ἰκέ-
την Ἀχραντε, τοῦ δεινοῦ ἐχθροῦ
καὶ κάθαρόν με, πάσης κηλίδος
θεοχαρίτωτε καὶ δός μοι καρδίας
συντριβήν, καὶ θερμὴν κατάνυξιν
πρὸς μετάνοιαν δέομαι.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

»Ὁ τρισμακάριτον ξύλον! ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ Βασιλεὺς
καὶ Κύριος δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπειθήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεα-
σθεῖς, Θεῷ τῷ τροσπαγένει, σαρκὶ τῷ παρέχοντι τὴν εὐσέβειαν ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν.

Ῥδὴ σί'. Τὴν θεῖαν ταύτην...

Ἰδοὺ αἱ πόλεις σου σήμερον, τὴν
μνήμην σου σοφὲ ἐορτάζουσαι, χαί-
ρουσι κραζούσαι. Δεῦτε οἱ πάντες
συνδράμετε πρὸς τὸν θεσμόν προ-
στάτην καὶ πολιοῦχον ἡμῶν.

Ναῶ τῷ σῷ οἱ προστρέχοντες, ἀρ-
ρήτῳ χειρουργία, καθαίρονται, καὶ
ἀπελευνεται, νόσος πᾶσα τῇ θεῇ
σοῦ, ἐπιστάσι Μάκαρ ἀξιοθαύμα-
στε.

Ἀνδρείως πλοῦτον ἐμίσησας, πα-
τρίδα καὶ εὐγένειαν σώματος, καὶ
ἠκολούθησας, τῷ συγκαλοῦντι σε,
ὅσιε, ᾧ παρεστὼς παμμάκαρ, ἡμῶν
μνημόνευε.

Νικάνορ νίκης φερώνυμε, νική-
σας ἀνδρικόως τὸν ἀλάστορα, τρό-
παιον ἔστησας, λαμπρὸν τῆς νίκης
σου πάνσοφε, Θεῖον Ναὸν ἐγείρας
τῷ Παντοκράτορι.

Δόξα Πατρί

Ρητόρων γλῶσαι οὐ σθένουσι,

Ὡς ῥόδον εὖοσμον Ὅσιε, ἐκ στεί-

τὴν μνήμην σου ὑμνῆσαι Τρισόλ-
βιε, διὸ καὶ χαίρουσι, οἱ ἐν Ναυπλίῳ
καὶ οἱ ἐν Ἀργεῖ, Μάκαρ Χριστώ-
νυμος.

ρας σε νηδύος ἐβλάστησε, πασῶν
τῶν πόλεων, Θεσσαλονίκη ἡ ἐνδο-
ξος θείας ὁσμῆς πληροῦνται τῆς
γῆς τὰ πέρατα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Σοφίαν λόγον κηρύττομεν Υἱὸν
τὸν τοῦ Πατρὸς προαιώνιον, ἐπι-
σκιάσαντα, οὐσιωδῶς ἐν τῇ Μήτρει
σου, καὶ ἀρίστη πλάσει, ἡμᾶς θεώ-
σαντα.

Ρητόρων ἄθεον φρούαγμα, καὶ
σέβας τῶν εἰδώλων πολύθεον, ὁ σὸς
κατέστησε, Τόκος Παρθένε ἀμόλυν-
τε. ὃν καὶ νῦν δυσώπει ὑπὲρ τῶν
δούλων σου.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχνοις, παλάμας Ἰωῆς, σταυροειδῶς
διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος προδιετύπον σαφῶς. Ὅθεν τριή-
μερο, ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπεζωγράφει, τοῦ σαρ-
κὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει τὸν κό-
σμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον ἐορτῆς. Ἦχος βαρύς.

Ἐπὶ τοῦ ὄρους Μετεμορφώθης, καὶ ὡς ἐχώρουν οἱ Μαθηταί σου
τὴν δόξαν σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐθεάσαντο ἵνα ὅταν σὲ ἴδωσι σταυρούμε-
νον, τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ
ὑπάρχεις ἀληθῶς τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.

Εἰσα τοῦ Ἁγίου.

Ἦ παρθένος σήμερον

Ἐορτάζουσι σήμερον, οἱ Ναυ-
πλιεῖς καὶ Ἀργεῖοι, ἐορτὴν χαρμό-
συνον τῆς φωτοφόρου σου μνήμης,
ἅπασαν Πελοπόννησον προσκαλοῦ-
σαι, χαίρουσι γάρ ὡς κεκτημέναι,
τὸν πανέντιμόν σου τάφον, Θεοδό-
σιε, θεόφρον ὅσιε.

Ἦχος δ'. Ἐπεφάνη σήμερον

Ἰατρεῖον ἄμισθον ἡ οἰκουμένη,
τῶν Λειψάνων ὅσιε τὴν Ἱερὰν σου
καὶ σεπτήν, θήκην, Νικάνορ ἐκτί-
σατο, ὅθεν ἀξίως τιμῶμεν τὴν μνή-
μην σου.

Ἔτερον ἦχος β'. Τὰ ἄνω ξητῶν

Τὴν ἄνω ποθῶν, πατρίδα τὴν
Οὐράνιον, καὶ πλοῦτον ξητῶν ἀδά-
πανον τῆς χάριτος, μιμητὴς πανά-
ριστος, τῶν δόσιων γέγονας ὅσιε, σὺν

αὐτοῖς Χριστῷ τῷ Θεῷ, μὴ παύσῃ
προσβεύων ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ οἶκος

Ἐνθεῖς γνῶσιν θεϊκὴν, τὸν γνό-
φον ἐκ τῆς ἐμῆς καρδίας ἀπέλασον
εὐχαῖς σου, ὅπως ὑμνήσω σου πι-
στῶς, τὴν ἁγίαν μνήμην, ἐν ἣ Ἀγ-
γέλων χοροὶ μετὰ ὁσίων σήμερον
εὐφραίνονται ἐνθέως, καὶ ἀνθρωπῶν
ὑμνοὶς ἐγκωμίων σὲ καταστέφουσιν
ἀξίως αἰτούμενοι διὰ σοῦ λαβεῖν τῶν
πταισμάτων ἀπογῆν, καὶ τῶν κακῶν
τοῦ βίου λύσιν, καὶ ἐχθρῶν ὀρατῶν
καὶ ἀοράτων ρυσθῆναι ταῖς προσ-
βείαις σου θεοφόρε Θεοδόσιε Πα-
τὴρ ἡμῶν ὅσιε.

Τῆς στερεοῦσης τὸ ἐνθεὸν βλά-
στημα, καὶ τῆς ἐρήμου τὸ κάλλιστον
θρόνον, Νικάνορα τὸν παμμέγιστον
δεῦτε πιστοὶ πάντες ἐγκωμιάσωμεν
οὗτος γὰρ ἐκ βρέφους τὸν Χριστὸν
ἀγαπήσας, πλοῦτον καὶ δόξαν ἐπὶ κη-
ρον ἐβδελύξατο, καὶ κατὰ τοῦ ἀντι-
πάλου γεναίως ἠνδρίσατο, ἐνέγκρα-
τείαις καὶ προσευχαῖς, Χριστὸν ἀπαύ-
στως δοξολογῶν. Ὅθεν καὶ παρ'
αὐτοῦ τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἄ-
φθονον ἐκομίσατο, καὶ σὺν τοῖς τῶν
Ὀσίων χοροῖς ἐν Οὐρανῷ συνευ-
φραίνεται, μεθ' ὧν ἀπαύστως προ-
σβεύει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Τῷ αὐτῷ Μηνί Ζ' μνήμη τοῦ Ἁγίου ὁσιομάρτυρος Δομετίου τοῦ Πέρ-
σου, καὶ τῶν δύο ἀδελφῶν αὐτοῦ.

Ἐπὲρ τὰ πάντα σοὶ συναθλεῖν ἐκ λίθων

Μύστας Πάτερ σοὺς ἐξεπαίδενσας τάχα.

Σὺν δυσὶν ἐβδομάτῃ Δομέτιος ἐλεύσῃ μύσταις

τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ὁ Ὁσίος Ὡρ ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Ἐκ γῆς ἀπελθὼν Ὡρ ἐμοὶ λέγει χάρις.

Ἐπὲρ τὸν Ὡρ πέφυκε τὸν σὺν ᾧ νόμιε.

Οἱ Ὁσίοι μύριοι (ἦτοι δέκα χιλιάδες) **ἀσχηται οἱ Θηβαῖοι** ἐν εἰ-
ρήνῃ τελειοῦνται.

Γῆς ἐξελαύνεις, εἰς τὸ Δαυὶδ χορὴ λέγειν

Τὸ μυριοπλάσιον ἄρμα σου Λόγε.

Ἡ Ὁσία **Ποταμί** ἡ θαυματουργὸς ξίφει τελειοῦται.

Ἐπὲρ Θεοῦ κτανθεῖσα θαυμαστὴ ξίφει.

ἤχει ποταμοὺς θαυμάτων ποταμί.

Ὁ Ἅγιος Ἱερομάρτυς **Νάρκισσος** ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ξίφει
τελειοῦται

Ἡδὺ πνέων Νάρκισσε Ναρκίσου πλέον,

Εὐωδιάζειν τῆς Ἐδέμ τοῦ χωρίου.

Ὁ Ὁσίος μάρτυς **Ἀστέριος** ὁ θαυματουργὸς ξίφει τελειοῦται.

Τράχηλον Ἀστέριος ἐκκοπεῖς ξίφει,

χοροῖς ἀθλητῶν, οἷον ἀστὴρ ἐμπρέπει.

Ὁ Ὁσίος Πατὴρ ἡμῶν **ὑπερέχιος** ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

ὑπερέχιος κ' ἂν τάφῳ κατεκρύβη,

Πέφυκεν ἴσος τοῖς χοροῖς τῶν Ἀγγέλων.

Ὁ Ἅγιος **Σώζων** ὁ ἐκ Νικομηδείας, εἰς πῦρ βληθεὶς καὶ ἀβλαβὴς ἐξελ-
θὼν ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται

ὑπῆρχεν ἄλλη σαλαμάνδρα πρὸς φλόγα,

Σώζων ὁ μάρτυς οὐ τέλος φλογὸς δίχα.

Ὁ Ὁσίος καὶ ἱαματικός Θεοδόσιος ὁ νέος, ὁ ζήσας κατὰ τὸ ἔτος (862)
ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται

Νέος Θεοδόσιος, πλὴν μόνον χρόνον.

ὑπῆρχεν ἴσος κατὰ πάντα τῷ πάλαι.

Ἐβδομάτῃ Θεοδόσιε πότμον ἀνέτλης.

Ὁ Ὁσίος Δομέτιος ὁ σημειοφόρος ὁ ἐν τῆς τοῦ Φιλοθέου Μονῆς ἀ-
σκήσας ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται

Σημεῖα ποιεῖν ἠξιώθης, παμμάκαρ

Δομέτιε σύ, ὡς χάριτος ἐστία

Μνήμη τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Νικάνορος τοῦ θαυμα-
τουργοῦ, τοῦ ἐν τῷ τοῦ Καλλιστράτου ὄρει ἐκλάφαντος

Κόσμον νικήσας, καὶ τὰ τοῦτου ἡδέα,

Νίκην ἀρίστης ἥρας ὄντως Νικάνορ.

Ἐβδομάτῃ Νικάνορ βιότοιον ὅπως τελευτήν.

Ῥδὴ Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Οὐκ ἐδίστασας, ἐπὶ τῇ κακουργίᾳ
σου, οὐκ ἐδειλίασας, τὸ ἀσθενὲς τῆς
σαρκός, ἀλλ' ἔσπευσας ὅσιε, κατὰ
αὐτῆς πολεμῶν, πιεζόμενος, νηστεία
ὑπὲρ ἀνθρωπίνου ἀγρυπνία τε καὶ
νήψει.

Ἀντιστάσιον Ἀγγέλοις στάσιν εἵ-
ληφας θεομακάριστε, ἐν οὐρανοῖς ἐκ
θεοῦ, ὡς βίον ἰσαγγέλιον πολιτευ-
σάμενος, διὸ κράζεις νῦν, ὁ τῶν πα-
τέρων Κύριος καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Μιμησάμενος μακάριε τὸ ἀπλα-
στον Μωσέως τοῦ θαυμαστοῦ, γέγο-
νας ἀληθινός, ποιμὴν καὶ διδάσκα-
λος, τῶν προστρεχόντων σοὶ καὶ ἐ-
κκαύγαζες εὐλογητὸς εἰ Κύριε, ὁ
Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Νικητὴς καὶ τροπαιοῦχος ἀναδέ-
δειξαι, νικήσας καρτερικῶς, δράκον-
τα τὸν πονηρόν, καὶ νίκης ἀπειλη-
φας στέφος ἀμάρτανον, ὃ καὶ πα-
ρίστασαι, ὑπὲρ ἡμῶν ἡμῶν δεόμε-
νος, τῶν τιμώντων σου τὴν Μνήμην.

Δόξα πατρὶ...

Ὁμωνυμήσας τὰν κλῆσιν κατ' εὐ-
δόκησιν, Θεοδοσίον σαφῶς, ὅθεν ἐπὶ
τοῖς ἵχνεσιν αὐτοῦ βαδίζων, ἐφάμιλ-
λος τοῖς ἔργοις γέγονας, διὸ κράζεις
νῦν, ὁ τῶν πατέρων Κύριος καὶ

Ἡ σεπτὴ καὶ θεῖα Κάρα σου,
Πανόλβιε, θαυμάτων ἐπλησε, τὴν
Οἰκουμένην πολλῶν, καὶ πάσης κα-
κώσεως σώζει τοὺς κάμνοντας καὶ
κραυγάζοντας ὁ τῶν Πατέρων Κύ-

Θεός εὐλογητός εἶ.

ριος, καὶ Θεὸς εὐλογητός εἶ.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἐκλεξάμενος Νυμφίος ὁ ὠραῖός σε, Παρθένε Δέσποινα, τῶν γηγενῶν ἐκ φυλῆς, λαμπρῶς προεστῆσατο, ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, δεῦρο νύμφη μου, ἀπὸ λιβάνου λέγων σοι, δεῦρο νύμφη μου καὶ Μήτηρ.

Μακαρία ἡ κοιλία σου Θεόνυμφε. Θεὸν γὰρ ἔτεκες, σεσαρκωμένον ἐν γῇ, φθορᾶς τὸ ἀνθρώπινον γένος λυτρώσασθαι ὃ καὶ κραυγάζομεν· ὁ τῶν Πατέρων Κύριος καὶ Θεός εὐλογητός εἶ.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

» Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβοῦς λαοὺς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοστυγοῦς. Ὅμως τρεῖς παῖδας οὐκ ἐδειμάτωσε, θυμὸς θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμεον· ἀλλ' ἀντηχοῦντι δροσοβόλῳ πνεύματι, πυρὶ συνόντιες ἔψαλλον. Ὁ ὑπερῷ-μνητος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητός εἶ.

ᾠδὴ Η'. Παῖδες εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ

Ὁφθης εὐκατάνυκτος ἐν βίῳ, καὶ πρᾶος καὶ ταπεινόφρων καὶ ἡσύχιος, Μάκαρ Θεοδόσιε, ὅσιος καὶ ἀκακος, καὶ ὡς ἀγάπης ἔμπλεως, τῆς πρὸς τὸν ἑγγιστα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε κραυγάζων καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀπειρα θαύματα ἐτέλεις, πᾶσι τοῖς προσιοῦσι σοι πιστῶς, νόσους ψυχῆς καὶ σώματος, ἀποδιώκων ὅσιε· διὸ ὑπέστρεφον οἶκοι, δοξάζοντες, Χριστὸν τὸν Σωτῆρα καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Πολλοῖς συνεχόμενον κινδύνους, καὶ σάλῳ τῆς ἁμαρτίας βυθιζόμενον, ὄρμον πρὸς ἀκύμαντον, τὸν μετανουοῦντά με, τῇ θείᾳ μεσιτείᾳ σου νῦν καθοδήγησον, ἔχων ἐν οὐρανοῖς συμπολίτην, συλλήπτορα τὸν θεῖον Θεοδόσιον τὸν Μέγαν.

Θεοτοκίον

Θεῖος θησαυρὸς πάσης ἀγνείας, Ἀγνείας θησαύρισμα ὑπάρχεις

καὶ σκήνωμα παρθενείας, θεογά-
ρακτον, ὠφθης Θεονύμφευτε, κρίνον
εὐωδέστατον τοῦ φυτουργοῦ τῆς
Κτίσεως, ἔμψυχον τέμενος· διὸ σε
Παρθένον ὑμνοῦμεν καὶ ὑπερυψοῦ-
μεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

καὶ στάμνος χρυσὴ φέρουσα Παρ-
θένε ἄρτον τὸν Οὐράνιον, ἐν σῇ
Γαστρὶ ἀμόλυντε· ὃ μελωδοῦντες ἅ-
παντες, θεομῶς κραυγάζομεν· τὸν
Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυ-
ψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

» Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσαριθμοὶ, Δημιουργὸν Πα-
τέρα Θεόν, ὑμνεῖτε τὸν συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρό-
σον μεταποιήσαντα, καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶσι ζωὴν παρέχον,
» Πνεῦμα πανάγιον εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Ἀπαξ γηγενῆς

Τεμένει τῷ σὺ οἱ πόθῳ προστρέ-
χοντες, καὶ ἀσπάζόμενοι, τὸν τάφον
σου Ἅγιε παντοίας νόσου λυτροῦν-
ται ἅπαντες καὶ τὸν Σωτῆρα Κύ-
ριον Μάκαρ δοξάζουσι, τὸν τὴν χά-
ριν ταύτην τῷ τεμένει σου Θεοφόρε
αἰεὶ παρεχόμενον

Εὐδῖος λιμὴν, γενοῦ μοι, αἰοίδιμε,
ταῖς ἱεσείαις σου ταῖς πρὸς τὸν φι-
λάνθρωπον, πολλῶν τὸ σάλῳ βυθι-
ζομένων νοῦν, τῶν ὁυπαρῶν πράξε-
ων, ἐν τῷ πελάγει δι' ἡμᾶς, Θεοφόρε,
τῷ τῆς ἀπογνώσεως, ἐλλὰ τάχῃ
προφθάσας διάσωσον.

Τέρον Μοναστῶν, χορὸς καὶ
εὐφράνθητι, ἰδοὺ γὰρ ἔλαμψε, σή-
μερον ἡ πάνσεπτος, τοῦ Θεοφόρου
Μνήμη Νικάνορος· ὃν γεγηθότες
ἡσμοῖσιν ἐγκωμιάσωμεν, καὶ συμφώ-
νως πίντες ἐκβοήσωμεν· χάρις Πά-
τερ πιστῶν ἡ εὐπρέπεια.

Ἐχει Οὐρανός, τὸ πνεῦμά σου
Ὅσιε τὸ ἱερώτατον. Τῇ δέ σου τὸ
Λεῖψανον, θησαυρὸν μέγαν Πάτερ
ἐκτίσασα, ἐν τῷ Ναῷ τηρούμενον,
ὃν σὺ ἀνήγειρας, ἡ δὲ Κάρα ἡ σε-
πή σου νάματα, ἱαμάτων πηγάζει
τοῖς καίνοισι.

Δόξα

Ρήματι ζωῆς, ἀλήκτου δεξάμενος
ἐν τῇ καρδίᾳ σου, σάρκα κατεμάρα-
νας, τῷ κόσμῳ Πάτερ, καὶ ἐθανά-
τωσας, καὶ ζωηφόρον νέκρωσιν ἀμ-
φιεσάμενος, νεκροθέντα, τοῖς πάθε-
σιν ἐγειρον, καὶ ζωῆς μετ' ἐκείνου
ἀξίωσον.

Ρῶσιν μοι ψυχῆς, παράσχου καὶ
σώματος, Νικάνορ Ὅσιε, τοῦτο τὸ
ἐφύμνιον, μετ' εὐμενείας σοι προσ-
φέρομεν, χαρμονικῶς Μακάριε ἀ-
ποδεχόμενος, καὶ πταισμάτων ἄφε-
σίν μοι δώρησαι, ταῖς πρὸς Κύριον
Πάτερ Προσβείαις σου.

Καὶ νῦν...

Σὲ τὴν ἀληθῆ, μητέρα τοῦ χτί-
σαντος, πάντα βουλήματι, πίστει ἱ-
κετεύομεν βουλὰς καὶ σκέψεις, τῶν

Ρῦσαι ὁ Θεὸς τὴν κληρονομίαν
σου, πάσης κακώσεως, καὶ τὴν ἀ-
μαρτωλότητα, τῆς διανοίας μου δια-

ἐχθραίνοντων ἡμῖν ὡς ἀγαθὴ μα- σκέδασον, πρεσβεΐαις τῆς τεκούσης
ταῖσιν, καὶ ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν, σε καὶ τοῦ Ὁσίου σου, καὶ εἰρήνην
τοὺς σοὺς δούλους πάντας ἐλευθέ- δώρησαι τοῖς δούλοις σου, διὰ μέγα
ρωσον, καὶ ποῖμένα καὶ Ποίμνην καὶ πλῆυσιν ἔλεος.
Πανύμνητε.

ΚΑΤΑΒΑΣΙΑ

**Μυστικὸς εἰ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργῶς βλαστήσασα
Χριστόν, ὑφ' οὗ τὸ τοῦ Σταυροῦ ζωηφόρον ἐν γῇ, πεφυτούργηται
δένδρον διὰ νῦν ὑψουμένου, προσκυνούντες αὐτόν, σὲ μεγαλύνωμεν.**

Ἐξαποστειλάριον πρῶτον Ἀγ εἰτα ἐορτῆς

Γυναῖκες ἀκουσίσθητε

Φῶς ἀναλλοίωτον λόγε

Ἀγόνων ταῖς ἐνστάσεσι, τὰ πά-
θη ἀπενέκρωσας, καὶ τῆς Ἀγίας
Τριάδος, τίμιον γέγονας σκεῦος, ἡ
καὶ νῦν παριστάμενος, ὑπ' ὃ ἡμῶν
Θεόσοφε, μὴ διαλείπης πάντοτε κα-
θικετεύον ἐνθέρμως, ἁμαρτημάτων
ὑψοθῆναι.

Ὡς ἐλλαφθῆς τῷ ἀδύτῳ, φωτὶ
φωτὸς ἀνεπλήσθης, τῆς Θείας φω-
τοφανεΐας, καὶ τοὺς τιμῶντας φω-
τίσεις, Υἱὸς φωτὸς χρηματίσας, τὴν
φωτοφόρον σου Μνήμην.

Τῆς ἐορτῆς

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτὸς Πατὸς ἀγεννήτου, ἐν τῷ φανέντι
φωτὶ σου, σήμερον ἐν Θαβωρίῳ, φῶς εἶδομεν τὸν Πατέρα, φῶς καὶ τὸ
Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν Κτίσιν.

**Εἰς τοὺς Αἰῶνες, ἱστώμεν στίχους ΣΤ καὶ ψάλλομεν τρία τῆς ἐορ-
τῆς σιχηρὰ πρῶτον**

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ Ὑψίστου κληθεῖς

Πρὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου καὶ τοῦ πάθους, λαβὼν οὓς προέκρι-
νας τῶν ἱερῶν Μαθητῶν, πρὸς τὸ Θαβώριον Δέσποτα, ἀνῆλθες ὄρος, δει-
ξαι θελήσας τούτοις τὴν δόξαν σου· οἱ καὶ κατιδόντες, σε μεταμορφούμε-
νον, καὶ ὑπὲρ ἥλιον λάμπαντα, πρηνεῖς πεσόντες τὴν δυναστείαν σου κα-
τεπλάγησαν, ἀναβοῶντες. Σὺ τὸ ἄχρονον, φῶς ὑπάρχεις Χριστὲ καὶ ἀπαύ-
γασμα, τοῦ Πατὸς εἰ καὶ θέλων, σὸς ὠράθης ἀναλλοίωτος.

Ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς Λόγος, ὁ φῶς ἱμάτιον περιβαλλόμενος
μεταμορφούμενος ἔμπροσθεν, τῶν μαθητῶν σοι, ὑπὲρ τὸν ἥλιον Λόγε
ἐλαμψας Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας δέ, σοὶ παρειστήκεισαν, νεκρῶν καὶ ζώντων
σε Κύριον, δηλοποιούντες, καὶ σοὺ δοξάζοντες τὴν ἀπόδοτον οἰκονομίαν
καὶ τὸ ἔλεος, καὶ τὴν πολλὴν συγκατάβασιν, δι' ἧς ἔσωσας κόσμον, ἁμαρ-
τίας ἀπολλύμενον.

Παρθενικῆς ἐκ νεφέλης σε τεχνέντα, καὶ σάρκα γενόμενον, καὶ πρὸς
τὸ ὄρος Θαβὼρ μεταμορφούμενον, Κύριε καὶ τῇ νεφέλῃ, τῇ φωτεινῇ σε

περικυκλούμενον, φωνὴ τοῦ Γεννήτορος, ἀγαπητόν σε Υἱὸν τῶν Μαθη-
τῶν συμπαρόντων σοι σαφῶς ἐδήλου, ὡς ὁμοούσιον καὶ ὁμόθρονον· ὁ-
θεν ὁ Πέτρος ἐκκληττόμενος, καλὸν ὥδε ἐστὶν εἶναι ἔλεγε, μὴ εἰδώς ὁ ἐ-
λάλει, Εὐεργέτα πολυέλεε.

Καὶ τοῦ Ἀγίου προσόμοια γ'.

Ὁμοια ἀνωτέρω [Ἦχος ὁ αὐτός] Ἐΐωνας σημειώσιν

Πελοποννήσου καὶ Ἀργούς καὶ
Ναυπλίου οἰκήτορες, ἅπαντες καὶ οἱ
μονάζοντες, τὴν σὴν δοξάζουσι κοί-
μησιν, σὺν Ἀθηναίοις, μνήμην
ποιούντες τῶν θαυμασίων σου, καὶ
τῆς οἰκότητος καὶ συγγενείας σου,
ἱαματικῆ Θεοδοσίε. Διὸ καὶ χαίρει
τῶν φιλεόρτων θεῖα συστήματα, καὶ
συγκροτοῦσιν ἐν τῇ μνήμῃ σου, θεο-
φόρε θεόφθεγχα ἄσματα, εὐκλεῶς
σε τιμῶντες, ὡς Χριστοῦ νέον θε-
ράποντα.

Δεσποτικῆς ἐορτῆς προτελεσθεΐ-
σης, δουλικῇ πανήγυρις ἡδὴ ἐπέφανε,
τοῖς Λαοῖς Ναυπλιεῦσι τε, Θεοδο-
σίῳ, τοῦ νέου καὶ οὐρανόφρονος.
Δεῦτε οὖν φιλέορτος τοῦτον δοξά-
σωμεν, καὶ ὑμνωδίας καὶ ἄσματος
καὶ θεοῖς ἔργοις, δι' ὃν ὁ μέγας
Θεὸς ἐδόξασε, καὶ ὃν πρεσβεῖται τοῦ
δωρησασθαι τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ
καὶ ἔλεος, καὶ ἡμῖν σωτηρίαν, τοῖς
αὐτοῦ μνήμην σέβουσι.

Προκαθαρθεῖς ἐκ τῆς θύραθεν
σοφίας, τὴν ἐξ ὕψους ὕστερον σο-
φίαν εἴληψας, διὰ συντόνου δέησε-
ως, δι' ἐγκρατείας, δι' ἀγρυπνίας
καὶ μετριότητος. Ὄθεν Θεοδοσίε ὁ
ἀθλοθέτης Χριστὸς, πηγὴν θαυμά-
των σ' ἀνέδειξε καὶ ἱαμάτων, καὶ
μετετέθης, ὡς ἡθέλησας, εἰς σκηνὰς
αἰώνιους Μακάριε, εἰσαεῖ ἀπολαύων
ἀγαλίαςιν πανεύφημε.

Ἐλαμψεν ἡ Μνήμη σου, ὡς ἄλ-
λος ἥλιος σήμερον, καὶ τὴν Κτίσιν
ἐφώτισεν, αὐγαῖς τῶν θαυμάτων
σου, ἐνδόξε Νικάνωρ, δεινῶν νοση-
μάτων, ἀποσοβοῦσα τὴν ἀχλὺν, καὶ
εὐρωστίας φῶς τὸ γλυκύτατον, βρα-
βεύουσα τοῖς κάμνουσι, καὶ τῷ Ναῶ
σου προστρέχουσι, καὶ τὴν Θεῖαν
σου Ὅσιε, ἐκτελοῦσι πανήγυριν.

Νίκης τὸν φερόνυμον, τῶν Μο-
ναστῶν τὸ ἀγλαΐσμα, τῶν Ὁσίων
τὸ καύχημα, Πιστῶν τὸ προπύργιον,
δεῦτε ἐγκωμίων, ἄνθρασι ἀξίως, στέ-
ψωμεν πόθῳ οἱ Πιστοί, συμφώνως
ἅπαντες ἀνακραζόντες, Νικάνωρ πα-
ναοίδιμος, νικητικῶς ἀναδέδυσαι, τὸν
τῆς νίκης σου στέφανον, δεξιὰ τοῦ
Παντάνακτος.

Κόσμον κατεφρούησας, καὶ ἡδο-
νῶν τῶν τοῦ σώματος, καὶ Χριστῷ
ἠκολούθησας, ἐπ' ὁμῶν ἀράμενος,
τὸν Σταυρὸν Θεόφρων, ὃ τὴν τοῦ
Βελίωρ κάραν, συνέτριψας στερεῶς,
Θεῖα δυνάμει περιφρουρούμενος,
καὶ γῆθεν πρὸς Οὐράνια, μετεβί-
βάσθης γηθόμενος πρεσβευτῆς ἐ-
τοιμότητος, τῶν πιστῶς εὐφημούν-
των σε.

Ἦχος πλ. δ'

Δόξα Πατρὶ

Ἦχος πλ. α'

Τὸ πῦρ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν Σήμερον ἐπέλαμψεν ἡ τοῦ Θεο-

Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, ἀνάψας ἐν τῇ σῇ καρδίᾳ, ὁ ἐν Θαβώρ τῷ ὄρει, μεταμορφωθείς, Χριστὸς ὁ Θεός, ὁλον σου τὸν πόθον τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας, πρὸς ἀγάπην αὐτοῦ ἐφειλικήσατο. Διὸ σκορπίσας σου τὸν πλοῦτον καλῶς τοῖς δεομένοις ἐσπεύσας εἰς ἐρήμους καὶ ἡσυχίους τόπους, ἔνθα δὲ ἀγώνων ὑπερανθρώπων, στήσας τροπαία κατὰ τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν, ἐξελεύσας, αὐτῶν τὴν δύναμιν οἷτινες μὴ φέροντες ὄραν τὸ ὕψος τῆς πολιτείας σου, ἐχρήσαντο, δόλω, ὄργανα πρὸς συκοφαντίαν ἀνθρώπων κακοβούλων· καὶ παρ' ὀλίγων ἐβλέπον ἂν τὸν δόλον τῶν ἐπιτυχόντα. Ἀλλὰ θείανέψει γνωσθείσης τῆς θεοφαλοῦς πολιτείας σου, κατ' ὄναρ τῷ θεῷ Πέτρῳ οὗτος μὲν ἐδόξασε τὸν Σωτῆρα Χριστὸν τὸν ἀπαλλάξαντα αὐτὸν τῆς δεινῆς ἀπάτης, ἡ δὲ ἐπίνοια τοῦ Σατὰν ὡς ἱστὸς ἀράχνης διελύθη, οἱ δὲ λαοὶ οἱ καθ' ἑκάστην παρὰ σοῦ ἰώμενοι εὐλαβῶς τιμῶσιν τὴν ἐτήσιον μνήμην σου. Ἀλλ' ὃ Πάτερ ἁγιότατε, θαυματοργε Θεοδόσει μὴ ἐλλείπης προσβέβειν ὡς παρεστώς τῷ θρόνῳ τῆς Ἁγίας Τριάδος, διαφυλλάττειν καὶ σώζειν ἀτρώτους, ἐκ τῶν βελῶν τοῦ πονηροῦ καὶ κακίας δυσσεβῶν καὶ κακοβούλων ἀνθρώπων, τοὺς ἐν πόθῳ ἐκτελούντας, τὴν ἐτήσιον μνήμην σου, καὶ ἀξιοθῆναι τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν,

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς ἡχος πλ. δ'. Βύζαντος

Παρέλαβεν ὁ Χριστὸς, τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ Μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ, ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς. Καὶ ὤφθησαν Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες· καὶ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσχίασεν αὐτοὺς καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα. Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ ἠδόκησα αὐτοῦ ἀκούετε.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις

Χρίεται ὁ λαὸς παρὰ τοῦ Ἱεροῦ μετὰ τὸ ἔλαιον τῆς κανδύλας τοῦ Ἁγίου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν ἡ Γ' Ὡδὴ τῆς ἐορτῆς καὶ ἡ ΣΤ' τοῦ Ἁγίου.

Ἀπόστολος. Προκείμενον ἡχος βαρὺς.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ δούλου αὐτοῦ.

Τὶ ἀνταποδόσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων;

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα. (Κεφ. ΙΓ'. 17).

Ἀδελφοί, πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν, καὶ ὑπαίχετε αὐτοῖς γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσαντες, ἵνα μετὰ χάριτος τοῦτο ποιῶσι, καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελεῖς γὰρ ὑμῖν τοῦτο. Προσεύχεσθε πρὸς ἡμῶν πεποιθώμεν γάρ, ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι· περισσοτέρως δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν, ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβιῶν τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, κατατίσῃ ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ, εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ, ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὃ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εἰτα ὁ ψάλτης Ἀλληλούϊα (τοῖς)

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (Κεφ. 5' 17—23)

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἔσθη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπον πεδινῷ· καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ καὶ πλήθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλὴμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὄχλοῦμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτει ἄπτεσθαι αὐτοῦ· ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο, καὶ ἵατο πάντας. Καὶ αὐτός, ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ· Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε· Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε· Μακάριοι ἐστε, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς· οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς, καὶ ὀνειδίσωσι, καὶ ἐκβάλλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἐνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίrete ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· Ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολλὸς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Κοινωνικόν. Εἰς μνημίσυο· αἰώλιον ἔχει δικαίος Ἀλληλούϊα

ΜΕΓΑΛΥΝΑΡΙΑ

Κύριον Ικέτευε ἔκτενως, ὑπὲρ τῶν τιμώντων τὴν πανίερρον κεφαλὴν καὶ καταφιλούντων τὴν θείαν σιαγόνα, σοῦ τοῦ θαυματοδρότου Νικάνωρ. Οὐρανῶθεν ἤχουσας τὴν φωνήν, τοῦ Θεοῦ παμμάκαρ ὁδηγοῦσαν ὡς Ἀβραάμ. πρὸς ὄρος Καλλιστράτου, σὲ τὸν ἀγωνισθέντα ἐν τούτῳ θεοφρόνως Νικάνωρ Ἄγιε.

Ὑψωσον τὰς χεῖρας σου πρὸς Θεόν, ὑπὲρ τῶν ὁσῶν δούλων, ὃ Νικάνωρ θαυματοργέ, καὶ ἴλεων πᾶσιν αὐτοῦ τῇ σῇ πρεσβεΐᾳ ἀπέργασαι παμμάκαρ τοῖς σὲ γεραίρουσι.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως· εὐθὺς λέγομεν τὸ: *Κύριε εἰσάκουσον..*
Εἶτα εἰς ἤχον δ' τὸ: *Θεὸς Κύριος καὶ ἐπέφανεν ὑμῖν εὐλογημέ-*
νος ὁ ἐρχόμενος ἐν δόμῳ Κυρίου. (τετράκις)

Τῷ ἀσκηταῖς ὡς ἀληθῶς διατρέψαντι, ἁμαρτωλῶν καὶ ταπεινῶν
νῦν προσιπέσωμεν, Κάραν ἀσπαζόμενοι τὴν σεβασμίαν αὐτοῦ, κράζοντες·
καὶ λέγοντες, Πάτερ θεῖε Νικάνωρ, πρόφθασον βοήθησον ἐφ' ἡμᾶς σοὺς
ϊκέτας, καὶ τῆς πανώλους λύτρωσαι ἡμᾶς ὡς παρηρσίαν ἔχων πρὸς
Κύριον.

Δόξα Πατρὶ...

Ὡς τῶν ἀσωμάτων συνόμιλον, καὶ τῶν μοναζόντων ὁμότροπον,
θεοφόρε Νικάνωρ, ὑμνοῦμέν σε καὶ πιστῶς δυσωποῦμέν σε. πρεσβεῦειν
ὑπὲρ ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Καὶ νῦν...

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι
εἰμὴ γὰρ σὺ προϊστάσο πρεσβεύουσα τὶς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων
κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέ-
σποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώξεις αἰεὶ ἐκ παντεῶν δεινῶν.

Εἶτα τὸν Πεντηκοστὸν κα'. μετὰ τοῦτον ἀρχόμεθα
τοῦ Κανόνος τοῦ Ἁγίου.

Νίκη υπάρχεις Νικάνορ τῆς πανώλους
ᾠδὴ α'. ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας...

Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς, καὶ τοῖς τρικυμίαις τῶν κινδύνων παντοδαπαῖς, σοὶ τῷ Ιατρῇ προσπίπτομεν βοῶντες ἱλάσθητι σουὺς δούλους Νικάνορ Ὅσιε.

Ὅντως τῶν Ὀσίων ἡ καλλονὴ καὶ τῶν μοναζόντων τὸ ἀγλαῖσμα τὸ σεπτόν, βρούει σου ἡ χάρις παντοδαποὺς θαυμάτων χρονοὺς καὶ ἱαμάτων τοῖς σοὶ προστρέχουσι

Ἀθλοῖς σὺν Ἀγώνων ὃ ἀσκητά, μάκαρ θεοφόρε, σὲ ἐδόξασεν ὁ Θεός, Νικάνορ τρισμακάρο, τῆς ἐρήμου τὸ θρέμμα φωστὴρ τῆς οἰκουμένης, ὃ διανγέστατε

Θεοτοκίον

Νοσοῦντα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἐπισκοπῇ: θεῖς καὶ προνοίας τῆς παρὰ σοῦ, ἀξίωσον μόνῃ Θεομητορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθῶν τε λοχεύτρια.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδα...

Προστασίαν καὶ σκέπην ζωῆς ἡμῶν ἔχομεν σὴν τιμίαν χάριν βρούουσιν θεῖα ἱάματα πᾶσι τοῖς προστρέχουσι καὶ εὐλαβῶς προσκυνοῦσι, καὶ πιστῶς γαλαίρουσι ταύτην πανόλβιε

Ἰκετετούμεν πάντες, σὲ νίκης φερώ ὑμε κατὰ τῆς πανώλους νίκας θείας ἀράμενον. οὖν τὸς δούλους καὶ ταύτην ἐξ αὐτῶν ἀποσοβεῖν πανάριστε πάτερ θεόσοφε

Ἀληθῶς σὺ ἱκέτης πρὸς Θεὸν διάπυρος, ὡς ἡξυμένους παρ' αὐτοῦ θεῖα χαρίσματα, πρέσβευε ἄγιε, καὶ ἱαμάτων τὴν χάριν, δίδου τοῖς τιμωσίν σε, Νικάνορ Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Ἀληθῇ Θεοτόκον ὁμολογῶ Δέσποινα σὲ τὴν τοῦ θαύματος τὸ κράτος ἐξαφανίσασαν, ὡς γὰρ φουσίως ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν τοῦ ἄδου πρὸς ζωὴν ἀνήγαγες τοὺς προσκυνούντάς σε.

Διάσῃσον ἀπὸ κινδύνων τοὺς δούλους σου θεομάκαρ, ὅτι πάντες μετὰ Θεὸν πρὸς σὲ καταφεύγομεν, ὡς λιμένα εὐδίων καὶ προστάτην.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενίᾳ πανύμνητε Θεοτόκε ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Εἴτα μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς, δι' οὗς ἡ παράκλησις γίνεται, καὶ ψάλλομεν τὸ **Κύριε ἐλέησον ιβ'** καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν ὅτι ἐλεήμων... τὸ **Κάθισμα** εἰς ἦχον β'.

Ὅσων φωστὴρ καὶ μοναζόντων καύχημα, Νικάνορ σοφέ τῶν ἀ-

σκητῶν ἀγλαῖσμα ἔκτενῶς προσπίπτομέν σοι βοῶντες, πρόφθασον διάσωσον καὶ ἐκ πανώλους λύτρωσαι ἡμᾶς ὡς παρηγορίαν ἔχων πρὸς Κύριον.

Δόξα πατρὶ... Καὶ νῦν καὶ δεῖ...

Πρεσβεῖα θερμὴ, καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, ἔλεους πηγὴ, τοῦ κό-καταφύγιον, ἔλτενῶς βοῶμεν σοι Θεοτόκε Δέσποινα πρόφθασον, καὶ ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς, ἡ μονὴ ταχέως προστατεύουσα.

ᾠδὴ Δ'. Σύμου Ισχύς...

Καὶ ποῦ λοιπὸν ἄλλον προστάτην εὐρήσομαι, ποῦ δραμόντες, ποῦ καὶ σωθησόμεθα, τίνα θεομὸν σχῶμεν βοηθόν, μάλιστα λοιμώδους οἵμοι κλονούμενοι, μετὰ τὴν Θεοτόκον εἰς τὴν τιμίαν σου Κάραν τὴν βρούουσιν ἱάματα πάντες προστρέχομεν.

Τὸν ποταμὸν τὸν γλυκερὸν τῶν θαυμάτων, τὸν πλουσίως τοὺς πιστοὺς ἀρδεύοντα, πάτερ Νικάνορ, τοὺς σὲ θερμῶς ἐπικαλουμένους, συσθῆναι τῆς πανώλους καὶ πάσης ἄλλης νόσου θεοφόρε τρισμακάρο πανόλβιε.

Τὸ ἱερὸν τῶν ἀσκητῶν ἀγλαῖσμα παρθενίας τὸ σκεῦος τὸ ἐνθεον πᾶσι πιστοῖς, ἱαμάτων χάριν, δαψιλεστάτην προέχοντα, τὸν μέγαν φωστὴρα τῆς ἐρήμου τὸ θρέμμα, Νικάνορα τὸν θεῖον ὑμνήσωμεν.

Θεοτοκίον

Πῶς ἐξεῖπὲν σου κατ' ἀξίαν δυνήσομαι, τὰς ἀμέτρους οἰκτιρομὸς σου, ὃ Δέσποινα, τοὺς τὰς ἡμῶν πάντοτε ψυχὰς ὡς ὕδωρ περιδρῶσίζοντας, ἀλλ' ὃ τῆς σῆς προνοίας καὶ τῆς εὐγχεσίας, ὧν ἀφθόνως ἡμεῖς ἀπωλέσαμεν.

ᾠδὴ Ε'. Ἰνα τί με ἀτίσω...

Μὴ ἡμᾶς ἀπόσῃ ἀπὸ τῶν χαρίτων σου Θεοχαρίτωτε, ἀλλ' ἐπιβραβεῖου τοῖς τιμωσίν σε, θεῖα ἱάματα, δὸς σὴν βοήθειαν, ἐκ τῆς ἀγίας σου Κάρας, πᾶσι τοῖς ἱκέταις σου νίκης φερόνυμε.

Ἐν πολλαῖς τρικυμίαις τῆς λοιμώδους νόσου κυλινδούμενοι, ταύτης τοῖς ὁδοῦσιν, ὡς ὑπὸ θηρὸς βιβρωσκόμεθα, πρόφθασον, λύτρωσον σὲ ἐπικαλουμένους δὸς τὴν σὴν βοήθειαν Νικάνορ ἄγιε.

Ἐσάγγελον βίον, ὡς ἐβιώτευσας μακάριε, ἐνδοξε, καθαρὸν δοχεῖον πνεύματος θεοῦ γενόμενος, ἀπαύστως πρέσβευε τὴν παναγίαν Τριάδα, ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε Νικάνορ Ὅσιε.

Θεοτοκίον

Ἀληθῇ Θεοτόκον πάντες ἐπιγόντες σε Πάναγνε Δέσποινα τὸν

ἐκ σοῦ τεχθέντα Θεὸν λόγον εἰδότες κηρύττομεν, ἐν δυσὶν οὐσίαις θελητικαῖς αὐταιξουσίαις ὑπὲρ λόγου καὶ νόμου τῆς φύσεως.

ᾠδὴ ΣΤ'. Τὴν δέξιν ἐκχεῶ....

Θαυμάτων θαυματουργὸς τεράστιος σὺ ὑπάρχεις ἐν τῇ Μακεδονίᾳ, θαυματουργῶν καὶ θυόμενος, πάντας ἐκ τῆς λοιμώδους, ὁσίων ἀγλαΐσμα καὶ ταύτην ἀποσοβῶν καὶ διώκων μακρὰν θεία μάστιγι.

Προστάτην σε τῆς ζωῆς γινόσκομεν καὶ φρουρὸν τῆς ασφαλείας Νικάνορ ἡ γὰρ τιμία σου Κάρα τῆς λοιμικῆς ἀμυντήριον ἔθαλεν, ἔχουσι τὴν χάριν παρὰ Θεοῦ ἐκδιώκειν τὰς νόσους τῶν δούλων σου.

Ὡς τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα τὴν πανσέβαστον ἀγίαν σου Κάραν, ὡς μύστις δὲ τῆς Τριάδος τελέσας, ταύτην ἐκτενῶς καθικέτευε, ὑσθῆναι τῆς πανώλους, καὶ πάσης ἄλλης νόσου δεόμεθα.

Θεοτοκίον

Ἐν κλίῃ νῦν ἀσθενῶν κατάκειμαι καὶ οὐκ ἔστιν ἱασις ἐν τῇ σαρκί μου ἀλλ' ἡ Θεὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου κηύσας, σοῦ δεόμεναι τῆς ἀγαθῆς ἐκ φθορᾶς νοσημάτων ἀνάστησον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων...

Ἀχραντε ἡ διὰ λόγον τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως τεκοῦσα δυσώπησον ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρησίαν.

Εἴτα πλὴν ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει ὡς δεδῆλῶται καὶ εὐθύς μετὰ τὴν ἐκφώνησιν. Ὅτι ἐλεῆμων κτλ. ψάλλωσιν εἰς ἤχον β' τὸ ἐπόμενον Κοντάκιον.

Ὡς προστάτης τῶν χριστιανῶν θερμότητος, καὶ μεσίτης πρὸς τὸν Θεὸν διαπρύσιος, μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς. Ἀλλὰ πρόσφθασον ὡς συμπαθὴς εἰς τὴν βιήθειαν ἡμῶν τῶν πιστῶς κραυγάζόντων σοι, τάχυνον εἰς πρεσβείαν καὶ σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, ὡς παρησίαν κεκτημένος πρὸς Κύριον.

Δόξα.... καὶ νῦν

Προστασία τῶν χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε, μεσιτεία πρὸς τὸν ποιητὴν ἀμετάθετε, μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς, ἀλλὰ πρόσφθας ὡς ἀγαθὴ εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν τῶν πιστῶς κραυγάζόντων σοι. Τάχυνον εἰς πρεσβείαν, καὶ σπεῦσον εἰς ἱκεσίαν, ἡ προστατεύουσα ἀεὶ, Θεοτόκε τῶν τιμώντων σε.

Εἴτα λέγομεν εἰς δ' ἤχον (τρῖς) τὸν στίχον: Τιμίος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ δούλου αὐτοῦ. Εἴτα ὁ Ἱερεὺς λέγων τὸ:

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι ἡμᾶς.... καὶ ἀναγινώσκει τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ ὁρθοῦ τοῦ Ἁγίου (σελ. 19)

Καὶ εὐθύς. Δόξα Πατρὶ....

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὴν λοίμην

ἀπὸ τῆς χώρας ταύτης. Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ....ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις ἐλεῆμον ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἰδιόμελον ἤχος πλ. β'

Εὐ δοῦλε ἀγαθὴ καὶ πιστὴ, εὐ ἐργάτα τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ. Σὺ καὶ τὸ βάρος τῆς ἡμέρας ἐβάστασας, σὺ καὶ ἐδοξάσθης παρ' αὐτοῦ τοῖς λειψάνοις σου· ἀλλ' ὡς παρησίαν κεκτημένος πρὸς Κύριον, αὐτὸν ἐκτενῶς ἰκέτευε τοῦ ὑσθῆναι κινδύνων τοὺς δούλους σου.

Θεοτόκιον

Μεταβολὴ τῶν θλιβομένων, ἀπαλλαγὴ τῶν ἀσθενούντων ὑπάρχουσα Θεοτόκε Παρθένε, σῶζε πόλιν καὶ Λαὸν τῶν πολεμουμένων ἢ εἰρήνῃ, τῶν χειμαζομένων ἢ γαλήνῃ, ἢ μόνῃ προστασίᾳ τῶν Πιστῶν.

Ὁ Ἱερεὺς τὸ Σῶσον ὁ Θεὸς, τὸν λαὸν σου καὶ. ἡμεῖς τὸ Κύριε ἐλέησον (τρῖς τετράκις) καὶ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἱερέως ἐκφώνησιν: Ἐλέη καὶ οἰκτιρμοῖς ἀρχόμεθα:

ᾠδὴ ζ'. Παιδες ἐβραίων....

Σιὰτιστα ἀεὶ σὲ γεραίρει, προσκυνοῦσα σου τὴν Σεβασμίαν Κάραν, καὶ θερμῶς αἰτουμένη τὰς ἱάσεις, παρὰ τῆς σῆς χρηστότητος καὶ ἀπέτρων σου θαυμάτων.

Σερβίων ὁ δῆμος καὶ Κοζάνης, ἀσπαζόμενοι τὴν ἱεράν σου θήκην, μετὰ πόθου θερμῶς κραυγάζουσι βοῶντες· ἐξελοῦ ἡμᾶς· Ἁγίε Νικάνορ ἐκ πανώλους καὶ κινδύνων.

Ὅλη ψυχὴ καὶ διανοία, καὶ καρδιά σε καὶ χεῖλεσι δοξάζει, ἀπολαύειν τῶν σῶν μεγάλων ἱαμάτων, χάρις Θεοῦ ἐπώνυμος, ὁ σὸς δοῦλος θεοφόρος.

Θεοτοκίον

Βλέψον ἰλέψ ὄμματί σου, καὶ ἐπίσκεψαι τὴν κάκωσίν μας κόρης καὶ δεινῶν συμφορῶν καὶ κινδύνων καὶ τῆς πανώλους λύτρωσαι, ἀμετρήτῳ σου ἔλεει.

ᾠδὴ Η'. Τὸν ἐν ὄρει...

Καλλιστράτῳ τῷ ὄρει ἐδοξάσθης φωνῆς θείας ἑαυτῇ προσκαλεσάσης σε καὶ δι' αὐτῆς εἰκόνα ἀναλάμψασαν, ἣν εὐρὼν Κυρίου δῆμος ἐκκλησίας, μορφῆς θείας Δεσπότου.

Θεσσαλονίκης τὸ εὖσομον τὸ ῥόδον, Ἰωάννου ὁ παῖς καὶ τῆς Μα-

θία, ἐξ ἀκάροπου νηδύος ἐξανέτειλε, ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύων καὶ κατεύων Χριστὸν τὸν Κύριον.

Ἐν Ὀλύμπῳ ἠυγάσθης τοῖς ἀσκοῦσιν, μαρτυροῦντος λιονοσίου θείου, δοχεῖα ὄντες τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Χαῖρε θρόνε πυρίμορφε Κυρίου, χαῖρε θεία καὶ μανναδόχε στάμνε, χαῖρε χρυσή λυχνία λαμπὰς ἄσβεστε, χαῖρε τῶν παρθένων δόξα καὶ μητέρων ὠράϊσμα καὶ κλέος.

Ὁδὴ δ'. Κυρίως Θεοτόκον

Φυγὰς ὁ δαίμων ὤφθη, τοῦ Σαρακιναίου, κράζων τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον, ἐκδιωχθῆναι ἐκδιωχθεὶς ὁ ἀλάστωρ.

Αὐτῇ τῇ Σαρακινῇ τὴν αἰμορροῦσαν, τὴν τοῦ ἱματίου ἐφάψασαν, κατὰ τὴν πίστιν ταύτης αὐτὴν ἐθεράπευσας.

Παράλυτος ἰάθη, σφραγίδι τοῦ τιμίου Σταυροῦ ὃν, ἐπ' αὐτῷ ἐσημείωσας, Γρεβενῶν ὑπάρχεις θεῖος ὑπέρμαχος.

Θεοτοκίον

Φωτὸς σου ταῖς ἀκτῖσι λάμπρυνον Παρθένε, τὸ ἱερόν της ἀγνοίας διώκουσα τοὺς εὐσεβῶς Θεοτόκον σέ καταγγέλλοντας.

Καὶ εὐθὺς τὰ μεγαλυνάρια τῆς Θεοτόκου

Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς... Τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν... Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἁμαρτιῶν... Δέσποινα καὶ μήτηρ τοῦ λυτρωτοῦ... Ψάλλομεν προθύμως σοι τὴν ᾠδὴν... Ἀλλὰ τὰ χεῖλη τῶν ἁσεβῶν....

Εἰσα τοῦ Ἁγίου

Φύλακα καὶ ρύστην καὶ βοηθόν, κατὰ τῆς πανώλους, ἔχομεν σὴν κάραν καθηγητὰ, Ὁσίῳ τὸ κλέος, καὶ ἀσκητῶν ἡ δόξα, Νικάνορ Θεομάκαρ, φύλαττε δούλους σου.

Χαίροις τῶν θαυμάτων ὁ ποταμός, καὶ τῶν ἐν κινδύνοις ἀπροσμάχητος βοηθός, ὁ θερμὸς προστατὴς, τῶν σὲ προσκαλουμένων Νικάνορ μοναζόντων δόξα καὶ στήριγμα.

Κάρα ἡ τιμία σου ἀσκητὰ, βρούει ἀεννάως, τῶν θαυμάτων θεῖους κρουνοὺς, ἐκ παντοίων νόσων καὶ λοιμικῆς πανώλους, ὅσοι τὸν πίστευσι ταύτην γεραίροντας.

Χαίροις τῶν Ὁσίων ἡ καλλονή, καὶ τῶν μοναζόντων τὸ ἀγλαΐσμα τὸ σεπτόν, ἅγιε Νικάνορ σοῦ ἡ τιμιακάρα λυτροῦνται ἐκ κινδύνων τοὺς προσκυνούντας αὐτήν.

Ὡς ἀστέρα πάντων τῶν ἀσκητῶν πολύφωτον μέγαν διαλάμποντα

τῆλαυγῶς, τιμῶμέν σε μάκαρ, θαυμάτων ταῖς ἀκτῖσι, διώκοντα τὴν λοιμὴν τῶν προστρεχόντων σοι.

Νίκης τὸν φερόννημον οἱ πιστοί, δεῦτε συνελθόντες εὐφημήσωμεν ἐν ᾠδαῖς, καὶ στέψωμεν τοῦτον, στεφάνοις ἐγκωμίων, Νικάνορ, ἐκβόωντες ὥς τοὺς δούλους σου.

Δεῦτε νῦν προσέλθωμεν οἱ πιστοί, πίστει προσκυνούντες τὴν σεβάσιμον καὶ σεπτὴν, Κάραν τοῦ Ὁσίου, καὶ πόθῳ ἀσπασθῶμεν λαμβάνοντες τὴν ῥῶσιν ψυχῆς καὶ σώματος.

Κάραν τὴν ἁγίαν σου εὐλαβῶς, Νικά ορ τιμῶμεν τὴν συντροφισάν τοῦ ἐχθροῦ κάραν καὶ λαβοῦσαν τὸν στέφανον τῆς νίκης καὶ πᾶσι χορηγοῦσαν πιστοῖς ἱμάτια.

Βρούει τῶν λειψάνων σου ἀθλητὰ, ποταμοὺς θαυμάτων καταρδεύοντας τοὺς πιστοὺς τοὺς μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου προσκυνούντας τὴν σεβασμίαν Κάραν καὶ θήκην τῶν λειψάνων σου.

Ὡς στερεὸς ἀδάμας ὁ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐν Καλλιστρατῷ ἀναλάμψας νέος φωστὴρ, ὁ ὅσιος Νικάνορ τὸ θεῖμα Θεσσαλονίκης, χριστιανῶν τὸ κλέος καὶ ἡ βοήθεια.

Νίκης τὸν ἐπόννημον εὐσεβῶς, καὶ τὸν ἐν ἀσκήσει, διαλάμποντα τηλουργῶς, τῆς Θεσσαλ νίκης, τὸ γέννημα καὶ θεῖμα, Σεβίων καὶ Κοζάνης, πάντες τιμήσωμεν.

Τησοῦ σωτήρος τὸν μαθητὴν, καὶ τὸν ἐν ἀνάγκαις, ἀπροσμάχητον βοηθόν, ἀσκητῶν τὸ ῥόδον, τὸν μάρτυρα Κυρίου, Νικάνορα τὸν μέγαν πάντες τιμήσωμεν,

Κύριον ἱκέτευε ἔκτενως, ὑπὲρ τῶν τιμώντων τὴν πανίερρον κεφαλὴν καὶ καταφιλοῦντων τὴν θείαν σιαγόνα, σοῦ τοῦ θαυματοβούτου, Νικάνορ ὅσιε.

Οὐρανόθεν ἤκουσας τὴν φωνὴν, τοῦ Θεοῦ παμμάκαρ, ὀδηγοῦσαν ὡς Ἀβραάμ, πρὸς ὄρος Καλλιστρατοῦ, σὲ τὸν ἀγωνισθέντα ἐν τούτῳ θεοφρόνως Νικάνορ Ἄγιε.

Λάμψεσι θαυμάτων σου ἀθλητὰ, πᾶσαν καταναγάζεις τὴν ὑφήλιον καὶ φαιδρῶς, ὡς φωστὴρα ὄθεν, παγκόσμιον ὑμνοῦμεν. αἰοῖδιμε Νικάνορ ἡμᾶς διάσωσον.

Ἀσμασιν ὑμνήσωμεν οἱ πιστοί, πάντες συνελθόντες ἀνακράζοντες εὐσεβῶς, Ἄγιε Νικάνορ, διάσωσον κινδύνων, αἰχμοῦ τε ἀνομβρίας τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Οἰκουμένης πάσης ὁ βοηθός, καὶ τῆς σιανοῦσης εὐκλεέστατος καρπός, ἡδύπνον ῥόδον καὶ κλέος μοναζόντων, παμμέγιστε Νικάνορ ὥς τοὺς δούλους σου.

Σώματος τὴν ῥῶσιν καὶ τῆς ψυχῆς, ὡς θαυμάτων χάριν, θεοφόρε πεπλουτικῶς, παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις τοῖς σοὶ προσερχομένοις, θεόσοφε Νικάνορ καὶ μακαρίζουσι.

Τὸν λαμπρόν φωστὴρα τῶν Γρεβενῶν καὶ τῆς Σιατίστης, ἀπροσμάχητον βοηθόν, τὸν ἐκ Θεσσαλονίκης Νικάνορα τὸν θείον τὸν μέγαν ποιμέναρχην καὶ λαμπροκήρυτα.

Ὑψωσον τὰς χεῖράς σου πρὸς Θεόν, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων, ὦ

Νικάνορ θαυματουργέ, καὶ ἔλεων πᾶσιν αὐτὸν τῇ σῇ πρεσβείᾳ ἀπέργησαι παμμάκαρ τοῖς σὲ γεραίρουσι.

Χαίροις τῶν Σεργίων ὁ ἱατρός, Γρεβενῶν τὸ κλέος, οἰκοιμένης ὁ βοηθός, χαίροις ὁ προστάτης, τῶν σέ τιμώντων πόθῳ, Νικάνορ Καλλιστράτου φωστήρ πολύφωτε,

Φύλαττε, Νικάνορ, τοὺς ὑμνητάς καὶ προσκυνητάς σου τοὺς τιμῶντας τὴν σὴν σεπτὴν, μάκαρ σιαγόνα, καὶ λύτρωσε κινδύνων, καὶ πάσης ἐπιρροίας ἡμᾶς τοὺς δούλους σου.

Θεστοκίον

Κῆπε κεκλεισμένε θεῖου πατρός καὶ ἐσφραγισμένε, πηγὴ θεία Λόγου Θεοῦ, Μαρία θεομήτορ σὺ μοι βοήθησον,

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Προδόρμε Κυρίου Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι πᾶντες μετὰ τῆς Θεοτόκου ποιήματε πρεσβείαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἶτα τὸ Τρισάγιον, τὸ *δοι σοῦ εἰς...* Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε....

Δόξα. Ὡς τῶν ἀσωμάτων συνόμιλον, καὶ νῦν. Τῆς εὐσπλαχνίας....

Ἐκτενὴς πάλιν παρὰ τοῦ Ἱερέως καὶ Ἀπόλυσις. Εἶτα.

Δεῦτε προσελθόντες οἱ πιστοί, ζέοντες τῷ πνεύματι πάντες πόθῳ προσέλθωμεν, δεῦτε προσκυνήσωμεν κατασπασζόμενοι, τὴν σεπτὴν καὶ ἁγίαν τε Νικάνορος Κάραν, τὴν θεομακάριστον καὶ θαυματόβουριον καὶ ταύτην καταστήσωμεν πάντες, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς ἐγκωμίων ὅπως δι' αὐτῆς εὐρώμεν ἔλεος.

Πάντων προστατεύεις ἀγαθή.... Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.... ὁ δὲ Ἱερεὺς ἱσταμένος πρὸ τῆς ὥραιας πύλης ἐστραμμένος πρὸς δυσμὰς λέγει:

Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν ἐλέησον ἡμᾶς (Λέγων ταῦτα ποιεῖ τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ καὶ εἶτα εὐλογεῖ τὸν λαόν.)

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.—Ἡ παλαιὰ ἀκολουθία τῆς παρακλητικῆς μετὰ τὰ μεγαλυνάρια: *Ἀλαλα τὰ χεῖλη... καὶ πρὸ τῶν μεγαλυναρίων τοῦ Ἁγίου, ἔχει καὶ τὰ: τοῦ τιμίου Σταυροῦ, ἁγ. Ἀρχαγγέλων, τιμίου Προδόρμου, Ἁγ. Ἀποστόλων, τοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης, τριῶν Ἱεραρχῶν, Ἁγ. Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου, Ἁγ. Νικολάου, Ἁγ. Σπυρίδωνος, Προφ. Ἡλίου, Ἁγ. Σάββα, Ἁγ. Εὐθυμίου, Ἁγ. Ἀθανασίου Ἀθωνίτου, Ἀντωνίου, Ναοῦμ, Θεοφάνους, Διονυσίου ὁλύμπου, Κλήμεντος, Βησσαρίωνος, Ἰωάννου, Δημητρίου, Γεωργίου, Θεωδώρου, Μητῆ Βίκτωρος, καὶ Βικεντίου, Στεφάνου, Χαραλάμπους, Παντελεήμονος, τεσσαράκοντα μαρτύρων, Ἀναργύρων, Παρασκευῆς, Αἰκατερίνης, Προπατόρων, ἅτινα ἐμπεριέχονται εἰς τὴν παλαιὰν ἐκδοσιν ὡς καὶ εἰς ἡμετέραν τοιαύτην «συλλογὴ μεγαλυναρίων. Ἀποληττικῶν καὶ Κοντακίων πασῶν τῶν Ἁγίων καὶ χαιρετισμῶν ἁγίου Νικάνορος, ἐκδοσις 1925», εἶτα τὸ τῆς Θεοτόκου: Δόξα σοι Παρθένε μήτηρ Θεοῦ, δόξα σοι Κυρία καὶ προστάτης κόσμου παντός δόξα σοι ἐλπίς μου, ἰσχύς μου ὑμνησίς μου ἐν τε τῷ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τὰς εὐχὰς αἵτινες ἀναγινώσκονται εἰς τὰ ζῶα παραλείψαντες δύναται ὁ ζητῶν νὰ τὰς ἴδῃ εἰς τὴν παλαιὰν ἐκδοσιν.

ΒΙΟΣ ΑΓ. ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΑΙ ΙΑΜΑΤΙΚΟΥ

(*) Μακάριος οὗτος ὅσιος ὑπῆρξεν Ἀθηναῖος τὴν πατρίδα γεννηθεὶς τῷ 862^ω ἔτει μ.Χ. ἐκ γονέων εὐγενῶν καὶ εὐσεβῶν. Εὐρὼν μέγα ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν βίων τῶν ἁγίων ἐνθα ἐνετύφω, καὶ δισκορπίσας τελείως μετὰ τὸν τοῦ γονέων τοῦ θάνατον πάσαν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν, ἀπεφάσισε νὰ ἀποσυρθῇ εἰς ἡσυχαστικὸν βίον, Ἀναμετρῶν ὁ ὡς τὰς ἐνοχλήσεις ἃς θὰ ὑφίστατο ἐκ μέρους τῶν γνωστῶν τὸν ὁπότεν εἰς τὴν περιφέρειαν τῶν Ἀθηνῶν εὐρίσκετο, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Πελοπόννησον πρὸς τὰ ὄρια τοῦ Ἀδγους εἰς τὸν Μωρέα τοῦ Δήμου Μηδέας τῆς Ἀργολίδος; ἐνθα ἔστησε τὸ ἀσκητήριόν του, παρὰ τῶν ἀνατολικῶς ὁρέων τῆς ἀργολικῆς πεδιάδος, μίαν ὥραν ἀπέχον τὸ χωρίον Παναρίτη. Ἐνταῦθα τῇ ὁπτασίᾳ τοῦ θεοῦ Προδόρμου ἐνίσχυθεις εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῶν πνευματικῶν αὐτοῦ ἀγώνων οἰκοδομεῖ τῇ ἐντολῇ του Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ὄνομα ἐκείνου διαβεβαιουῦντος αὐτῷ κατ' ὄναρ ὅτι θέλει εἶνε τοῦ λο ποῦ ἐφ' ὅρου ζωῆς προστάτης καὶ ἥτις ἐκκλησία σώζεται μέχρι σήμερον.

Ἐκεῖ λοιπὸν δόσιος ἀγωνιζόμενος τὸν καλὸν ἀγῶνα ἀπέβη οὐ μόνον ὁ ἱατρός τῶν σωμάτων θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἀλλὰ καὶ τῶν ψυχῶν συστήσας μάνδραν τῶν λογικῶν προβάτων.

Ἐν τούτοις κατηγορηθεὶς ὑπὸ τινων (μάλιστα καὶ Ἱερέων) εἰς τὸν Ἅγιον Πέτρον Ἐπίσκοπον τότε τοῦ Ἀργους (μνήμη αὐτοῦ καὶ Μαΐου) διότι προσέτρεχον πολλοὶ οἵτινες ἐνόμιζον ὅτι ἠλάττωνε τὰ ἐκδοσήματά των, καὶ ἐξήτουν συμβουλήν, δὲν κατηξιώθησαν νὰ ἐκδικηθῶν αὐτὸν λόγῳ τοῦ ὅτι εὐθὺς ἀμέσως ὁ Ἐπίσκοπος ἀνωτέρα ἐντολὴν κινούμενος μετέβη εἰς τὴν Κωνσταντινὴν ἐνθα ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐν ἔτει 920 συγκροτηθεῖσαν σύνοδον ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου καὶ ἐπὶ τῆς δευτέρας Πατριαρχίας τοῦ Νικολάου Μυστικοῦ, †

(†) Ἐτάραττε τότε τὴν ἐκκλησίαν σφοδρὰ ἔρις μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν τοῦ Νικολάου τοῦ Α' καὶ τοῦ ἀποθανόντος Εὐθυμίου τοῦ Α'. τοῦ διαδεξαμένου τὸν Νικόλαον μετὰ τὴν πρώτην του Πατριαρχίαν. Πρὸς κατάπαυσιν τοῦ σάτου συνεκλήθη ἐν Κωνσταντίνῳ Σύνοδος πολλῶν Ἐπισκόπων ἔχουσα μεταξὺ τοῦ συνεκλήθη ἐν Κωνσταντίνῳ Σύνοδος πολλῶν Ἐπισκόπων ἔχουσα μεταξὺ τῆς ἀποστολῆς τῆς νὰ ἀποφανθῇ καὶ περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ δ'. γάμου, προκύψαντος λόγῳ τοῦ ὅτι ὁ αυτοκράτωρ Λέων ὁ σοφός, ἠθέληεν νὰ λάβῃ αὐτὸν διὰ τετάρτου γάμου τὴν Ζωὴν Καρδωνοψίνην. Καὶ ἡ μὲν ἐνωσις τῶν διαλαζόμενων ἐπετεύχθη, ἐκηρύχθη δὲ ἡμποδισμένος ὁ δ'. γάμος. Καὶ πρὸς τοῦτο ἐξε-

τοῦντα καὶ ῥάβδον καὶ νομίσαντες ὅτι ἄλλος Ἰερεὺς ἐπορεύσθαι ἐλποῦντο· πλησιάσαντες δὲ οὐδένα εἶδον· ὅθεν ἐνόησαν ὅτι ἦτο θεία ὁπτασία διότι καὶ ὁ ναὸς ἦτο πλήρης ἀρρήτου εὐωδίας. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁμοῦ καταφθάσασα ἑτέρα ὁμὰς μεγαλυντέρα τῆς πρώτης καὶ θελήσασα νὰ Ἰερουργήσῃ ὁ Ἰερεὺς τῶν ἡλθον εἰς φιλονικεῖαν τοσαύτην ὥστε δύο νέοι ἐκ τῶν δύο μεριδίων συμπλακέντες· ἐξήγαγον τὰ σπαθιά τῶν ἄτινα ὑψώσαν με δρμὴν καὶ κατεβίβασαν ὁ μὲν ἐναντίον τοῦ ἑτέρου ἵνα φονεύσωσιν ἀλλήλους. Ἀλλ' ὁ τοῦ θαύματος πάραυτα πετὰ μία περιστερὰ κα' κοπεῖσα αὐθορεῖ εἰς δύο τεμάχια πίπτει κατὰ γῆς ἄνευ οὐδεμιᾶς βλάβης τῶν νέων. Οἵτινες ἰδόντες τὸ τοιοῦτον τεράστιον καὶ ἐναγκαλισάμενοι ἀσπάζονται ἀλλήλους καὶ ἐδόξασαν τὸν λυτρώσαντα ἑαυτοὺς Ἄγιον τοῦ τοιούτου κινδύνου· δι' ὃ καὶ πάντες οἱ λαϊκοὶ καὶ οἱ δύο Ἰερεῖς αὐτῶν εἰρηνικῶς συνεφώνησαν νὰ τελέσωσι τὴν μὲν μίαν λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου τὴν δὲ ἑτέραν εἰς τὸν τοῦ τιμίου Προδρόμου, ὅπερ ἐγένετο τοῦ λοιποῦ τύπος προκειμένου περὶ φοιτήσεως ἐν τῷ ναῷ δύο ὁμάδων κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Εἰς τὸ Ἀνάπλι πάλιν εἶς ἔγγαμος νέος ὅλως αἰφνιδίως ἡσθάνθη τὸ μισό του σῶμα ξηρόν, κεφαλὴν μετὰ τοῦ ἐνὸς ὀφθαλμοῦ, ὡτὸς, ὤμου, χειρὸς πλευροῦ καὶ ποδός του, θέαμα ὄντως ἐλεεινόν. Εἰς μάτην οἱ συγγενεῖς του προστρέξαντες εἰς ἱατρούς· ἡλιζόν ὅτι θὰ εὕρωσι παρ' αὐτῶν σωτηρίαν. Εὐτυχῶς κατὰ σύστασιν ἐναρέτων τινῶν μεταχομίσαντες ἐπὶ κραββάτου τὸν ἀσθενὴ εἰς τὴν χάριν τοῦ Ἀγίου Θεοδοσίου ὅπου τελέσαντες ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν μετὰ πίστεως πάλιν περὶ τὸ δειλινὸν ἐκεῖ ποῦ μετέφερον τὸν κραββάτον ὀπίσω εἰς τὴν οἰκίαν, θελήσαντες νὰ ἀναπαυθῶσιν οἱ βασιάζοντες πλησίον τοῦ κάστρου τῆς πόλεως ἐκάθησαν. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἐτοιμασθέντες πάλιν νὰ τὸν σηκώσωσιν εὐθὺς ὦ θαῦμα! ἐγείρεται μόνος του καὶ εἰπὼν τὰς λέξεις «**Ἄγιε τοῦ Θεοῦ Θεοδόσιε βοήθει μοι**» ὅχι μόνον ἐστάθη ὀρθίος καὶ ἡσθάνθη τὸν ἑαυτὸν του ἐντελῶς ὑγιᾶ, ἀλλὰ καὶ συμπεριπατῶν μετὰ τῶν συνοδευόντων αὐτὸν εἰσῆλθεν εἰς τὸ Ἀνάπλι ἄνευ οὐδενὸς σημείου τοῦ πάθους τοῦ καὶ ἐντελὸς ὑγιὲς ἀπεκατέστη.

Ἐτερος δὲ πάλιν ἐνάρετος ἱερεὺς Ναυπλιώτης Ἀντώνιος, κατάκοιτος ὢν πρὸ πολλοῦ, ἡσθάνθη πρῶτα εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ λαγαροῦ ὅπερ δίδον σφοδροὺς πόνους λόγῳ τῆς πολυκαιρίας ἐμάζεψε καὶ τὸ πόδι του καὶ κιταστάς κουτσός, ἀπέβη ἀθεράπευτον τὸ τοιοῦτον πάθος. Ὅθεν ἀπελπισθεὶς ἀπὸ ἀνθρωπίνην βοήθειαν τῇ προτροπῇ του μεταφέρεται φορτωμένος εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Εὐθὺς δὲ μετὰ τὴν τέλει τῆς θείας ἀγρυπνίας, ἔχων πίστιν πρὸς τὸν Ἄγιον, δὲν ἀφῆκεν τοὺς συνοδοὺς του νὰ φορτώσωσιν αὐτὸν πάλιν, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον βαδίζων ἐν ἀοχῇ σιγᾷ ἤρχισεν μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἀγίου νὰ ἐπιταχύνῃ τὸ βῆμα του καὶ ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ Ἀνάπλι διάστημα ἕξ περίπου μιλίων ἐντελῶς ἡσθάνθη τὸν ἑαυτὸν του ὑγιᾶ δοξάζων καὶ εὐλογῶν τὸν Θεὸν καὶ εὐχαριστῶν τὸν Ἄγιον.

Ἄλλη τις πάλιν Ναυπλιώτισσα ἐκεῖ ὅπου ἔτρωγεν αἴφνης ὁ σύζυγός της Μιχαὴλ, ἀνὴρ εὐσεβὴς βλέπει τὸ μάτι της κόκκινον καὶ τὴν

βλεφαρίδα πρισμένην ἄνωθεν καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἐξογκώθη ὥσαν ῥόγα σταφυλίου ἐμποδίζουσα οὕτω τὴν ὄρασίν της. Μὴ ἐδρῶν δὲ ἱατρικὴν θεραπείαν καὶ προστρέξασα μετὰ τοῦ συζύγου της εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου ἐνθα τελέσαντες ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν μετὰ πολλῶν Ἰερῶν καὶ λαϊκῶν, τὴν ἐπομένην ἀφοῦ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν οἶκον καὶ μόλις ἀπεκοιμήθη ὁ σύζυγός της, ἐπικαλεσθεῖσα τὴν βοήθειαν τοῦ Ἀγίου ὁρῶσα καὶ τὴν ἀντικρὺ εἰκόνα αὐτοῦ ὑπάρχουσαν ἐν τῷ δωματίῳ της, ἰδοὺ τῇ ἐφάνη ὁ ἴδιος ὥσαν νὰ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς εἰκόνης μετὰ ῥάβδον καὶ πλησίον τῆς ταύτης ἐσπόγγισε τὸ πάθος της μετὰ τὸ κονιορτὸν τοῦ λέγων, ταῦτοχρόνως αὐτῇ «Γύναι σὺ μὲν ὁμοῦ μετὰ τὸν ἄνδρα σου ἡλῆθατε εἰς τὸν ναὸν μου παρακαλοῦντες μετὰ πίστεως νὰ τύχητε τῆς βοηθείας ἰδοὺ λοιπὸν ὅπου ἡλθον καὶ ἐγὼ εἰς τὸ σπίτι σου, διὰ νὰ σοῦ δώσω τὴν ὑγίαν». Πάραυτα ἔξαφαν. σθεῖς ἐξύπνησε τὸν σύζυγόν καὶ διηγήθη αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν. Δι' ὃ οὗτος τρέξας εἰς τὸν ἐφημέριον καὶ ἐξιστορήσας τὸ θαῦμα, ἐτι δὲ καλέσας τὸν Πρωτοπαπᾶν σὺν τοῖς λοιποῖς ἱερεῦσι, ἔρχονται εἰς τὸν ναὸν ὅπου τελέσαντες ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν ἐπέστρεψαν ἐν τέλει εἰς τὸν οἶκον μετ' ὅλων τῶν ἀγρυπνησάντων καὶ παρασχῶν αὐτοῖς ἀβραυμαίαν φιλοξενίαν καὶ ἐλεήσας τοὺς πτωχοὺς ἐνχαρίστησε τὸν Ἄγιον δοξάζων οὕτω τὸν Θεόν.

Ἀρβανίτης τις ἔχων τὴν κύστιν του πρισμένην καὶ μὴ δυνάμενος νὰ οὐρήσῃ ἂν καὶ κατέφυγεν εἰς ἱατρικὰ μέσα ἡσθάνετο σφοδρτέρως πόνους, ὅθεν ἐλθὼν εἰς τὴν χάριν τοῦ Ἀγίου μετὰ πίστεως καί μείνας ἐπὶ τριήμερον κατηξιώθη νὰ ἴδῃ τὴν νύκτα τὸν Ἄγιον ἐν ὁράματι, ὅστις ἐγγίσας τὸ πάθος μετὰ τὴν ῥάβδον τοῦ τῇ διαταγῇ του ἐξῆλθεν ἔξω οὐρήσων· ἐνθα ἐξεπερίσθη τὸ μέρος καὶ ὑγιὲς ἀποκατέστη εὐχαριστῶν τὸν Ἄγιον.

Ἄλλος πάλιν Μεγαλοσιάνος ἐκ Δύσεως ἔλκων τὴν καταγωγὴν, ἀσθενήσας καὶ ἀκίνητος καταστάς τοὺς πόδας ἀπὸ πάθος ἀνίατον, καὶ μεταβάς εἰς τὸν Ἱερὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου μετὰ πίστεως, ἀπῆλθεν οἰκάδε χαίρων ὑγιὲς ἐντελῶς γενόμενος. Δι' ὅπερ ἐγνώμοσιν ἡνάφειοι δὲ πόδας ἀπὸ ἀσῆμι ἴσους τῶν ἰδικῶν του.

Τέλος δὲ εὐγενὴς τις ἐκ Βενετίας ἔξουσιαστής ὢν εἰς τὸ Ἀνάπλι προσωρινῶς, μετὰ τῆς γυναικὸς του σιειρᾶς οὐσης, ἐλθόντες εἰς τὴν χάριν τοῦ Ἀγίου μετὰ πίστεως, ἀφοῦ ἔμαθον τὰ ὅσα θαύματα ἐπιτέλει, παρακαλοῦν αὐτὸν ὅπως ὁ Θεὸς δώσῃ αὐτοῖς τέκνον διαβεβαιούμενοι ὅτι θὰ τὸ ὀνόμαζον Θεοδόσιον. Καὶ πράγματι ὁ ταχὺς εἰς ἀντίληψιν, ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὅπερ ἔφερε τὸ μόνον εἰς τὴν Βενετίαν ὄνομα τοῦ Ἀγίου Θεοδοσίου.

Πρὸς τούτοις καὶ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ συγγραφέως τῆς ἐκλογῆς ὡς μαρτυρεῖται ὑπὸ τοῦ Ἱεροῦ Μαλαξοῦ πολλὰ θαύματα συνέβησαν μετὰ τῶν ὁλοίων καὶ τάδε:

Εὐγενὴς τις ἐκ Ναυπλίου, Γεώργιος ἐκ τῆς οἰκογενείας Πουζικίων, διακρίθεται ἐπ' ἀνδραγαθία καὶ τόλμῃ εἰς τὸν πόλεμον τῶν Βενετσάνων ἐναντίον τῶν λοιπῶν τῆς Δύσεως Βασιλέων, εἰς καιρὸν ὅπου ἐγένετο διακοπὴ τοῦ πολέμου καὶ καθ' ἣν ὥραν ἡσύχαζεν εἰς τὴν σκηνὴν

του ἐν καιρῷ γεύματος, αἶφνης ἀκούει φωνὴν ἐνὸς στο ιτηγοῦ Γερμανοῦ ὅστι· τὰ μάλα ἐφθόνηι τὸν Ποζίκη, καὶ ὅστις ὡπλ σθη ἐφ ππος ὦν, ἐκάλει αὐτὸν πρὸς μονομαχίαν. Ὅθεν ἐτοιμασθεὶς καὶ οὗτος ἐφιππος ὁρμήσας· τῇ ἐπικλήσει τοῦ Ἀγ. Θεοδοσίου νικᾷ αὐτὸν καὶ ἀποκεφαλίσας τὴν κεφαλὴν του ὡς ἄλλος· Ἐκτωρ δένει τὸ σῶμα του ὀπισθεν τοῦ ἀλόγου του καὶ σύρει τοῦτο ἔμπροσθεν τῶν δύο στρατευμάτων πρὸς ἐπληξιν μὲν τῶν ἐχθρῶν πρὸς δόξαν ὁμως τοῦ Ἀγίου. Δι' αὐτὴν αἰχμὴν τοῦ σπασθέντος κονταρίου του μετ' ἄλλων Ἰερῶν ἀμφίων ἔστειλεν εἰς τὸν Ἰερὸν ναὸν μετ' ἐνθέου ἐνθουσιασμοῦ.

Ἐν καιρῷ θέρους Ἀγαρινὸς τις Βοϊβόδας ἀποδεκατίζων τὰ ἐσπαρμένα χωράφι τῶν πείριξτον Ἀργυσεχωρικῶν καὶ φθάσας εἰς τι χωρίον ὀνομαζόμενον Ζαλόβη καὶ μὴ εὐρίσκον ἐκεῖ τόπον ἀρμόδιον ἵα γευματίῃ καὶ ἀναπαυτῇ μετὰ τῶν συντροφῶν του, μακρόθεν βλέπει τὸν ναὸν τοῦ Ἀγ. Θεοδ σίου εἰς ὃν διηρθύνθη μετ' αὐτὴν συνοδίαν του ἐκ Χριστιανῶν συγκεκριμένην καὶ γευματίσας ἐκτ, ἀνεπαύθη μέχρι τὸ δειλινὸν ὁπότε ὁ καύσων τῆς ἡμέρας ἠλιετώθη. Ἰδὼν ὁμως τὴν ὁράαν κανδύλαν τοῦ Ἀγίου τὴν ἔκλεψε κρυφίως ἐμμέσως διὰ τοῦ δούλου του καὶ παρὰ τὴν συμβουλὴν τῶν γραμματικῶν του καὶ ἰδίως τοῦ εὐλαβοῦς ἐξ αὐτῶν τοῦ ὀνομαζομένου Γαβρᾶ συνιστῶντος αὐτῷ τὴν ἀποχὴν τοιοῦτον ἀσεβοῦς ἀδικήματος διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ Ἅγιος τιμωρῇ τοὺς βέβηλον χεῖρα τείναντας. Ἐν τούτοις μηδὲ πτοηθεὶς ὡς μὴ δυναμένον τοῦ ἡδη τεθνηκότος Ἀγίου νὰ προσενήσῃ αὐτῷ οὐδὲν κακὸν κλέψας ταύτην καὶ τὴν Ἐσπέραν ἀποκοιμηθεὶς εἰς τὸν οἶκον του, ἰδοὺ βλέπει τὸν Ἅγιον Θεοδοσίον φοβερίζον αὐτὸν καὶ κεντῶν διὰ τῆς ράβδου του τὸ στήθος ἔλεγε· **«Τι σοῦ φαίνεται; ἀποθαμένον πρᾶγμα ἐπῆρες ἢ ζωντανού; νὰ ὅπου ἤλθον ἐγὼ νὰ σοῦ δείξω, ποῖος εἶσαι σὺ, καὶ ἡ δυναμὶς σου; καὶ ποῖοι εἰσὶ οἱ δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ μου; οἱ ὅποιοι καὶ ἀφοῦ ἀποθάνουν, ζοῦν μετ' αὐτὴν τὴν χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ δύνανται νὰ θανατώσουν ἐλευθέρως σὲ ὅπου νομίζεις πὼς ζῆς, ὁμως εἶσαι νεκρὸς κατὰ τὴν ψυχὴν, καὶ τοῦ ἐφάνη πὼς τὸν ἔσφιγγε τὸν λαιμόν, καὶ ἐπρίσθησαν πάσαντα τὰ μάτια του τὸ πρόσωπόν του ἐμ λάνιασεν καὶ μετ' αὐτὴν γνῶσαν του κορυμμένην ἔξωθεν τῶν χειλέων, ἐφώναζεν ἀγρίως, σπεύσαντες δὲ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ εὐρίσκόμενοι καὶ ἐρωτῶντες αὐτὸν τί ἐπαθεν ἔλεγε ἀσαφῆς, τὸν Γαβρᾶν τὸν Γαβρᾶν. Πάσαντα λοιπὸν εἰδοποιηθεὶς οὗτος καὶ ἐλθὼν διηγήθη αὐτῷ τὴν ὑπόθεσιν· Δι' ὃ ἐνδύρως παρακαλέσας αὐτὸν ὅπως τὴν ἰδίαν νύκτα καὶ αὐθωροὶ ὑπάγῃ εἰς τὸν ναὸν τὴν κλαπείσαν κανδύλαν· πρὸς δὲ καὶ ἐν ἀγγελίῳ λάδι καὶ κηρία καὶ οὕτως ἐλυτρώθη Ἐκτοτε δὲ βλέπων μακρόθεν τὸν Ἰερὸν ναὸν καὶ κάμνων σχῆμα προσκυνήσεως ἀνεχώρει.**

Πρὸς τούτοις ὁ Ἰερὸς Μαλαξὸς ὁ ἀκμάσας τῷ 538 ἐν τῷ ἑαυτοῦ περὶ τοῦ βίου τοῦ Ἀγίου συγράμματιν ἐκτίθησι ὅτι καὶ οἶδιος ἐσώθη ἐκ βεβλίου κανδύνου ὡς καὶ ἄλλοτε οἱ υἱοὶ του ἐπικαλεσθέντες τὴν βοήθειαν τοῦ Ἀγίου κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον.

Ἀσθενήσας ποτε ὁ υἱὸς του Ἀνδρόνικος ἀπὸ λαιμίν, τοσοῦτον ἐπρίσθη ὁ λάρυγγας του ὥστε τοῦ ἔκοψε ἐντελῶς τὴν ἀναπνοήν. Οὐ-

δεμιάς δὲ θεραπείας εὐρεθείσης ἡ μήτηρ του τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου θέσασα εἰς προσκεφάλαιόν του μετὰ δακρύων καὶ ἱκεσιῶν, ὡ τοῦ θαύματος! βλέπει μετ' ὀλίγον αὐτὸ νὰ ξαφνίσῃται καὶ κλαυθμηρίζοντας τὴν διηγήθη ὅτι κάποιος ἱεροπρεπὴς καλόγηρος κτυπήσας μετὰ τὸ ραβδί του εἰς τὸν λαιμόν μου ἔσπασε τὸ πῖθος καὶ με ἐγέμισε ἀπὸ ἔμπυα καὶ πράγματι ἀνάφαντες φῶτᾶ εἶδον ταῦτα, καὶ τὸ πρῶτον ἄφωτον παιδίον ἐλάλει ἐλευθέρως ἐλευθερωθὲν οὕτω μετ' αὐτὴν τὴν χάριν τοῦ Ἀγίου ἐκ τῆς ἐπαράτου νόσου καὶ τοῦ βεβαίου θανάτου.

Ὁ Ἰερὸς Μαλαξὸς ποτε συνέβη νὰ ταξιδεύσῃ μετὰ καράβι εἰς Βενετίαν. Αἶφνης γίνεται φορητοῦνα, ἥτις ὁλονὲν ἐχειροτέρευνε τὸ δὲ πλήρωμα ἤρρισε νὰ ἐπικαλῇται τὸν Θεὸν διὰ πρεσβειῶν τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν ἄλλων ἁγίων. Ὅθεν καὶ οὗτος ἐνθυμηθεὶς τὰ θαύματα τοῦ Ἀγίου Θεοδοσίου, καὶ παρακαλῶν αὐτὸν ἀπεκοιμήθη καὶ ἰδοὺ ἐν ὁράματι εὐρέθη ἐντὸς ὥραιότατου ναοῦ ὅπου ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος μετὰ μετὰ ἄλλους Ἱερεῖς ἐτέλει δέησιν πρὸς τὸν Θεόν, ὅπου τὸν ἔδωσαν ἐν μικρὸν παιδίον ἀγγεῖον τι μετὰ λάδι καὶ ἀνήγγειλεν αὐτὸν ὅτι θὰ παύσῃ ἡ φορητοῦνα καὶ θὰ βοηθήσῃ αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους ὁ Ἅγιος, εὐθύς ὡς βάλῃ λάδι ἐντὸς αὐτῆς. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξυπνήσας καὶ ἰδὼν ἄκραν γαλήνην εἰς τὴν θάλασσαν διηγήθη τὸ ὄραμα τοῖς συνταξιδιώταις του. οἱ τὲς πᾶντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν καὶ ἠχαρίστησαν τὸν Ἅγιον.

Ἐπίσης λέγει ὅτι ἡ βοήθεια τοῦ Ἀγίου ἐλύτρωσε τὸν πρωτότοκόν του υἱόν Σταυράκιον ἀπὸ ἀδικῶν θάνατον. Εἶδε λοιπὸν νὰ λυτρώνη καὶ ἡ χάρις του ἀπὸ τὰς συκοφαντίας τοῦ πονηρῶν ἀνθρώπων ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ δίκτυα τοῦ πονηροῦ. Γένοιτο.

ΒΙΟΣ ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΑΝΟΡΟΣ

ΤΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ

Ὁ ὅσιος οὗτος πατὴρ κατήγετο ἐκ τῆς Μεγαλονπόλεως Θεσσαλονίκης ἐνθα ἐγεννήθη κατ' ἐπαγγελίαν ἐν ἔτει 1463 ἐκ γονέων πλουσίων καὶ ευγενῶν Ἰωάννου καὶ Μαρίας, στεῖρας, κατὰ τρόπον ὅπως θαυμαστόν (υἱὸς δακρύων καὶ ἀγρυπνιῶν). Διότι ὅπως ἀφωσιωμένη ἡ μήτηρ του εἰς τὰ θεῖα καὶ πολλάκις παρευρισκομένη εἰς ὀλονυκτίους ἀγρυπνίας τοῦ Ναοῦ τοῦ Μεγαλομάρτυρος Μηνᾶ, προσήχετο ἵνα ὁ Κύριος λύσῃ τὰ δεσμά τῆς στεῖρωσεως αὐτῆς. Ὅθεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ἀποκοιμηθεῖσα εἰς τὸ στασιδίον ἐκ τῶν δακρύων, ἐπέστρεψε χαίρουσα

εἰς τὸν οἶκον της διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐφάνη ἐν ὁράματι ὁ Ἅγιος ὅστις οὐ μόνον διεβεβαίωσατο αὐτὴν ὅτι θὰ τύχη τοῦ ποθομένου, ἀλλὰ καὶ ὅτι τὸ ἐξ αὐτῆς γεννώμενον ἐμελλε νὰ γίνῃ δοχεῖον τοῦ Παναγίου Πνεύματος καὶ ἄμεσος φορεὺς εἰς τὴν τοῦ Χριστοῦ Μάνδραν πολλῶν ψυχῶν. Ὄθεν ἀπελθούσα εἰς τὸν οἶκον της καὶ συλλαβοῖσα ἀπέβαλε πλέον τὸ ἐκ μέρους τῶν γειτόνων της ἕνεκα τῆς στειρώσεως αὐτῆς ὄνειδος. Τέσσαρς λοιπὸν τὸν Νικόλαον ἀνέθρεψε τοῦτον Χρ. στιανικῶς. Καὶ μετὰ μικρὸν ἐνηλικιωθεὶς οὗτος, ἐξεπαιδεύθη εἰς πᾶσαν ἐγκύκλιον μάθησιν καὶ ὡς μέλισσα συνέλεξεν ἀπὸ πάσης ἡλικίας τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα. Δικαίως λοιπὸν οἱ γονεῖς ἐκαυχῶντο διὰ τε τὰς σωματικὰς καὶ τὰς ψυχικὰς του ἀρετὰς ὡς καὶ διὰ τὸ σεμνὸν αὐτοῦ ἦθος.

Ὅτε ὁ Νικόλαος ἐφθασεν εἰς ἀνδρικήν ἀνάπτυξιν ἡλικίας 20 ἐτῶν ὁ πατήρ του ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου τῷ 1483 καὶ μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων ἐτῶν καὶ ἡ μήτηρ του ἐπλήρωσε τὸ κοινὸν χρέος ἐν ἔτει 1490 μηδὲν δυνηθεῖσα νὰ τῷ ἐπιβάλῃ τὸν γάμον μόνον ὅτι εἶχεν εὖρη παρὰ τὴν θέλησιν τὸν κόρην ἀνταξίαν τοῦ ἀτόμου του. Ἐξ ἄλλου δὲ καὶ ὁ Νικόλαος πρὸς παρηγορίαν τῆς ὁλονὲν τῆς ἐδιδεν ἀναβολῆς καιροῦ περὶ γάμου προτάσεώς της μέχρι τοῦ θανάτου της.

Τότε ὁ Νικόλαος εὐρεθεὶς κληρονόμος μεγάλης περιουσίας, μόνον ὅτι ἡδύνατο ἀξιώματα νὰ ἐπιτύχῃ τιμὰς νὰ ἀποκτήσῃ καὶ τὰς ἄλλας εὐφροσύνας τοῦ κόσμου τούτου νὰ ἀπολαύσῃ, ἐν τούτοις ἀπὸ ὑψηλότερα ἐλατήρια κινούμενος, ἐκλέγει ἄλλην ὁδὸν Ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ οἴκου του καὶ τὸ βαλάντιόν του χάριν τῶν πτωχῶν πωλεῖ οὕτω ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα καὶ καθ' ὁλοκληρίαν πραγματοποιῶν τὸ τοῦ εὐαγγελίου ρητὸν «**μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς ὅπου οὐκ καὶ βρώσις ἀφανίζεται...**» κατατάσσεται εἰς τὰς καλογηρικὰς τάξεις καὶ κίρεται Μοναχὸς εἰς μίαν ἐκ τῶν τεσσάρων τότε ὑφισταμένων Μονῶν ἐντὸς τῆς πόλεως. (Ἴσως εἰς τὴν τοῦ προφήτου Προδρομοῦ).

Εἰσελθὼν λοιπὸν εἰς τὸν ἐλαφρὸν ζυγὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀκουστός διὰ πάσας αὐτοῦ τὰς ἀρετὰς γενόμενος, προσελκύνει τὴν εὐνοίαν τοῦ τότε Ἀρχιερέως (1) ὅστις ἄκων δέχεται παρ' αὐτοῦ τὴν Ἱερωσύνην τῷ 1493 περίπου καὶ τυπικάριος ἐν τέλει ἀπικαθίσταται. Ἐκτοτε ἐπεδόθη ψυχῇ καὶ σώματι εἰς τὰς μελέτας τῶν Θείων Γραφῶν ἤρξατο νὰ ἀσκήται εἰς τὰς νηστείας, ὁλονυχτίους προσευχάς, ταπείνωσιν κτλ. — μιμούμενος τὸν Ἰωβ κατὰ τὴν ὑπομονήν, τὸν Ἰωσήφ κατὰ τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν Μωϋσέα ἔχων ὡς ἐκεῖνος ὑψωμένας τὰς χεῖρας κατὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ πρὸς τὸν Κύριον τελουμένας ὁλονυχτίους προσειχίς.

Διὰ νὰ δυνηθῇ ὁμοῦς ἐλευθέρως νὰ ἐργάζεται τὴν ἀρετὴν, καὶ μὴ

(1) Μόνον ὅτι ἡδεήσαμεν νὰ μάθωμεν τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχιερέως Θεσσαλονίκης ἐν τούτοις οὐδόλως ἡδυνήθημεν, διὰ τὸν λόγον ὅτι εἰς πάντα τοὺς περὶ Ἀρχιερέων Θεσσαλονίκης καταλόγους παρατηρεῖται ἀπὸ τὸ ἔτος 1481—1584 χρεῖα. Ἀνάγκη νὰ παραδεχθῶμεν λοιπὸν ὅτι ἐχειροτονήθη ὁ Ἅγιος Νικάνωρ ἢ ὑπὸ τινος Ἐπισκόπου τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης καὶ διαμένοντος ἐκεῖσε ἢ τοποτηρητοῦ, ὡς καὶ παρ' ἄλλου τινὸς τοιοῦτου παρεπηδημένου.

ἀποσπᾶται ὁ νοῦς αὐτοῦ εἰς τὰ ἐγκώσρια, ἐδέετο τὸν Θεὸν ἵνα ἀποκαλύψῃ εἰς αὐτὸν τὸ ποθοῦμενον. Ὁ δὲ ταχὺς εἰς ἀντίληψιν πολυεὺσπλαγχνος ἐν ὀνόματι ἀποκαλύπτει εἰς αὐτὸν ὡς τόπον ἡσυχίας ἔρημον τινα πρὸς τὸ Βέρμιον ὄρος τῶν Γρεβενῶν κείμενον ἐκεῖ, ἐνθα ὁ Ἀλικμῶν ποταμὸς κατερχόμενος νοτιοδυτικῶς μέχρι τοῦ ὄρους Βονάσα χωρίζοντος τὴν βορειοδυτικὴν Θεσσαλίαν ἀπὸ τὴν νοτιοδυτικὴν Μακεδονίαν λαμβάνει μέχρις ἐκεῖ βορειανατολικὴν διεύθυνσιν σχηματίζων ἐκεῖσε μυχὸν γωνίαν* ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου ὑπῆρχεν ἄλλοτε πεπαλαιωμένη Μονὴ οἰκοδομηθεῖσα παρὰ τινος Ὀσίου Καλλιστράτου ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ καταστραφεῖσα ἐν ἔτει 740 ὑπὸ τῶν Βουλγρων ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν οἰκονομάρχων καὶ εἰς ἐρείπια μεταβληθεῖσα.

Ὄθεν εὐθὺς μετὰ τὸ ὄραμα εὐχαριστήσας τὸν Θεὸν καὶ διαμοιράσας τοῖς συγγενέσι καὶ λοιποῖς πᾶν ὅτι ἐναπέμειν ἐν αὐτῷ, ἐξῆλθε τῆς πόλεως φέρον τὰ ῥάσασα του τῷ 150) ἐν ἡλικίᾳ 37 ἐτῶν, καὶ ὤδενεν πρὸς τὸ τοῦ Ὀσίου Καλλιστράτου ὄρους, διερχόμενος τὰς πόλεις Βέρροιν καὶ Κοζάνην* καὶ τὰς κόμας τοῦ Δήμου Βεντσίων κηρύττων τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὡς ἄλλος ἀπόστολος καὶ στηρίζων τοὺς Χριστιανούς διὰ θαυμάτων εἰς τὴν πίστιν των ἡτις ὁλονὲν ἐκλονίζετο διότι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πρὸ 47 ἐτῶν εἶχε κυριευθῇ ὑπὸ τῶν Τούρκων ἡ Κων. πόλις.

ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΑΘ' ΟΔΟΝ

Διελθὼν λοιπὸν ἐκ τοῦ χωρίου Σαρακίνα τοῦ Δήμου Βεντσίων ἐνθα διέτριψεν ἱκανὸν χρόνον κατὰ τὴν ἀφίξιν του μετὰ τῶν ἄλλων θαυμάτων ἅτινα ἐπετέλεσεν ἀλλαχοῦ διὰ μόνης τῆς δεήσεως αὐτοῦ πρὸς Κύριον καὶ διὰ μόνης τῆς ἐγγισίας ῥάβδου του ἐν τῷ στόματι ἐνὸς δαιμονιζομένου ἐγένετο ὁ ἱατρὸς, φυγαδευθέντος τοῦ δαιμονίου καὶ ὑγιὺς καταστάντος τοῦ πάσχοντος ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀκουσάντων ἀνθρώπων ἐκείνων οἵτινες ἐκράτουν σιδηροδέσιμον τὸν δυστυχῆ, πρὸς οὓς ἔλεγε: **τὸ δαιμόνιον «διώξατε τὸν Νικάνωρα ἀπ' ἐδῶ ὅτι δεινῶς με βασανίζει ὁ ἐρχομός του»** καὶ προμαντεύσαντες ἐξῆλθον εἰς προὑπάντησιν τοῦ ἁγίου ἐπικαλεσθέντες μετὰ δακρύων τὴν τούτου βοήθειαν.

Ὡσαύτως καὶ ἐξ αἰμορρίας πάσχονσά τις γυνή, προστρέξασα εἰς ἱατροὺς καὶ μὴ δυνηθεῖσα νὰ εὔρῃ ἱασιν, προσέρχεται νῦν ὡς ἄλλη τις αἰμορροῦσα τοῦ Εὐαγγελίου καὶ μόλις ἐγγίξει τὸ κράσπεδον τοῦ ἱματίου τοῦ ἁγίου πάραντα ἰάθη ἐκ τοῦ ἀνιάτου πάθους της.

Πρὸς δὲ καὶ παρόλυσός τις καθ' ὁλοκληρίαν ἀκίνητος ὁδηγηθεὶς εἰς τὸ κατὰλυμα τοῦ ἁγίου καὶ κινήσας τὸν οἶκτον αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐλε-

* Ὅρα Ἱστορίαν αὐτῆς ὑπὸ Π. Λιούφη Δ. Φ. ἐν Ἀθήναις 1924 ὅσας τότε χωρίσθ.

εινὴ θέα τοῦ πάσχοντος εὗρε τελείαν θεραπείαν κατόπιν προσευχῆς καὶ ἐπαφῆς αὐτοῦ τῆς τοῦ Ἀγίουδεξιᾶ χειρὸς λέγοντος : « ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔγε ρε, καὶ περιπάτει. »

Διὰ ταῦτα πάντα κινήσας τὸν θαυμασμόν τῶν θεατῶν τῶν ὑπ' αὐτοῦ θαυμασιῶς ἐνεργηθέντων, ἀφ' ἐνὸς μὲν θέλων νὰ διαλάβῃ τὴν προσοχὴν τούτων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἵνα συμφώνως μὲ τὴν ἐπιθυμίαν του ἀπολαύσῃ τὸν ὑπὸ τοῦ Κυρίου ὑποδειχθέντα αὐτῷ τόπον τῆς ἡσυχίας του, διαβάς τὸ στενὸν τῆς Κλεισούρας καὶ μετὰ τρίωρον περίπου, φθάσας εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ καὶ στραφεὶς πρὸς τὰ ὀπίσω βλέπει ἀπέναντι σπήλαιον ὑψηλὸν καὶ δυσανάβατον, ὅπου ἀναβάς κτίζει σκῆπτον πλησίον τῶν ἐρειπίων τῆς ρηθείσης Μονῆς καὶ ἀνακα νίζει συγχρόνως καὶ τὴν Μονὴν τῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀγ. Γεωργίου τιμωμένης ἣτις φαίνεται μέχρι τῆς σήμερον καὶ ἤτις μετὰ τῆς μετέπειτα ὑπὸ τοῦ Ἀγίου ἰδρυθείσης ἐν τῇ κορυφῇ Μονῆς καὶ λαβύσης τὸ ὄνομα ἐκ τ. ὡ. καταστραφέντος ἐκεῖ πλησίον χωρίου Ζάμπουρδας κινουσι τὸν θαυμασμόν οὐ μόνον τῶν περιόικων ἀλλὰ καὶ τῶν μακρόθεν ἐπισκεπτομένων αὐτάς.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἀγωνιζόμενος τὸν καλὸν ἀγῶνα, ὑποβάλλεται εἰς μυσίας ὅσας ταλαιπωρίας ἐκουσίως καὶ μιμούμενο τὸν Προφήτην Ἰακώβον Προδρομὸν ἐτρέφετο μόνον μὲ χορτὰ καὶ ἀκρόδουνα (ἀκρίδας) τῆς ἐκεῖ ἐρήμου καὶ ἐλειτούργει μὲ πνεῦμα ταπεινώσεως. Συνεπῶς ἐπόμενον ἦτο ὅτι θὰ ἐκίνη τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ, ὅστις τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ ἐπιτρόσκειτο λυπούμενος νὰ βλέπῃ τοιοῦτον ἀνθρώπον καταδαμνόντα τὴν σάρκα του διὰ τῆς νηστείας, ὀλονυχτίων προερχόντων, πάντελοις χαμευνίας καὶ πάσης ἄλλης πνευματικῆς ἀρετῆς, μεθ' ἧς ἐνκόλως ἡδύκατο νὰ ἀπολαύσῃ μισθὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς τῶν καμίων του καὶ θησαυρὸν ἐκεῖ κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον θησαυροὺς οὓς « οὐτε σὺ, οὐδὲ βρώσις ἀφανίζει, οὐδὲ κλέπτει διορύσσουσι μηδὲ κλέπτουσιν. »

Ὅθεν πάντα λίθον κινεῖ καὶ πᾶν μέσον μηχανᾶται ὁ θεὸς εἰς τὰς διαφόρους αὐτοῦ ἐπιβολὰς πονηρὸς, ἐκτοξεύει τὰ ἀόρατα αὐτοῦ βέλη κατὰ τοῦ Ἀγίου νομίζων ὅτι διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ ὡς Ἀρσῆ μετὰ γυμνωμένου σπαθιοῦ φοβερίζων αὐτὸν νὰ ἀπέλθῃ, ἄλλοτε μετὰ πολλῶν ἄλλων τοιούτων ἔτριζον τοὺς ὁδόντας καὶ ἄλλοτε πάλιν ἐφαίνοντο ὡς κόρακες φωνάζοντες καὶ κατὰ τὴν ὥραν πάλιν τῆς προσευχῆς τοῦ Ἀγίου γενόμενοι σκορπιοὶ ἐπλήγωνον αὐτοῦ τοὺς πόδας. Ἀλλ' ὁ Ἄγιος εἰς ὅλους τούτους τοὺς περισπασμοὺς ἔχων ὑπ' ὄψιν του τὸ τῆς Ἐκκλησίας « **Κύριε ὅπλον κατὰ τοῦ διαβόλου τὸν Σταυρὸν οὖν δέδωκας** » καὶ ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ὡς καπνὸν τούτους διέλυεν καὶ ἀφανεῖς αὐτοῖς καθίστα, μηδὲν φοβούμενος τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν ὅτι θὰ ἀποκινήσῃ τὸ σπῆλαιον εἰς τὸν ἀνεχώρει ἐκείθεν, ὅπερ ἐκ φθόνου μετὰ τὸν θάνατόν του ἐκομήνησαν τὴν Σκῆπτον ἵνα μὴ μεταβῇ ἄλλος τις ἐνάρητος.

Ἀποκτῆσας οὖν μεγάλην ταπεινώσιν ἐθαυμάζετο καὶ ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ συγχρόνου του Ἀσκητοῦ Ἀγ. Διονυσίου. Οὗτος λέγων ψυχὴν ἀληθῶς ἐκλεκτὴν καὶ ἀγαθοτάτην καὶ μὴ ἔχων τὸ τῆς ζητουσίας καὶ τοῦ φθόνου μυστράν πάθος, ἀλλ' ἔχων τὴν καρδίαν του

ἀνοικτὴν εἰς τὰς αὔρας τῆς χριστιανικῆς φιλαδελφίας καὶ ἀγάπης, συχνάκις μετέβαινε πρὸς τὸν Ὅσιον Νικάνορα τὸν ἐνδεδυμένον πολὺ πτωχικά, καὶ ἔλεγε εἰς τοὺς συνοδευόντας αὐτοῦ μαθητάς : « **βλέπετε ἀδελφοί, μέγαν θησαυρὸν σιεπάζει τὸ εὐτελὲς ἐκεῖνο τριβώνιον.** »

Ἡ διαδοθεῖσα φήμη τοῦ Ἀγ. Νικάνορος ὠδήγησε εἰς τὸ ἀσκητῆρόν του πλείστους χριστιανούς. Ἐξ ὧν δύο ἔμποροι πλούσιοι, παρακαλοῦντες αὐτὸν νὰ συμμονάσουν μετ' αὐτοῦ καὶ μετ' ἐπιμόνον ἀρνήσεως του ἰσχυριζόμενος λόγῳ τῆς ταπεινοφροσύνης του ὅτι δὲν ἦτο ἄξιός γὰρ διοικῆ κανένα ἄλλον πνευματικῶς, διαψεύδων οὕτω τὰ λόγια τοῦ Ἀγ. Διονυσίου, ἀλλὰ μᾶλλον ἐγκωμιάζων ἐκείνον ὡς τὸν πράγματι Ὅσιον καὶ ἐνάρητον, ὑποχωρεῖ ἔνεκα τῶν ἐπιμόνων ἱερατῶν τῶν καὶ μετὰ τριήμερον κείρει αὐτοὺς Μοναχοὺς καὶ περιβάλλει αὐτοῖς τὸ σχῆμα.

Δὲν παρήλθεν ὀλίγος καιρὸς καὶ ἰδοὺ ἀκούει νύκτωρ φωνὴν τινα λέγουσαν κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς του ἔμπροσθεν τοῦ ἐσταυρωμένου ἱστάμενος. « **Νικάνορ, ἀνάβηθι ταχέως εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους καὶ θέλεις εὗρε τὴν Εἰκόνα μου ἐν τῇ γῇ κεκοιμημένην, καὶ κτίσον Ἐκκλησίαν ἐκεῖ εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα καὶ Κελλία, οὐ λαὸν θέλεις μοῦ ποιμάνει πεινυῖαι.** » Συγκληθεὶς λοιπὸν βαθυτάτα ὁ Ἄγιος πρὸ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης, ἐξηκολούθησε προσευχόμενος καθ' ὅλην τὴν νύκτα μέχρι τῆς ἀνατολῆς τῆς πρωίας, ὁπότε ὁμοῦ μὲ τοὺς μαθητάς του, ἀναβάς εἰς τὴν δασώδη κορυφὴν τοῦ βουνοῦ καὶ ἐρευνήσας, εὗρεν χαμηλὰ ἐρείπια καὶ ὑπ' αὐτὰ ἀνασκαίφας ἐπέτυχεν τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Πάραντα γόνυ κλίνας πρὸ αὐτῆς καὶ ἀσπασθεὶς εὐλαβῶς αὐτήν, ἐδοξολόγησε τὸν Θεόν, τὸν ἀποκαλύψαντα αὐτῷ τοιοῦτον μέγαν θησαυρόν.

Ὅθεν μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας ὁ Ὅσιος τῇ συνεισφορᾷ χρημάτων τῶν δύο πλουσίων μαθητῶν καὶ τῇ προσκλήσει ἐπιδεξίων τεκτόνων ἀνέγειρε τὴν σεβασμίαν Μονὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν σχήματι. Σταυροῦ μὲ ὥραια παρεκλήσια ἐκατέρωθεν τὸ τοῦ Ἀγίου Προδρομοῦ Ἰωάννου δεξιόθεν καὶ τὸ τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου ἀριστερόθεν μὲ κελλία, τραπεζαρεῖον κορυφόν, περικλειόμενα ὑπὸ τοίχους ὑψηλοῦς, ἀσφαλείας, ἔνεκεν. Πρὸς τούτοις ἐκτισεν ἔξωθεν τῆς Μονῆς Ἐκκλησίας Μετόχια καὶ ἄλλας οἰκοδομὰς χάριν τῶν ἀδελφῶν, εἰς αἷτινα πάντα ἐλάμβανε μέρος βοηθῶν ὁ ἴδιος τοὺς κτίζοντας αὐτὰ ἐφαρμοζὼν τὸ τοῦ Εὐαγγελίου « **οὐ εἴ ἦλθον διακονηθῆναι ἀλλὰ αἰακονῆσαι.** »

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν λοιπὸν τούτων ἐγένετο πᾶσι τοῖς προσερχομένοις οὐ μόνον ὁ ἐνθεὸς τροφεὺς καὶ διδάσκαλος ἀλλὰ καὶ κοινὸς ἱατρὸς ἀμισθὸς ἀναλόγως τῆς ψυχικῆς αὐτῶν διαθέσεως. Τότε ἡ μικρὰ του ἀδελφότης προσηρῆθη, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ τῆς ἐκεῖ ἐγκαταστάσεως τῶν τῆς πλησιοχώρου Μονῆς τῆς Παναγίας Μοναχῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῆς ὁλονὲν προσσελεύσεως νέων τοιούτων. Ἀλλ' ὁ Ὅσιος δὲν ἤρκειτο εἰς τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν του. Ἡ ἐκκλησία ἔλεγε οὐδόλως ὠφελεῖται καὶ ἀκαμάζει μὲ τὸ πλῆθος τῶν σιμαίων ἀλλ' ἂν μὲ τὴν τῶν ψυχῶν ἀρετήν. Ἀπὸ μοναστήριον πλούσιον, χιλιάδων καὶ μυριάδων, ἄνευ πνευματικῆς ζωῆς, προτιμωτέρα εἶνε ἡ ταπεινὴ καλύβη, ἔστω μὲ ἓνα καλό-

γερον, ἀλλ' ὅπως γνωρίζοντα νὰ ἀρέσκη τῷ Θεῷ. Τὸ τοιοῦτον πνεῦμα-
τοῦ Ὁσίου Νικάνωρος κατανοήσασα ἡ ἀδελφότης του καὶ λαβοῦσα
προφανῶς πνευματικὴν ἀντίησιν διεκρίνετο διὰ τὴν στερεότητά της
κατὰ Χριστὸν πνευματικῆς ἀγάπης.

Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ὁσίως καὶ ἀγγελικῶς προλιτευσάμενος,
ὁ Ὁσίος εἰς ἡλικίαν πενήκοντα ἔξ ἐτῶν προσηθάνθη τὸν θάνατόν
του πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Οἱ μαθηταὶ του ἐν τῷ ἀκούσματι ἤρχισαν
νὰ κλαίουν καὶ νὰ ὀδυρόνται· ἀλλ' ὁ ὁσίος τοὺς παρηγορεῖ ἰσχυρίζο-
μενος ὅτι πάντες θὰ εἶναι μαζί του ἐὰν ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν πρὸ μικροῦ
συνταχθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν ἐν τῇ ὁποίᾳ συνιστᾷ αὐτοῖς λεπτο-
μερῶς ἀγάπην καὶ ὁμόνοιαν, κοινὴν ἱακὴν ζωὴν, πρὸς τὸν Θεὸν εὐσε-
βειαν, τήρησιν θεσποισθέντων κανόνων τοῦ Ἁγίου Σάββα καὶ ἐφαρ-
μογὴν τοῦ τυπικοῦ ἐκείνου προκειμένου περὶ ἐκκλησιαστικῆς τάξεως.
Ἀπαγορεύει ῥητῶς τὴν εἴσοδον ἐν τῇ Μονῇ οἰασθήποτε γυναικὸς
ὡς καὶ νεανίσκων καὶ παίδων λόγῳ τοῦ ὅτι αἱ ὑποχρεώσεις τῆς μονα-
στικῆς ζωῆς πρέπει νὰ βασιλεύουν ἀπὸ ἀνθρώπους ἐνηλίκους μὲ πεί-
ραν, δυναμένους νὰ γυρίζουν τὰς ἀσθενείας καὶ τὰ βάρη των. Ἀπα-
γορεύει αὐτοῖς τὴν εἰς τὸ ἄξιωμα τοῦ Διακόνου καὶ Ἱερέως ἀνάρρησιν
ἄνευ τῶν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀπαιτούμενων προσόντων καὶ ὑποδεικνύει
τὸν τρόπον προκειμένου περὶ ἐκλογῆς πνευματικοῦ ποιμένος δηλ. Ἡ-
γουμένου, τονίζων μάλιστα ὅπως οὗτοι ἐν ἐλλείψει καταλλήλου προσώ-
που μὴ ὀκνηώσι νὰ ἀπέλθωσι εἰς τὰς γειτονικὰς Μονὰς Βασιλαῖα. Με-
ῶρων καὶ Τιμίου Προδρόμου Βεροῖας κήτορος τοῦ συνασκητοῦ του
Διονυσίου καὶ μετὰ δακρύων καὶ πικρῆς τήρας τῶν παρὰ τοῖς ἐκείσε
Πατράσι τοῦ ποιουμένου. Συνιστᾷ πρὸς τοὺς αὐτοὺς τὴν ἐργασίαν
ὡς τὴν μόνην φέρουσαν πνευματικὸς καρπὸς προσκολλώμενοι ἄλλος
ἐν ἀμπέλῳ, ἄλλος ἐν κήρῳ καὶ ἄλλος εἰς ἄλλην τινὰ διακονίαν. Ἐν δὲ
τὴν προσευχὴν καὶ τὴν πανιοτενὴν ἀνάγνωσιν τῶν θείων Γραφῶν.
Ἀπαγορεύει ὡσαύτως ῥητῶς τὴν συμμετοχὴν αὐτῶν εἰς τὰς πανηγύρεις
τῶν πόλεων τοῖς κοσμικοῖς ἐφαρμοζὼν οὕτω τὰς Μοναχικὰς διατάξεις
**« Ἄββας εἰς λιτὴν κοσμικοῦ καθήσαντος ὡς νεκρὸν λογίζεται αὐ-
τὸν ὁ Θεὸς »** νὰ δ' ἀγῶσι κοινοβιακῶς καὶ ἰδιαίτερον σακούλιον νὰ μὴ
ἔχη ὁ καθεὶς μηδ' αὐτοῦ τοῦ Ἡγουμένου ἐπιτροπευόμενον καὶ ἄλλα
πολλά. Παραγγέλλει εἰς τοὺς νεωτέρους νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς Γέ-
ροντας οἵαντες ὀφείλουσι πάντοτε νὰ νοουθετῶσιν αὐτούς. Ἐν τέλει ἐπι-
βεβαιοῖ ὅτι ἐὰν φυλάξωσιν οἱ ἀδελφοὶ τὰς ἀνωθεν συμβουλὰς θὰ εἶνε
ἄξιοι Μοναχοὶ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Μετὰ δύο ἡμέρας ἀνέτειλεν ἡ ἑκτη Αὐγούστου, ἑορτὴ τῆς Μετα-
μορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Ὁ Ὁσίος παρεστάθη εἰς τὴν θείαν
λειτουργίαν, ὡμίλησε πρὸς τὰ συναθροισθέντα δ' αὖ τὴν ἑορτὴν πλήθη,
ἀκολουθῶν δὲ φιλοξένησε πλουσιοπαρόχως τοὺς πανηγυριστάς. Ἀλλὰ
πρὸς τὴν ἐσπέραν πυρετὸς κατακυριεύσας ἐβασάνησεν αὐτὸν καθ' ὅλην
τὴν νύκτα. Ἐγερθεὶς ὅμως τὴν πρωΐαν μετέβη εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐνθα
ἐκοινώνησε τῶν ἀχράντων μυστηρίων. Μετὰ ταῦτα ἀποτείνειας πάλιν ὁ-

λίγας τελευταίας λέξεις τοῖς Μοναχοῖς καὶ κατακληθεὶς παρέδωκεν εὐθὺς
ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμά του πρὸς τὸν Θεόν κατὰ τὸ ἔτος 519 (*) ἐν μη-
νὶ 7 Αὐγούστου.

Τὸ σεβάσμιον λείψανόν του ἐνεταφιάσθη εὐλαβῶς ὑπὸ τε τῆς ἀ-
δελφότητος καὶ ἐκ τῶν ἐναπομεινόντων πανηγυριστῶν εἰς τὸ παρεκλή-
σιον τοῦ τιμίου Προδρόμου ἐνθα μετ' ὀλίγον χρόνον ποιήσαντες οἰπα-
τέρες τὴν ἀνακομιδὴν εὐρέθησαν τὰ μὲν ὅσα αὐτοῦ εὐδοιάζοντα δὲ τά-
φος κατέστη πηγὴ ἱαμάτων πᾶσι τοῖς ἐν πίστει ἐπικαλουμένοις τὴν θείαν
ἀρωγὴν καὶ πρὸ καὶ μετὰ ταῦτα. Δι' ὃ κατασκευάσαντες ἔξ ἀργύρου
θήκας, ἐναπέθεσαν ἐν αὐταῖς τὴν ἁγίαν Κάραν, Σιαγῶνα, χεῖρας καὶ
λοιπὰ τεμάχια τῶν ὁσίων ἅτινα ἀπεδείξατο ὁ τοὺς αὐτὸν ἀντιδοξάζων-
τας Κύριος πηγὰς ἱαμάτων καὶ νόσων πολυτρόπων φυγαδευτήριον, οὐ
μόνον ἐν τοῖς τότε χρόνοις ἀλλὰ καὶ ἐπ' ἄπειρον ὡς καὶ ἐφ' ἡμῶν τοὺς
μετὰ πίστει προσκαλουμένους τὸν Ἅγιον.

Ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὰ θαύματα ὅπου ἐτέλεσεν ὁ Ἅγιος μέχρι τῆς
ἐποχῆς τοῦ Ἱερομονάχου συγγραφῆως χάριν συντομίας παρ' ἐλείπων οὐ-
τος τὰ πολλὰ ἐξιστορεῖ τοῖα σπουδαῖα ἅτινα συνέβησαν ἐπὶ τῆς συγ-
χρόνου αὐτοῦ ἐποχῆς ἔξ ὧν βεβαιοῦται ὁ ἀναγνώστης εἰς ποῖον βαθμὸν
ἀρετῆς φθάσας ὁ Ἅγιος, ἐκτίσαστο μεγίστην παρησίαν παρὰ τῷ Θεῷ.

Ἡ Μονὴ Ζάβορδας ἡ περικλείουσα τὸ Ἱερὸν τοῦτο σκήνος περι-
πεσούσα εἰς χρεὴν ἔτα 173 λόγῳ τῶν τούτων Τούρκων πιβαλλομένων εἰς
ταύτην φέρων, ἠναγκάσθη κοινῇ συσκέψει τῶν πατέρων νὰ πέμψῃ τὴν
πιάσπετον τοῦ Ὁσίου Κάραν εἰς Σέρβια ἀφ' ἐνδὸς μὲν διότι ἐμαθον ὅτι
ἐμαστιζέτο ἡ πόλις ἐκ φθοροποιᾶς Πανώλου (Ιανούκας), ἀφ' ἑτέρου
δὲ δυνηθῶσι ἐκ τῶν προσφορῶν τῶν χριστιανῶν νὰ ἀποτίσῃσι τὸ χρεὸς
τῆς Μονῆς. Ὅθεν μετὰ μεσημβρίαν ἀναχωρήσαντες ἐκ τῆς Μονῆς
ἐφθάσαν τὸ ἐσπέρας εἰς τι χωρίον **Καϊσάρια** ὀνομαζόμενον καὶ μέχρι
σήμερον σωζόμενον. Ἐκεῖ δὲ φιλοξενήσας τούτους εἰς εὐλαβὴς Νικόλαος
ὀνομαζόμενος ἄβραμιαῖος καὶ πρὶν ἀναχωρήσωσιν εἰς Σέρβια τὴν παρα-
κλήσει του οἱ πατέρες τελέσαντες ἐνώπιον ἄλλων ὑπὸ τοῦ ὁκοδεσπότου
εἰδοποιηθέντων ἁγιασμόν, ἐν τέλει ἤρξαντο νὰ ἀσπάζωνται τὴν ἁγίαν
Κάραν. Τότε βλέπουσι κόρην τινὰ ζητήσανσαν νὰ ἀσπασθῇ· αὐτὴ μὴ προ-
λαβοῦσαν, πίστουσαν κατὰ καὶ ψυχοραγοῦσαν. Δι' ὃ οἱ πατέρες σπλαγ-
χνισθέντες καὶ ραντίσαντες ταύτην μετὰ τὸν ἁγιασμόν πάραντα συνελθοῦσα
ἐσηκώθη. Ἐρωτήσαντες δὲ νὰ μάθωσι τί ἐπαθεν ὁμολόγησεν ὅτι ἐν ᾧ
ἐμελλε νὰ ἀσπασθῇ εἶδε καλόμενον μεσῆλικα μετὰ κοκκίνης γενεᾶδος
(τοιοῦτο· ἦν ὁ Ἅγιος) κτυπήσαντά με μετὰ θυμοῦ καὶ εἰπόντά μοι
« Ἐγὼ τὴν ὥραν ταύτην ἠθέλα πάντοτε νὰ σέ θανατώσω, ἐπειδὴ

(*) Ἀπὸ τῆς ἀκριβοῦς ταύτης χρονολογίας ὁ συγγραφεὺς ἐσφαλ-
μένως ἴσως ὁ πρῶτος ἐκ δόξης κατὰ λάθος ἀντὶ τοῦ φ' ἔθεσεν τὸ ν' ἦτοι
ἀντὶ τὸ ἔτος· ἀφ' οὗ ἔθεσεν ἀντὶ ἐκ παραδρομῆς ὡς θὰ τὸ ἀποδείξωμεν
εἰς τὴν ἱστορίαν, ὅπερ ἐξ ἀγνοίας ὑπέλπον πάντες οἱ ἐκ δ' αὐτῆς κατὰ τὴν
παροιμίαν «ἐνὸς κακοῦ δοθέντος μύρια ἔπονται» ἢ λόγῳ τυπογραφι-
κοῦ σφάλματος.

οὕτως ἐρρυπωμένη καὶ ἀκάθαρτος ἐτόλμησας νὰ μοι ἐγγίῃς. Ἀλλὰ πάλιν διὰ τὴν πολλὴν εὐλάβειαν τοῦ πιστοῦ μου τούτου Νικολάου, χαρίζῃ σοι τὴν ζωὴν καὶ πρόσεχε τοῦ λοιποῦ μὴ πλησιάζῃς ἀναξίως τοῖς Ἱεροῖς, ἵνα μὴ πάθῃς χειρότερόν τι.» Ὅθεν πάντες ἐθαύμασαν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς κόρης.

Εἶτα τῶν πατέρων τὴν πρὸς τὰ Σέρβια ἄγουσαν ὁδὸν βαδίζόντων, ὁ ὑπηρετὴς τοῦ τότε τελευταίου Ἐπισκόπου Σερβίων Ζαχαρίουμαθὼν τὴν ὑπόθεσιν καθ' ὁδὸν καθιστᾷ αὐτὴν γιναστὴν τῷ Ἀρχιερεῖ. Ὅστις μὴ γνωρίζων εἰσέτι περὶ τοῦ Ἀγίου καὶ ἔξολλος ἐξ ὁδοῦ γε νόμενος θὰ ἐδίακε τοὺς πατέρας ἐὰν οὗτοι δὲν ἐδείκνυνον αὐτῷ τὸ ἐπίσημον Συγγελλίδες γράμμα ὅπερ πρὸ δύο ἐτῶν εἰχεν ἀποκτήσῃ ἡ Μονὴ-ἐκ τοῦ τότε ὑφιστα ἐνοῦ Πατριαρχείου Ἀχριδῶν ἐν ᾧ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς πρώτης Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Βουλγαρίας Ἰωάσαφ μετὰ τῆς λοιπῆς πανταμειοῦς Συνόδου ἀνεκύρυντεν ἐπισήμως Σταυροπηγιακὴν τὴν Μονὴν ἐς αἰεὶ, ὡς θὰ ἴδωμεν λεπτεμερῶς ἐν τῇ ἰδιαίτερᾳ Ἱστορίᾳ περὶ τῆς Μονῆς ταύτης. Ὅθεν ἰδὼν τὸ ἐπίσημον τοῦτο γράμμα καὶ βεβαιωθεὶς περὶ τῶν τοῦ Ἀγίου θαυμάτων εὐθὺς μετατρέπει τὸν θυμὸν του εἰς ἡμερότητα, δίδει ἅδειαν τοῖς πατράσι νὰ ψάλλουν ἁγιασμοὺς εἰς ὅλην τὴν ἐπαρχίαν του. Ἀλλὰ τὸ παράδοξον εἶνε τοῦτο, ὅτι τελουμένου τοῦ ἁγιασμοῦ ἤρχισε νὰ τοῖξῃ καὶ ἡ θήκη ἡ περικλείουσα τὴν ἁγίαν Κάραν τοῦ Ἀγίου, καὶ ὅσον περισσότερον τοῖξῃ, τόσον ἐφυγαδεύετο ἡ φθοροποιὰ ἐκείνη λοιμώδης νόσος ἐκ τῆς πόλεως. Οἱ δὲ ἄνθρωποι βλέποντες τὸ τοιοῦτον τεράστιον ἐδόξαζον τὸν Θεὸν καὶ ἠδχαρίστον τὸν Ἅγιον.

Δυστυχῶς ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρᾶς δύο Γιανίτσαροι ὡς ἄλλος ἀρχισυνάγωγος τοῦ Εὐαγγελίου, ὀργισθέντες καὶ ὡς μαγεῖαν ἐκλαβόντες τὴν θαυματουργίαν, ἠβουλήθησαν ἵνα ἀρπάξωσι τὴν Ἁγίαν Κάραν κατὰ τὴν περιφορὰν ἀνὰ τὴν ὁδὸν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν πατέρων καὶ συντροφῶσιν αὐτὴν εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν Ἱερομονάχων. Δὲν ἐβράδυνεν ὅμως ἡ θεία ὁργὴ νὰ ἐπιπέσῃ ὡς ἀστραπὴ εἰς τὰς ἰδικὰς τῶν. Διότι τὴν νύκτα ἐκείνην ἀποδνῆσκει αἰφνιδῶς ὁ εἰς ἕκ τῶν δύο ἀπὸ πανοῦκλαν οἰκογενειακῶς. Ὁ δὲ ἄλλος εἶδεν ἐν ὄραματι τὸν Ἅγιον ὀργισμένον λέγοντα. «Τὶ ἦτο τὸ πονηρὸν ὅπου καὶ ἐμοῦ ἐμελέτησας νὰ πράξῃς ὁμοῦ μὲ τὸν σύντροφόν σου, πάντολμε; Ἐγὼ ἔλαβον παρὰ Θεοῦ θέλημα νὰ σὲ θανατώσω τὴν νύκτα ταύτην, ὡς καὶ τὸν παρὰ φρονά φίλον σου: ἀλλὰ πάλιν σὲ ἠλέησα, διὰ νὰ γείνης κῆρυξ τῆς ἰδικῆς σου σωτηρίας καὶ τῆς συμφορᾶς τοῦ συντρόφου σου.» Ὅθεν πάραυτα ἐξυπνήσας ἐντρομος ἐξήτει συγγνώμην παρὰ τοῦ Ἀγίου. Τὸ δὲ πρῶν ἐγένετο πραγματικῶς κῆρυξ τῶν παθημάτων του.

Τῷ 1812 λέγει ὁ Ζῶτος Μολοσσός, ἦτο πανώλης εἰς τὴν Ἡπειρον καὶ ὅτι ὁ πατὴρ του μετέβη εἰς τὴν Μονὴν καὶ ἔφερε τὴν Ἁγίαν Κάραν καὶ ἡ πανώλης ἐφυγαδεύθη καὶ ἔκτοτε ἐορτάζεται εἰς τὴν Ἡπειρον. Μάλιστα πρὸς τὸ Β. Δ. τῆς Κοινότητος Κονίτης καὶ εἰς ἀπόστασιν 4 ὥρῶν ἀπ' αὐτῆς ἐπὶ ὑψηλοῦ καὶ ἀποτόμου βράχου ὑπάρχει ἐκκλησιῶν τοῦ ἁγίου παρ' ᾧ εὐρίσκεται καὶ μικρότατον τεμάχιον ἐκ τῶν

περὶ τὴν αὐτὴν περίετον.